Joan D. Vinge

PIERDUȚI ÎN SPAȚIU

odiseea SF

Coperta colecţiei: IOANA CUCU
Redactor: CAMELIA GHIOC

ISBN 973-98995-3-6

Joan D. Vinge

PIERDUŢI

ÎN SPAŢIU

Editura Image • 1999



PROLOG

„Docul Hiperbarierei, aici este *Grissom One,* cer vectorul final de coborâre." Pilotul de pe *Grissom One* privi panorama ce umplea bolta sferică a punţii şi zâmbi. O dată văzută, nu o puteai uita. Pentru că, indiferent de câte ori ai mai fi privit-o înainte, era fără pereche: Pământul plutind în spaţiu, opal albastru pe o catifea întunecată... şi în apropiere cupolele staţiei spaţiale, aşezate ca o coroană pe suprarealista construcţie cu o circumferinţă de zece mile.

Muncitorii constructori ridicară privirile pentru a urmări silueta navei care le trecu pe deasupra capetelor; vizierele căştilor de protecţie reflectară lumina solară, la fel de orbitoare ca şi torţele lor laser. Structura barierei era aproape gata. În curând avea să fie prima cale de trecere a umanităţii prin hiperspaţiu.

„Recepţionat, *Grissom One,* aici Centrul de Control al Docului Hiperbarierei." Vocea familiară a lui Bill Randall suna liniştitor de calmă în boxele căştilor ei. „Ai permisiunea de aterizare. Sper că ai nişte Partagaz în găleata aia ruginită, Sal."

Sal zâmbi în timp ce introduse coordonatele de aterizare în computerul de bord şi simţi cum propulsoarele îi răspunseră. Traiectoria cargoului începu să se modifice încet şi precis, aliniindu-şi unghiul de abordare la platforma de aterizare desemnată. „Îţi aduc cel mai uluitor..."

Randall nu află niciodată ce. Moartea se prăvăli din noaptea înstelată şi aruncă în aer puntea lui *Grissom One,* înghiţind vasul comercial într-o minge de foc.

*

Maiorul Don West îşi porni dispozitivul giroscopic şi panoul holografic instantaneu în timp ce nava sa cu aripi în V se lansa de la baza de luptă ASOMAC. Îşi croi drum prin noapte ca un ţipăt mut, îndreptându-se spre norul de reziduuri în continuă creştere. Carlinga avea forma unui balon confecţionat dintr-un aliaj transparent, aşezat ca o perlă în vârful vehiculului. Dispozitivele îi oferiră o perspectivă de 360° a inelului hiperbarierei, cu rămăşiţele vasului comercial în centru... şi inamicul.

Echipele de lucrători din spatele lui dispărură într-o fracţiune de secundă, în vreme ce din faţă ploaia de şrapnel zimţat se năpustea spre navă... şi spre suprafaţa pe jumătate finisată a corpului hiperbarierei. Două nave cu botul turtit ale Rebeliunii se repeziră în reziduurile risipite. Erau aceleaşi nave care făcuseră cargoul fărâme.

„Cine ne-a lovit?“ întrebă vocea lui Jeb Walker în transmiţător.

Ranger One intră în raza vizuală laterală a lui West, cu aripile împânzite de arme scânteietoare. Era fratele geamăn al propriului său *Eagle One,* cu excepţia semnelor specifice. Zâmbi la vederea desenului dinţilor rânjiţi de rechin de pe aripa dreaptă a lui Walker şi al Mâinii Cosmice a Destinului pe cea stângă.

Şi nava sa purta o umbră şi un ochi de vultur; tot ceea ce îi trebuia unui vânător, nimic mai mult. *Uneori Jeb gândea prea mult...* Dar nu exista altcineva în care să aibă mai multă încredere. Jeb fusese amicul său, mereu păzindu-i spatele, şi un camarad amuzant încă din anii Academiei.

„Hărţuitori din Rebeliune", răspunse West îndârjit. „Nu au venit niciodată atât de departe."

Walker scoase un sunet grosolan. „Războiul ăsta rece se încinge."

Navele inamice trecură razant pe deasupra hiperbarierei; tunurile lor cu plasmă căscară găuri largi în superstructură. West îşi răsuci manşa, vizualizând toată scena cu o viteză ameţitoare în timp ce vira în urmărirea celui mai apropiat atacator. „Ultimul care îi face de petrecanie ticălosului cumpără berea." Îşi activă computerul de ochire.

Orice s-ar fi putut spune despre invadatorii rebeli, dar, cu siguranţă, erau buni piloţi. Nava cu alură de insectă, cu braţele unghiulare înţesate de armament, dansa enervant înăuntrul şi în afara grilei holografice. West trase, blestemând frustrat când atacatorul ţâşni în sus sub un unghi de 90° şi laserul pârjoli vidul.

Evită reziduurile, zburând aproape de atacatorul fugar, părând că el şi nava erau un tot. Fracţiunea de atenţie dedicată întotdeauna partenerului său îi arătă că Walker se ocupa de celălalt agresor; lăncile fulgerătoare de energie dădeau un spectacol psihedelic la picioarele sale. „Hei, Jeb", strigă el, privind în jos, „Îţi văd casa de aici."

Secunda de neatenţie aproape că îl costă. Invadatorul se răsuci brusc deasupra lui şi îi lovi propulsoarele, trăgând încontinuu în timp ce se îndrepta spre el.

Ne jucăm de-a „cine ajunge primul". West rânji deloc amuzat, pe când nava inamică se apropia de el. *Nu pierduse încă niciunul.* Răspunse la lovituri, accelerând şi menţinându-se pe cursul de coliziune în timp ce distanţa dintre nava sa şi cea a luptătorului inamic se scurta cu repeziciune.

„Orchestra face repetiţie...“ mormăi, dar muzica era ultimul lucru la care se gândea.

Nu îşi verifică panourile, nu avea nevoie; privirea îi era ţintuită pe nava ce se apropia. „Mulţimea începe să vuiască...“ Rânjetul i se lăţi. Privirea îi era plină de strălucirea fulgerelor ce pulsau. Se simţea mai viu acum, când era la un pas de moarte, decât se simţise vreodată.

O novă în câmpul stelar fosforescent al dispozitivelor sale îl avertiza despre coliziunea iminentă. Imaginea navei atacatoare clipea pe ecranul său, prinsă în liniile de ghidaj pentru ochire. Dispozitivul se extinse în jurul său devenind o grilă tactică.

„Ţinta în raza vizuală“, anunţă computerul.

„Reflectoarele se sting...“ Râse, cu vocea ascuţită de entuziasm. „Cortina se ridică. Începe spectacolul!“ Trase.

Razele laser atinseră nava agresoare, abia vizibilă înaintea sa. Îi explodă chiar în faţă. West ţipă de emoţie şi groază când nava sa ţâşni prin roiul de rămăşiţe.

Un corp în costum spaţial se lovi de peretele transparent din faţa sa. West se trase înapoi, respirând adânc, faţă în faţă cu cadavrul necunoscut care ar fi putut fi al lui dacă norocul nu ar fi ţinut - cu el. „Dacă tot eşti aici", mormăi clătinându-şi capul, „verifică uleiul".

În clipa imediat următoare corpul dispăru; doar curba lucitoare a hiperbarierei se arcuia înainte, legănând o lagună de stele.

A doua navă de atac îi trecu zgomotos pe sub picioare, trăgând cu tot armamentul din dotare, prinsă într-o încleştare crâncenă cu nava de luptă a lui Jeb. Îl privi pe Walker smucindu-se cu

repeziciune, ferindu-se la milimetru de focurile de artificii mortale lansate la un înalt nivel energetic.

O şfichiuire de energie atinse nava lui Jeb. West făcu o grimasă la vederea brazdei luminoase care îşi croi drum prin fuselaj. Atacatorul lui Jeb făcuse un luping şi era deja pe urmele lui, trăgând.

„Armele nu mai funcţionează." Vocea lui Walker sună liniştită în căşti, ca şi cum şi-ar fi pierdut o pereche de şosete. „O să arunc miezul propulsor principal."

Miezul propulsor al navei lui Walker izbucni într-un bol de flăcări, şi West îl urmări cum zboară înapoi cu strania precizie a unei coase răzbunătoare pentru a lovi vehiculul care îi luase urma. Hohoti vesel când nava atacatorului explodă într-o sferă de lumină.

„Sunt valabil, nu-i aşa?" exultă Jeb pe un ton triumfător.

West intenţionă să-i răspundă, dar se întrerupse când auzi înjurătura neaşteptată a lui Walker, pe jumătate bruiată de o izbucnire de energie statică. „Jeb?" spuse. Prin microfonul deschis al lui Walker îi răspunse ecoul unei voci sintetizate de computer: “*Atenţie. Defecţiune cauzată de supraîncărcarea sistemelor de propulsie*˝.

West înjură după ce verifică şi văzu unde se găseau: *pe un curs de coliziune cu hiperbariera.*

Energia statică îi lovi timpanul. La bordul navei lui Walker începu să ţiuie alarma. *Impact în 90 de secunde“,* anunţă computerul de bord.

„Drace", mormăi Jeb. „Către Comandamentul Hiperbarierei." Se întrerupse. La vederea hiperbarierei ce se arunca înspre el ca un pumn

bine expediat, mintea i se goli. „Aici *Ranger One“,* încheie cu o voce încordată. „Motoarele nu răspund. Cer asistenţă. Repet..."

West privi şi ascultă cu răsuflarea tăiată. Era prins în coşmarul celui mai bun prieten al său, incapabil să se trezească. O voce străină transmise prin radio: „*Ranger One,* aici Baza Grissom. A fost trimis echipajul de salvare".

West se reculese, îşi înclină poziţia până ce zări trei echipaje de salvare ţâşnind spre el.

„...Impact în 60 de secunde...“

Vor ajunge prea târziu. Privi din nou înainte. Hiperbariera îi acoperi vederea; zărea fiecare detaliu al metalului ars şi răsucit, al rămăşiţelor atârnânde ale corzilor distruse, unde îşi lăsaseră amprenta focurile inamice sau deşeurile zburătoare. Deschise legătura radio. „Grissom, aici *Eagle One.* Durii ăia nu vor ajunge la timp."

„Eagle One“, ţipă radioul, „ieşi de pe frecvenţa asta şi întoarce-te la bază."

West rămase nemişcat preţ de câteva bătăi de inimă, privind fix spre nava prietenului său, urmărind irezistibila forţă de inerţie ce îl mătura spre masa nemişcată a hiperbarierei.

„Aici *Eagle One.* Plec după el."

„Negativ, *Eagle One“,* răspunse tăios controlorul. „Nava ta nu este echipată."

West porni propulsoarele; plonjă înainte spre nava lui Jeb şi spre masiva structură ce se înălţa cu o viteză incredibilă pentru a-i întâlni pe amândoi.

„Impact în 30 de secunde az“

O bucată arzândă de balast explodă la suprafaţa barierei şi ţâşni spre ei. *Nava lui Jeb nu ar mai fi rezistat nici până la barieră.*

West lovi ţinta în flăcări, zâmbind cu satisfacţie când laserele sale făcură fărâme fragmentul masiv, şi privi cum se împrăştie inofensiv. Continuă să accelereze, apropiindu-se tot mai mult de nava lui Jeb, dar mintea sa şi aparatele îi spuneau că nu e destul de rapid.

„Ce *naiba* faci?" îi răsună deodată în urechi vocea ridicată a lui Jeb.

„Mă joc“, replică West. Acum chiar îl putea vedea pe Jeb în costumul său - conturul precis al capului ras, chipul întunecat privind cu neîncredere spre cupola transparentă a *Ranger-ului.* „Îţi salvez pielea!" şuieră.

Dar tot ceea ce vedea Jeb acum era uriaşa suprafaţă corodată a barierei; asta era tot ce mai putea vedea.

„Maior West!" trâmbiţă radioul. West strânse din dinţi. „Nava ta nu este echipată pentru operaţiuni de salvare. Nu eşti autorizat să pui în pericol acest bun. Este un ordin *direct.* Confirmă."

West coborî brusc mâna şi închise legătura radio. „Oricum nu m-am dat niciodată în vânt după postul ăsta", murmură spre masa goală de metal răsucit care era pe cale să-i vaporizeze în întregime, nave şi oameni. Părea că devenise din nou una cu nava, ferindu-se de balast, aruncând în aer cu ajutorul tunului cu plasmă fragmentele de barieră ce-i stăteau în drum. Nava lui Jeb era acum chiar sub el. Aproape că putea să o atingă şi să o prindă...

„*Impact în 5 secunde.* “

„Don, băiete", şopti Jeb, „chiar mi-e frică..."

West trecu în sfârşit în faţă, trăgând pe deasupra navei lui Jeb în timp ce gonea spre peretele de oţel şi aliaj, într-un plonjon fără sfârşit.

„Jeb", murmură West. „O să te «pup». Să nu interpretezi greşit." Zbură pe deasupra cabinei lui Walker, acoperind cu fuselajul panorama apocaliptică din faţă.

„Eşti prea aproape!" strigă Jeb disperat. „Retrage-te! *Retrage-te!“*

„Urc", spuse West cu o voce de un calm neomenesc. Mâinile i se albiseră din cauza strânsorii, pe manşa de care trăgea în sus. Chipul lui devenise o mască hotărâtă, atât de cumplită încât, dacă s-ar fi privit în oglindă, nu s-ar fi recunoscut.

Prins între suprafaţa barierei şi nava de atac a lui Jeb, ţâşni în sus cu repeziciune; cupola carlingii lui *Eagle One* devie carlinga lui Walker ca un tac. *Mingea numărul 8 în gaura din dreapta.*

Ciocnirea devie nava lui Jeb de pe traiectorie printr-o spărtură în suprafaţa barierei, unde atacatorii loviseră în plin, şi o propulsă liber în spaţiu.

West scrâşni din dinţi, într-un strigăt de bucurie, în timp ce nava sa trecu razant cu un *scrâşşşnet* pe suprafaţa hiperbarierei, aruncând în urmă o văpaie fierbinte de metal răzuit.

Porni propulsoarele şi răsuflă uşurat când nava îi răspunse, îndepărtându-se de suprafaţa torsionată a barierei pe o traiectorie curbă, înainte de a deveni ultima cifră statistică în raportul privind daunele.

„Asta înseamnă că ne ţinem pe picioare?[4]' întrebă Jeb cu o voce răguşită.

West râse; vocea sa se echilibră oarecum când spuse, „Doar nu credeai c-o să renunţ aşa uşor la berile alea, nu?“

Opri reactoarele, lăsându-se să plutească în

derivă şi privi *Ranger One* până când acesta fu interceptat de echipajul de salvare. Doar când avu certitudinea că Walker era în siguranţă îşi repuse nava pe traiectorie spre Baza Grissom.

CAPITOLUL UNU

Melodia îşi înălţa eroic, triumfător, în acorduri de viori sunetele mult prea ample pentru a putea fi conţinute într-un monitor atât de minuscul; la fel ca şi imaginea spaţiului micşorată într-un mod nefiresc pentru a încăpea pe un ecran cât palma.

O voce sobră şi totuşi emoţionantă intonă: *„Încă din zorii istoriei, bărbaţi şi femei au căutat un tărâm al bunăstării, unde resursele inepuizabile să fie ale tuturor*...“

Imaginea de pe ecran luă forma în mişcare a unui cuplu de vis: un bărbat cu barbă, bine făcut, şi o femeie frumoasă cu părul întunecat, stând unul lângă altul. Chipurile lor îi erau băiatului la fel de familiare ca şi propria sa palmă legănând monitorul - şi totuşi, în acelaşi timp îi erau străini. Apariţia lor îl tulbura şi îl întrista ori de câte ori îi vedea.

„Acest bărbat, profesorul John Robinson, inventatorul hiperpropulsorului ce depăşeşte viteza luminii, va transforma în realitate acest vis ce a străbătut timpul“.

Ovalele stilizate albastre şi aurii ale logo-ului Misiunii Jupiter clipiră pe ecran încadrând cuplul şi pe cei trei copii perfecţi ai lor: o tânără blondă, o fetiţă brunetă şi un băiat cu părul zburlit.

Zâmbetele lor modificate digital păreau nefireşti.

„John Robinson şi familia sa au fost special pregătiţi pentru o călătorie de zece ani în care vor traversa galaxia în cea mai avansată navă, Jupiter...“

Dispărură deodată, fiind înlocuiţi de cupola înaltă a unui aparat de lansare scânteind în răsăritul de soare.

„Familia Robinson va reprezenta avangarda generaţiilor de familii care vor urma. Ei se vor alătura coloniei de cercetare de pe Alpha Prime. Acolo vor devenii primii colonişti într-o lume în care rezervele nelimitate de hrană şi apă vor fi un drept din naştere pentru toţi...“

Scena fu înlocuită de fotografia din satelit a unei planete care în mod evident nu era Pământul.

„Alpha Prime va fi un nou Eden. O şansă pentru omenire de a-şi deschide drum în galaxie. “ O simulare pe computer îl coborî pe băiatul spectator de pe orbită, dându-i ochii unei păsări în zbor plutind în înaltul cerului pe deasupra lanurilor cu recolte extraordinare, inundate de soare. „Ce *fel de viitor pot aştepta copiii noştri?*

„Un viitor în paradis..."

Băiatul clipi când priveliştea noului Eden fu înlăturată de un logo nou - logo-ul unei corporaţii de această dată - şi de imaginea nerealist de mare a unei sticle de Cola lansate printre stele.

„Misiunea este sponsorizată de Armata Statelor Unite şi de Corporaţia Coca-Cola.“

Will Robinson, mezinul blond al „eroicului profesor Robinson“, îşi schimonosi chipul necopt de puşti de zece ani într-o expresie de dezgust disperat. *„Cola...“* se strâmbă el, imitând ultimele

cuvinte ale vocii naratoare, „salvând viitorul copiilor noştri“. Cu mâna liberă luă computerul de buzunar pe care îl ţinea în cealaltă palmă. „ Mai scuteşte-mă“, mormăi, şi accesă un nou program pe pupitrul său de hacker[1].

Scrutând prin uşa întredeschisă, Will îşi privea morocănos mama din ascunzătoarea sa din dulapul cu haine. Maică-sa stătea în mijlocul sufrageriei, gesticulând ca un jongler, dând indicaţii lucrătorilor care trebuiau să mute lucrurile, în timp ce purta o discuţie cu furioasa directoare a şcolii. Cel puţin pentru moment era la adăpost, în această ascunzătoare secretă, de haosul care se dezlănţuise în casa şi în viaţa lui.

Poate prea la adăpost... Când auzi vocea răstită a directoarei şi văzu chipul mamei sale mâna îi alunecă din nou pe tastatura pupitrului.

„A piratat reţeaua principală de electricitate pentru a-şi duce la capăt experimentul", spunea directoarea gesticulând, „Şcoala a fost cuprinsă de haos. Nici măcar nu am avut lumină."

Brusc luminile sufrageriei păliră în jurul ei. Şi directoarea licări. Era doar o hologramă, o copie a persoanei reale. Când imaginea îşi recăpătă consistenţa, capul ei virtual fusese grefat pe trupul lui Arnold Schwarzenegger, cu bicepşii vălurind. Ea îi dădea înainte, fără să-şi dea seama de sabotaj.

Will îşi contemplă selecţia de figuri fantastice şi zâmbi. „Forma schimbătoare a educaţiei..." murmură, şi îi puse capul pe imaginea trupului slăbănog al supermodelului Twiggy.

---

[1] Hacker = termen internaţional, adoptat din limba engleză, pentru a denumi piraţii de reţele informaţionale (n.t.).

În sufragerie mama sa râdea zgomotos. Will se uită printre stinghiile jaluzelei, tocmai la timp pentru a-i vedea expresia supărată când îşi dădu seama că directoarea nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla. Mama sa începu să se plimbe de colo colo prin cameră, privind pe furiş după canapele şi în dulapurile goale.

„Nu este nimic amuzant, profesore Robinson", spuse directoarea tăios. „Will este foarte dotat. Micile lui maşini ale timpului, chiar dacă sunt pure fantezii, reprezintă produsul unei minţi strălucite."

Will se încruntă. Trupul ei se arcui ca acela al unei gorile.

În secunda imediat următoare mama sa deschise cu o smucitură uşa dulapului. Lumina pătrunse în ascunzătoarea sa strâmtă, dând la iveală activităţile sale ascunse. Will îi zâmbi larg.

Mama clătină din cap, cu o expresie blocată între severitate şi amuzament. „Fără maimuţăreli", spuse mama cât de sever putu, în ciuda impulsului de a-i zâmbi.

Will ridică din umeri şi începu să se joace la pupitru. În sufragerie directoarea reveni dintr-o dată la normal, sporovăind în continuare, complet neatentă.

„... dar băiatul vrea să i se acorde atenţie. Ştiu că viaţa dumneavoastră este departe de a fi obişnuită acum, dar chiar a fost imposibil ca tatăl băiatului să vină la târgul de ştiinţă?"

Will suspină şi zâmbetul îi pieri de pe buze.



John Robinson rămase cu privirea fixată pe fereastra biroului său situat în cupola înaltă a Comandamentului Spaţial Houston şi oftă.

Priveliştea panoramică oferită de construcţia de treizeci de etaje a platformei de lansare a Misiunii Jupiter îi permitea să vadă suprafaţa megatropolei Houston-Austin-Dallas care se întindea dincolo de orizont, sub cerul întunecat şi umed. Imensele staţii industriale de purificare a aerului se înălţau mult deasupra, ca nişte nave ciudate ale unei armate extraterestre invadatoare.

Dacă s-ar fi întors cu 180° ar fi văzut aceeaşi privelişte acolo unde Houston-Austin-Dallas pătrundea imperceptibil în oraşul frate de dincolo de graniţa mexicană. Aruncă o privire la ceas, dorindu-şi să trebuiască să dea un alt interviu în oricare alt loc; dorindu-şi chiar mai mult să fie acasă, cu familia sa, mai ales astăzi.

Dar făcea acest lucru pentru familia sa. Ceea ce îşi dorea în acel moment nu era foarte important, mai putea să aştepte.

„Profesore Robinson I“ Sute de voci strigându-l pe nume îi pătrunseră instantaneu în creier din cauza tonalităţii lor ascuţite. „Puteţi confirma rapoartele conform cărora Rebeliunea Globală a atacat azi noapte hiperbariera? Acesta este motivul pentru care misiunea a fost grăbită?"

„Hmm... ce aţi spus?" John se întoarse, mângâindu-şi barba absent, în timp ce privea monitorul din faţa sa. O mulţime de reporteri se înghesuiau pentru un loc pe ecranul său. *Toţi aşteptând să-i vorbească.*

Media primise o scurtă înştiinţare despre acest tur care beneficiase de o publicitate excesivă, şi care se desfăşura în paralel cu restul activităţilor; dar, în ciuda acestor aspecte, părea că nimeni nu refuzase invitaţia. Mulţimea era oglinda omenirii: diversitatea culorilor pielii,

coafurile şi hainele pe care le văzu îi amintiră că veneau din toate colţurile planetei pentru acest eveniment - pentru că, dacă Misiunea Jupiter avea să reuşească, viitorul întregii lumi avea să se schimbe. *Pentru că, dacă nu reuşea, lumea s-ar putea să nu aibă viitor...*

Îşi clătină capul, cu speranţa ca acest gest să dea impresia că îşi limpezeşte gândurile, şi că nu lasă subconştientul să-i exprime sentimentele reale faţă de curiozitatea necruţătoare a miliardelor de privitori. „Îmi pare rău, trebuie să întrebaţi Departamentul Apărării. După câte ştiu, plecăm mâine pentru că rotaţiile stelare au produs o fereastră de lansare propice."

Minciuna îi veni pe buze atât de firesc încât îl şocă. Era ca şi cum Departamentul de Relaţii cu Media i-ar fi reprogramat creierul fără ştiinţa sa, pentru a se potrivi perfect cu imaginea din reclamele lor. Era o minune că îl recunoştea cineva într-o transmisiune în direct.

„Deci, să începem." Preluă controlul înainte să-l piseze cineva în legătură cu detalii inexistente. Dacă ar putea să le atragă atenţia asupra misiunii în sine, poate că ei ar putea uita de noua dată de lansare, cel puţin până avea să devină o chestiune irelevantă.

Reprezentanţii Mediei erau deja la bordul lui *Jupiter,* pregătiţi să înceapă turul. Mulţimea aproape că umplea la capacitate sala motoarelor - o mare de chipuri umane punctată de obiectivele humanoide ale camerelor de filmat 3D/VR. Gărzile ASOMAC, cu ochii în patru, înconjurau mulţimea; negrul uniformelor lor utilitare oferea un comentariu pragmatic despre hainele excesiv de colorate ale reporterilor. Carabinele cu plasmă din

dotare constituiau un comentariu şi mai grăitor în legătură cu un posibil comportament îndoielnic din partea invitaţilor.

Dincolo de gloata de reporteri, John putea zări lucind greoaia aparatură propulsoare a motoarelor cu energie nucleară, şi cea netedă, aerodinamică, a motoarelor cu fuziune, cu rază mare de acţiune. Tehnicieni purtând căşti roşii făceau verificările finale ale sistemelor, urmărind mulţimea ecranelor care înconjurau hiperpropulsorul - adevărata inimă a visului său de o viaţă.

„După cum ştiţi", spuse, lansându-se în discursul pe care îl ştia pe de rost, „Alpha Prime este unica planetă locuibilă descoperită până acum de *Misiunea de Recunoaştere Deep Space.* Echipajul meu va trece peste cei zece ani de călătorie în stare de suspensie a funcţiilor vitale." *Echipajul său - familia sa.* Fu străbătut din nou de sentimentul că se divizase în doi indivizi cu acelaşi nume. „De îndată ce ne vom alătura coloniei de cercetare de pe Alpha, voi supraveghea construirea unei hiperbariere."

Imaginea hiperbarierei, generată de computer, apăru pe monitor - privitorii de pretutindeni o puteau vedea. Zâmbi către viziunea întrupată a teoremelor sale infradimensionale.

Ideea se născuse încă de pe vremea când era un puşti. Din acel moment a petrecut zeci de ani pentru a-i da viaţă, mai întâi sub forma unei simulări pe computer, şi apoi în arena necruţătoare a spaţiului. Uneori se întrebase dacă va mai apuca să trăiască destul pentru a o vedea realizată.

Aproape că renunţase la ea, părându-i-se inutilă; şi asta nu o dată.

Încrederea lui Maureen, iubirea dintre ei şi iubirea pentru copiii lor l-au făcut să continue să viseze la un viitor mai bun - un vis nu doar pentru familia sa, ci pentru toate familiile...

„Până atunci tehnicienii de pe Pământ vor fi terminat hiperbariera soră de pe orbita planetei noastre". Acum cuvintele sale se suprapuneau imaginii barierei deja în construcţie în spaţiul învecinat Pământului, dezvăluindu-şi forma finită printr-o procedură de completare grafică. „Când cele două bariere vor fi gata, navele vor putea trece instantaneu. Colonizarea imediată a Alphei Prime va fi atunci posibilă."

„Nu puteţi folosi hipermotorul lui *Jupiter* pentru a ajunge direct pe Alpha Prime?" întrebă un reporter.

Oare presa chiar nu citeşte comunicatele date de relaţiile publice în legătură cu această misiune ? I se părea că răspunde de ani de zile încontinuu la aceleaşi întrebări; pierzând timpul pe care l-ar fi putut folosi constructiv pentru proiect... sau chiar petrecându-l acasă, cu soţia şi copiii. Îşi ascunse nerăbdarea şi spuse: „După cum ştiţi, hiperspaţiul există «sub» spaţiul normal. Dacă încerci să intri în hiperspaţiu fără a folosi o poartă" - în spatele său programul grafic generă o navă spaţială, poziţionată la întâmplare într-un colţ al schemei rotitoare a galaxiei - „vectorul de ieşire este aleator. Nu se poate calcula unde ieşi. Nouăzeci şi opt la sută din galaxie este necartografiată. E o grămadă de loc acolo în care te poţi pierde."

„Profesore", strigă altcineva, „cum se simte

căpitanul Daniels după gripă? Va mai putea pilota misiunea?"

John aruncă o privire în lateral. Generalul Benjamin Hess, comandantul militar însărcinat cu proiectul - prietenul de o viaţă al tatălui său - stătea tăcut în pragul biroului, observând şi ascultând interviul. *Ajută-mă, Ben.*

Hess intră în raza vizuală a reporterilor ca la teatru. „Doamnelor şi domnilor, aţi venit aici ca să vă formaţi o imagine despre *Jupiter One“,* spuse el zâmbind. „Nu credeţi că aţi aşteptat destul?"

Uşurat, John atinse un buton de pe birou şi camera se cufundă în întuneric. Imensul ecran montat în biroul său cu ocazia evenimentului se animă, dezvăluindu-le reporterilor spectatori imaginea zonei de lansare. Imensa navă de forma unei farfurii se odihnea pe rampa de lansare, încă ferm ancorată de sol printr-un labirint de poduri rulante, sisteme de alimentare şi zone de încărcare. Aburi şi gaze de eşapament o învăluiau în nori efemeri.

„Profesore" - îl întrebă un reporter înainte să poată scăpa - „ce simt copiii dumneavoastră în legătură cu părăsirea Pământului?"

John făcu o pauză şi zâmbi. „Nu ar putea fi mai fericiţi."

CAPITOLUL DOI

„Misiunea asta e o *porcărie!* " Vocea furioasă a lui Penny Robinson, fetiţa de paisprezece ani, răsună în josul scării rulante din

vasta reşedinţă în stil colonial a familiei Robinson situată în afara oraşului.

Şi probabil în tot cartierul, gândi plictisită Maureen Robinson privind în susul scărilor la fiica sa cea gălăgioasă.

Penny stătea sus, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, dând impresia că purta doliu; deşi Maureen ştia că era pur şi simplu stilul ei preferat. Hainele şi toanele fiicei sale erau antiteza culorilor pastelate vesele pe care Penny le purta întotdeauna în portretele din computer ale misiunii, în care întreaga familie părea scoasă dintr-o fabrică de plastic.

„Nu vreau să plec mai devreme! Nu vreau să plec *deloc!“* urla Penny de parcă între ele erau ani lumină, nu douăzeci şi ceva de trepte.

„Discutăm despre asta după cină -“ repetă Maureen, simţind că ar putea recita deja cuvintele astea şi în somn, şi poate chiar o făcuse.

Penny îşi strânse pumnii, continuând să strige: „În ultimii trei ani am ratat *totul,* pregătindu-mă să-mi petrec următorii zece ani ratând ce a mai rămas! Nu stau acasă la cină. Ies să îmi văd *prietenii.* Mă duc să-mi iau *adio* de la *întreaga mea viaţă!“*

„Penny“, Maureen se lupta să-şi păstreze tonul ferm şi totuşi să nu-şi arate mânia şi exasperarea. „Am nevoie de tine diseară." Dădu din cap.



Penny o fulgeră cu privirea pe mama sa, clătinându-şi capul la rândul ei, în timp ce înainta în umbra holului. Mama rămase nemişcată şi de neclintit la capătul scărilor, păzind uşa din faţă ca

un căpcăun.

Penny se întoarse şi se năpusti de-a lungul holului, luptându-se cu lacrimile în timp ce îşi activa ceasul cu înregistrare. „Chiar înainte de a fi smulsă de lângă toţi cei pe care îi cunoaşte", dictă ea, „răpită, aruncată în spaţiu împotriva voinţei ei, oare ce gânduri umpleau mintea tinerei Captive a Spaţiului...?"

Trecu pe lângă uşa camerei sale şi dădu buzna neinvitată în dormitorul fratelui ei mai mic.

Will îşi ridică privirea, supărat. Stătea în mijlocul unui ocean de jucării şi de experimente ştiinţifice, ţinând în mână un singur container gol, ultimul cu eticheta ÎNCĂRCĂTURĂ PERSONALĂ. Posterele de pe pereţi, CD-urile din suport, echipamentul de laborator de pe rafturi... chiar copia capului de rechin din specia Marele Alb şi ciudăţenia aceea verde cu şopârla atârnând din tavan... erau neatinse.

Semăna, gândi ea, cu cineva forţat să-şi abandoneze nava, încercând să aleagă acele lucruri nepreţuite pe care le va lua cu el. Ceea ce, *într-un fel, şi era.*

„Vor fi *băieţi* pe Alpha Prime?“ vorbi Will teatral pe nas, încercând să-i imite vocea. „Cu ce o să mă *îmbrac”*

Se uită la el furioasă. Apoi îşi privi ceasul-cameră. „În viitor", spuse ea, Jurnalele video ale lui Penny Robinson, Captiva Spaţiului, vor fi citite de milioane de oameni. Voi fi cunoscută în lumea întreagă." Se uită din nou la fratele ei. „Tu, pe de altă parte, vei fi complet uitat." Will se încruntă.

Penny îşi reluă povestirea cu satisfacţie. Ţinând camera de înregistrare la distanţă pentru a-şi scana cealaltă mână, îşi filmă mâneca neagră

împodobită cu fundiţe de la încheietură până la umăr. „Captiva Spaţiului a decis să poarte funde pentru a-i susţine pe tovarăşii de suferinţă, verzi pentru chestiunile ecologice, albe pentru drepturile omului."

„Stai aşa până o să-ţi pice mâna", zise Will morocănos.

Penny nu îl luă în seamă. Opri camera şi începu să scormonească în cutiile împachetate aşezate de-a lungul peretelui. Găsi un pachet închis ermetic şi îl ridică. „Mă întreb cum va fi să ne descotorosim de trupul tău în spaţiu...?" Se întoarse spre el, ţintuindu-l cu o privire ameninţătoare. „Mai întâi vei încerca să-ţi ţii respiraţia. Dar sângele tău a început deja să fiarbă. Apoi pielea ţi se va umfla ca un balon. Şi *bum!* Supă spaţială."

Faţa lui Will se încreţi ca o prună uscată. „S-a găsit un *nume* pentru boala pe care o ai?“ spuse.

Penny scoase din ladă una din stelele cât palma, placate cu aur, şi o întoarse pentru a-i citi inscripţia: PREMIUL ÎNTÂI. Toate spun „premiul întâi“. *Probabil pentru cel mai tare tocilar,* gândi ea. Fratele ei nu avea o viaţă. Folosind unul dintre colţurile ascuţite ale medaliei, tăie cu îndemânare plasticul de pe pachetul misterios. Îi întinse steaua lui Will.

„Tata spune să nu le iau...“ spuse Will, cu privirea în pământ. Aruncă medalia ca pe o cârpă uzată. „De parcă l-ar interesa *ceva* din ce fac."

Penny avu o subită strângere de inimă. Gândul acesta îi trecuse prin minte de nenumărate ori în ultima vreme. „Nu te ambala, puştiule“, spuse la întâmplare, încercând să alunge starea în care se aflau amândoi. „Am

primit un aparat video două aniversări la rând, şi anul trecut a uitat *complet* de ziua mea.“ Se întinse să îl îmbrăţişeze rapid. „Numai de misiunea asta îi mai pasă." Ea se dădu înapoi, despachetând coletul misterios: scara de plasă pe care o ascunsese aici pentru situaţii de genul ăsta. O aruncă peste fereastră şi se pregăti să coboare.

Will privi uluit, surprins de îmbrăţişare la fel de mult ca de resursele surorii sale. „Deci asta înseamnă că *nu* cinezi în familie?"

Penny se întoarse, oferindu-i obişnuita expresie îndurerată. „Să vedem", spuse lovindu-şi fruntea. „Să-mi petrec ultima noapte pe Pământ privindu-i pe mama şi pe tata prefăcându-se că nu se mai ceartă, sau să fac praf la centrul comercial... banii de buzunar de pe zece ani fa tu calculele." Se întoarse din nou şi făcu un pas pe pervaz. Îşi sprijini piciorul de peretele exterior, întinzându-se după scară.

Will se strâmbă. „Mama o să se facă foc şi pară." Penny râse. „Şi ce o să facă? O să mă *omoare*?“ îşi balansă şi celălalt picior peste pervaz. Dispăru centimetru cu centimetru, până tot ce se mai putea vedea fu întunericul serii.



Will rămase clătinând din cap, cu prea multe gânduri şi sentimente încurcându-i-se în minte. Sora sa părea că trăieşte în permanenţă într-o lume imaginară, inventând aventuri în care ea era eroina principală. O să-i spună mamei că Penny ar trebui să devină scriitoare; atunci ar putea fi cu capul în nori în permanenţă, şi totuşi să scoată un ban din asta. Cu cât ea avea să plece mai curând de acasă, cu atât *el* avea să se bucure mai tare.

Dar acum erau în situaţia asta, plecând *cu toţii* de acasă; şi nici măcar nu aveau de ales. Deodată, abia dacă mai putu înghiţi din cauza nodului din gât. Nu era de mirare că Penny visa cu ochii deschişi: *viaţa reală devenise complet ireală.* Îngenunche la loc şi se apucă din nou să sorteze jucării.

CAPITOLUL TREI

John Robinson mergea alături de generalul Hess de-a lungul răsunătorului coridor metalic al cartierului general al Comandamentului Spaţial, întrebându-se dacă o să vadă tot coridoare metalice când va închide ochii la noapte să doarmă. Le visase în toate nopţile de până acum...

„Verificările de dinainte de zbor arată că totul e pregătit?" îl întrebă Hess.

John privi în jos. „Mai pregătit de atât nu se poate", răspunse puţin iritat. „Am grăbit misiunea asta cu trei luni, Ben."

„Am avut noroc că reporterii ăia nu au insistat în legătură cu starea lui Daniels", murmură Hess, cu privirea fixată înainte, de parcă răspunsurile lui John nu aveau nicio importanţă.

John se întrebă deodată dacă Hess dormea cu ochii deschişi. „Mă îngrijorează perspectiva de a alege un pilot în ultima clipă", zise, cu o voce insistentă. *Îmi pui familia în pericol.* Dar nu spuse asta.

„Rebeliunea Globală prinde curaj. A încetat să mai reprezinte nişte simple facţiuni teroriste aflate în afara legii", spuse Hess, de parcă acesta era răspunsul la îngrijorarea sa. „Mai întâi

hiperbariera. Apoi Daniels. Data viitoare ar putea ataca cupola de lansare. Nu ne permitem să aşteptăm."

John nu răspunse; ştia că e inutil. Ştia cum judecă Hess - la fel ca tatăl său: *Mai întâi datoria. Marele ţel...* Mai ştia şi cum un ofiţer de carieră, concentrat pe ameninţările permanente ale războiului, ar putea defini „marele ţel“ într-o manieră din ce în ce mai limitată.

John avusese acces la aceleaşi informaţii - cele mai multe strict secrete - ca şi Hess. Şi mai învăţase ceva de la tatăl său: cum se citeşte un raport în care adevărul zace ascuns printre rânduri. Rebeliunea Globală era prea bine echipată, prea bine organizată pentru a fi o simplă „supergrupare teroristă" - existau zvonuri că în secret îşi construiau propria hiperbarieră. Teroriştii erau extremişti. Posibilitatea cooperării cu alţi extremişti, de o altă orientare socio-politică, era puţin probabilă.

Era convins că în spatele atacării misiunii se ascundea ceva mult mai subtil şi mai periculos. Ceva de genul unei conspiraţii multinaţionale - corporaţiile internaţionale cu putere nelimitată, care făcuseră avere din consumarea resurselor naturale şi exploatarea oamenilor care nu aparţineau naţiunilor bogate; cele a căror lăcomie incontrolabilă făcuse lumea de nelocuit.

Cele care ar putea privi spre stele pentru profituri viitoare.

Era un scenariu mai uşor de crezut; mai ales când o corporaţie multinaţională deja găsise resurse pentru a co-finanţa călătoria lui *Jupiter* spre Alpha Prime.

Oricine s-ar fi ascuns în spatele sabotajului,

nu avea să fie lăsat să câştige. Nu când hiperbariera ar putea fi ultima şansă pentru supravieţuirea fiecărei fiinţe vii de pe faţa Pământului. Se gândi din nou la familia sa, la tot ceea ce sacrificau... la cât de mult îi iubea. *Mult prea mult pentru a-i lăsa în urmă...*

Şi în timp ce se gândea la ei, o amintire agasantă şi nepotrivită îi reveni în memorie. „Fir-ar să fie!“ spuse tare. „Târgul de ştiinţă a lui Will." Activă funcţia mnemonică a ceasului. „De amintit: o scuză video pentru Will."

„Va înţelege el." Generalul îl privi cu un zâmbet, ridicând din sprâncene.

John zâmbi forţat ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Hess. Dar ochii nu-i zâmbeau. Îşi mută din nou privirea. „Sunt de acord cu necesitatea unei prezenţe militare, Ben. Dar familia mea ia parte la această misiune. Am nevoie de un pilot care să însemne mai mult decât cizme lustruite."

„Am ce-ţi trebuie", spuse Hess confidenţial. Se opri, apăsând cu palma o tăbliţă de identificare. „Numai că el nu ştie încă." O uşă se deschise cu un şuierat, dezvăluind o sală de şedinţe goală.

Nu chiar goală. O siluetă solitară aştepta lângă fereastră în cel mai îndepărtat colţ al camerei, privind fix cerul care se lăsa cuprins de întuneric. Ceva din felul în care stătea îl făcu pe John să se gândească la o pasăre de pradă prinsă într-o colivie.

Bărbatul se întoarse când îi auzi intrând şi salută milităreşte. Purta vulturii de maior şi o insignă ASOMAC cu numele de WEST pe jacheta din piele neagră a uniformei de serviciu.

Păr castaniu, ochi albaştri, constituţie medie... singurul lucru remarcabil pe care John îl vedea la maiorul West fu că bărbatul era destul de tânăr pentru a-i fi fiu. Găsi acest gând deprimant.

Hess răspunse la salut. „Pe loc repaus, maior." West începu să vorbească înainte de a-şi coborî mâna, de parcă până atunci îşi înfrânase un fluviu de cuvinte prin puterea voinţei. „Domnule, de ce am fost scos din serviciul activ? Aceşti ticăloşi super-tehnologizaţi ar putea ataca din nou. Trebuie să fiu acolo *sus.“*

„Îl cunoşti pe Profesorul Robinson?“ întrebă generalul, părând să nu observe agitaţia lui West.

West, pus în încurcătură, nu avu preţ de o clipă nicio reacţie. Se adună cu un efort care îi păru evident lui John şi răspunse pe un ton neutru: „Numai după reputaţie.“ Când întâlni privirea lui John, un sentiment de admiraţie îi luci în ochi. „Strategiile de luptă ale tatălui dumneavoastră erau o materie obligatorie la Academie."

John înclină capul în semn de confirmare şi simţi un zâmbet uimit înflorindu-i la colţul buzelor. A fost o vreme - o vreme îndelungată — în care a resimţea greutatea umbrei de neşters a tatălui său. Dar acum, după blitz-urile fără odihnă din ultimele luni, era o uşurare să întâlnească pe cineva care se gândea la el doar ca la fiul tatălui său.

„Ce îmi poţi spune despre Misiunea Jupiter, maiorule?"

West îşi controlă cu greutate o grimasă. *„Jupiter* este un robot de dimensiuni gigantice. Totul este automatizat. Este o treabă de dădacă, domnule." Respiră adânc. „Orice maimuţă în costum spaţial poate să piloteze nava în afara

sistemului solar şi să o pună pe cursul spre Alpha Prime. Nu o luaţi ca pe o ofensă." Se uită din nou la John.

„Maior", spuse Hess cu o urmă de enervare, „eşti conştient că resursele Pământului sunt diminuate în mod periculos."

Fruntea lui West se încreţi. „Am permisiunea să vorbesc deschis, domnule?"

„Permisiune acordată", spuse generalul.

„Orice copil de şcoală ştie că tehnologiile noastre de reciclare vor curăţa mediul." Îşi ridică mâinile în aer, gesticulând cu o frustrare mascată cu greutate. „Să trimiţi o familie dincolo de galaxie este o şmecherie publicitară pentru a vinde apă gazoasă oamenilor de toate vârstele!"

„Orice copil de şcoală a auzit o minciună", răspunse John încet. Tehnologiile noastre de reciclare cu adevărat eficiente au apărut prea târziu. Toate rezervele de combustibili fosili sunt teoretic epuizate. Energia obţinută prin fuziune s-ar putea să nu aibă niciodată un preţ care să permită utilizarea ei pe scară largă; în plus, folosirea excesivă a energiei solare creează condiţii atmosferice imprevizibile. Stratul de ozon a scăzut la patruzeci la sută. În douăzeci de ani Pământul nu va mai putea întreţine viaţa fiinţelor umane."

West îl privea fix.

„Rebeliunea Globală cunoaşte ca şi noi acest adevăr", spuse generalul cu o voce gravă. „Îşi construiesc propria hiperbarieră, sperând să colonizeze primii Alpha Prime. Dacă vor avea succes nu vor invita populaţia lumii să li se alăture dincolo de galaxie. «Demonii Vestici» ca mine şi ca tine vor rămâne pe Pământ să moară."

John privea înspre podea. Auzise de prea multe ori discursul ăsta; auzise încontinuu altele similare de la tatăl său, în timpul războaielor mileniului. Nu avusese niciodată niciun sens pentru el.

Dar, în timp, ajunsese să recunoască în el un fel de bigotism; şi bigotismul nu era niciodată raţional...

Hiperbariera din viziunile sale fusese construită pentru a servi întregului Pământ, şi nimeni nu pretinsese altceva. I se părea că numai profitorii cu vederi înguste, care ruinaseră ecosistemul Terrei, ar putea considera că sabotarea misiunii e o idee bună. Şi numai un cartel format din corporaţii multinaţionale ar avea re sursele necesare construirii unei hiperbariere proprii... Îşi ridică privirea, copleşit de o tăcere fără sfârşit.

„... Căpitanul Daniels nu are gripă, nu-i aşa?" spuse West într-un târziu.

Hess aprobă cu o mişcare a capului. „Daniels a fost ucis aseară în apartamentul său. Chestia cu gripa a fost o poveste pentru presă."

West părea buimăcit. „Îl cunoşteam pe Daniels..." Ochii-i albaştri se oţeliră. „Ar trebui să le aruncăm în aer bazele. O lovitură decisivă."

„Trucul tău de salvare pe orbită a fost un act nesăbuit." Generalul îi tăie verbal elanul. „Explică-te, maiorule."

West îşi îndreptă umerii. Nu fu nicio urmă de îndoială în vocea sa când spuse: „Aveam un prieten în necaz".

„Ai pus în pericol o navă de zece miliarde de dolari, încălcând un *ordin direct,* pentru un prieten?" întrebă Hess.

„Da, domnule", spuse West fără urmă de părere de rău. „Asta am făcut, domnule."

„Merge", spuse John, surprins de propriul său zâmbet.

Hess zâmbi la rândul său, la fel de neaşteptat. „Felicitări, maiorule, eşti noul pilot al Misiunii Jupiter."

Chipul lui West se înroşi vizibil, datorită sentimentului de nemulţumire. „Dar, domnule", vocea i se apropia periculos de tonalitatea unei furii reale, „confruntarea este *aici.“*

„Pleci mâine“, spuse generalul, neacordând atenţie protestului lui West, la fel cum proceda cu tot ceea ce nu se potrivea perfect viziunii sale prestabilite. „Înainte ca Rebeliunea să aibă ocazia să îngroape misiunea asta definitiv. Să mergem să aruncăm o privire în nava ta.“

CAPITOLUL PATRU

Doctorul Zachary Smith stătea pe vârful unei dune bătute de vânt, privind împrejurimile. Deşertul îl înconjura din toate părţile, până la orizont; marea de nisip îşi unduia valurile de aer încins sub cupola de ceramică albastră a cerului. Era un bărbat scund, îngrijit, cu un cioc tăiat precis, în care ceilalţi aveau tendinţa să vadă o persoană competentă, dar fără calităţi remarcabile. Nu se puteau înşela mai tare.

Smith întoarse capul cu nerăbdare spre cel ce îl însoţea; îi sporea nervozitatea. „Am fost contactat pentru a furniza codul apartamentului lui Daniels", spuse. „Nimic mai mult. Treaba mea e făcută."

Elegantul om de afaceri fără nume de lângă el se încruntă. „Au găsit un pilot înlocuitor. Misiunea continuă conform programului. Solicităm o intervenţie mai directă din partea ta."

Un înlocuitor. Serios? Smith îşi reprimă un oftat. „Înţeleg", spuse. Ştia că aceşti mereu alţi lachei ai corporaţiei erau doar nişte maşini de bani mergătoare. Dar îl deprima gândul că nici măcar membrii necunoscuţi ai consiliului de administraţie care îi trimiteau la el nu aveau habar cum stă de fapt treaba în armată. Părea că nu există altceva decât piloţi; piloţii erau la fel de mulţi ca gândacii. „Ei bine, o intervenţie mai directă vă va costa", spuse mulţumit. „Şi mă tem că preţul meu a devenit... astronomic."

Ciocănitul îi ajunse la urechi de undeva de dincolo de cer, de parcă profunzimea şi culoarea sa perfect albastră chiar erau reprezentarea unui castron de ceramică. Smith se întinse, adulmecând în aer ceva ce nu putea vedea. Apăsă un buton.

Omul de afaceri virtual şi deşertul holografic dispărură ca un vis. „Luminile", spuse Smith cu o voce plictisită. Strălucirea bruscă dădu la iveală laboratorul său familiar din Comandamentul Misiunii şi uşa situată de cealaltă parte a camerei, la care cineva chiar ciocănise. „Intră."

Uşa se deschise şuierând şi intră un tehnician. „Comandamentul nu a primit rezultatele verificărilor dumneavoastră de dinaintea zborului, Dr. Smith."

Smith traversă camera spre bordul circular de lumină suspendat, în jurul căruia erau aşezate chipurile celor din echipajul lui *Jupiter. Ca nişte ţinte,* gândi. Zâmbi, desprinzând microdosarele şi

întinzându-i-le tehnicianului. „Familia Robinson este verificată sută la sută. Sunt într-o stare perfectă de sănătate, gata să salveze lumea." Zâmbetul i se lărgi, şi tehnicianul îi răspunse fără a suspecta ceva. „Urează-le noroc din partea mea."

•

Don West îi însoţi pe general şi pe profesor de-a lungul rampei rulante de acces în interiorul lui *Jupiter.* Îi distingea deasupra imensa siluetă în formă de farfurie, ceea ce îl făcea să se simtă chiar mai mărunt şi mai lipsit de putere decât o făcuseră vorbele generalului. Trapa de acces părea că vrea să îl înghită ca o gură larg căscată. Estimă că hangarele lui *Jupiter* ar putea găzdui cu uşurinţă o sută de nave de mărimea lui *Eagle One.*

„Protocolul Misiunii este simplu", povestea Hess. „Profesorul Robinson e la comandă, cu excepţia cazului în care întâlneşti o situaţie de luptă. În acest caz, maior West, îţi vei asuma comanda."

Civilul ăla? Don îşi ridică privirea, copleşit. *Singurul spaţiu prin care Robinson a zburat vreodată a fost spaţiul dintre urechi.* Trecu din nou peste mândrie şi încercă încă o dată să-l facă pe general să îl asculte: „Sunt pilot combatant, domnule. *Trebuie* să existe candidaţi mai buni".

Ajunseră la trapa de acces. Hess se întoarse spre el şi spuse: „Bun venit la bord, maiorule." Intră fără ezitare împreună cu Robinson.

De ce nu m-am dus pur şi simplu în faţa curţii marţiale? gândi Don urmându-i posac. Merseră de-a lungul unui coridor luminat discret, până ajunseră în dreptul uşilor glisante de la cel mai îndepărtat capăt. Don se întoarse spre ceilalţi în

timp ce aşteptau ca uşile să se deschidă şi încercă pentru ultima oară să se facă ascultat.

„Jeb Walker este un pilot mult mai bun, domnule", spuse. *Ei bine, poate că nu; dar probabil era un pilot la fel de bun...* Şi Walker ar fi profitat de o asemenea şansă; Jeb considera hiperbariera drept cea mai mare invenţie după aparatele de zbor. „Ar fi perfect pentru această mis..."

Se întrerupse când uşile se deschiseră în spatele său. Se întoarse, privind dincolo de ele. Ochii i se măriră. „Uau!" suspină, ca un puşti de zece ani.

Intră pe puntea lui *Jupiter* pe negândite, cu pioşenie; aşa cum ar fi intrat în rai. Asta şi era, gândi: *un rai supertehnologizat.* Două scaune de pilot echipate cu cea mai avansată aparatură cibernetică stăteau în faţa suprafeţei imense a ecranului principal. Curbele sale perfecte erau făcute din acelaşi aliaj transparent ca şi carlinga navei, presupuse el, deşi mintea sa continua să creadă că este sticlă. Tehnicienii se mişcau de colo colo de-a lungul camerei, verificând sistemele.

Încercă manşa, evaluă Unitatea Centrală de Procesare, studie ecranele de pe piedestalul de navigaţie situat în centrul camerei. Verifică monitoare, echipamente, ecrane. Era evident impresionat.

„Se pare că cineva l-a dotat pe copilaşul ăsta cu de toate“, murmură, mai mult pentru sine decât pentru cei doi bărbaţi care îl observau.

„Dacă tot trebuie să faci pe doica, atunci nu e o creşă prea rea; nu eşti de acord, maiorule?“ întrebă Robinson încurajator.

Don îl privi din nou, mutându-şi iar privirea, când un tehnician îşi făcu apariţia din spatele ariei de repaus criogenic pe care el nu o văzuse încă: era un fel de doctor, purtând o salopetă maronie de lucru şi ţinând un clipboard. O femeie doctor. O foarte atrăgătoare femeie doctor. Don rămase holbându-se, de parcă cineva îi atinsese butonul de resetare din creier, pentru a doua oară în ultimele minute atât de lungi.

„Nu înţeleg“. Atenţia ei era îndreptată spre Robinson şi spre general, părând că nici măcar nu l-a observat. „Nu pot să aduc sistemele de repaus criogenic peste 96%.“

„Doctorul Smith a aprobat evaluările", începu generalul Hess.

„Doctorul Smith este medic generalist", rosti ea scurt, tăindu-i vorba. „Eu răspund după ce nava îşi ia zborul. Tuburile astea vor funcţiona perfect, ori nava asta nu decolează. E clar?"

„Absolut, Doctore", răspunse Hess cu moderaţie.

Dumnezeule, gândi Don, *cred că m-am îndrăgostit.*

„Judy", interveni Robinson când ea se întoarse, „aş vrea să ţi-l prezint pe maiorul West. Îl înlocuieşte pe Mike."

Doctorul - Judy - se răsuci, părând că îl observă pentru prima oară. Întinse mâna şi Don i-o scutură. Părul ei blond era strâns la spate într-o coadă simplă, care îi accentua forma perfectă a feţei. Ochii ei verzi se deschiseră uşor, măsurându-l din cap până în picioare. Părea că îi plăcea ceea ce vedea. Privirea ei insistentă se ridică pe chipul lui, îi zăbovi pe buze... Îi întâlni ochii fixaţi asupra ei.

Obrajii i se rumeniră când îşi dădu seama că o prinsese studiindu-l. El surâse, arătându-i că admiraţia era reciprocă.

„E mai solid decât Mike", spuse ea, întorcându-se brusc spre Robinson. „Trebuie să recalibrăm."

„Mi-ar face plăcere să discut despre dimensiunile mele, doctore..." Don abordă cel mai irezistibil surâs masculin al său, cel care mergea la sigur. „Să zicem, la cină?"

„West..." Judy îl privi din nou. „Am citit despre tine. Eşti un erou de război, nu-i aşa?"

„Păi, cam da", spuse mândrindu-se.

Ea îşi încrucişă braţele, sprijinindu-şi bărbia în palmă. „Cine a spus oare, «Cei care nu pot gândi se bat?» Oh! Eu." Zâmbetul ei îngheţă. „Ei, îmi pare bine că te-am cunoscut." Plecă, îndreptându-se din nou spre unităţile criogenice.

„Un peşte îngheţat pe care mi-ar plăcea să îl dezgheţ." Don aruncă o privire plină de subînţeles celorlalţi doi bărbaţi, încercând să-şi mascheze stinghereala cu un zâmbet atotştiutor.

De la celălalt capăt al camerei, Judy se uită înapoi. Privirea ei îl atinse uşor, apoi se fixă pe Robinson. „Nu o să ajung la cină, tată", spuse.

Don se întoarse, holbându-se la Robinson: *Tată*? Robinson ridică sprâncenele şi dădu din umeri zâmbind.

Trebuia să fie un coşmar. Don închise ochii, întrebându-se când o să se trezească. Îi deschise; toţi îl priveau. Mormăi o înjurătură. „O să fie un zbor lung", murmură.

CAPITOLUL CINCI

John ajunse acasă atât de târziu, încât nu îndrăzni să se uite la ceas. Când coborî din maşină văzu că luminile erau încă aprinse în toată casa. Asemenea unui far în noapte, călăuzindu-l de-a lungul aleii de la intrare, amintindu-i cât de mult însemna tot ceea ce făcuse, toate lucrurile la care renunţase în viaţa de zi cu zi.

Intră în casă, privind împrejur. Presupuse că toată lumea dormea de mult. Intră în sufragerie; se opri când zări pe masă aranjamentele unei cine elegante - lumînările neaprinse, mâncarea neatinsă. Ultima lor cină, în ultima lor seară pe Pământ... şi el nu fusese acasă.

John traversă camera pentru a privi un alt obiect aşezat pe masă. Proiectul ştiinţific al lui Will. O altă stea placată cu aur atârnată de o fundă. Zâmbi. Will semăna atât de mult cu el pe când era copil...

•

Maureen coborî din pat când îl auzi pe soţul ei intrând în casă. Aşteptase să audă acest zgomot un timp prea îndelungat, după ce se culcase mult prea târziu. Prima sa reacţie fu uşurarea de a-l şti acasă; dar ştia că nu va dura. Niciodată nu dura.

Ăşi puse capotul şi începu să coboare scările, amintindu-şi că trebuie să rămână calmă, să discute lucrurile logic, să nu încerce să... Îl văzu pe John alături de masă, privind proiectul ştiinţific al lui Will.

În spatele său văzu cina fantastică pe care o pregătise cu atâta îndârjire şi dragoste, imaginându-şi că întreaga familie se va reuni în sfârşit, cu această ultimă ocazie, pentru a lua

ultima masă, în propria casă, pe propria planetă... Nu avusese timp sau energie de risipit; dar o pregătise, pentru că ceea ce simboliza era atât de important pentru ea.

Şi pe urmă singurul care fusese acasă la masă a fost Will - şi Will fusese mânios şi ofensat pentru că John îşi încălcase din nou promisiunea privind târgul de ştiinţă. Will refuzase să mănânce, spunându-i, înainte de a pleca în camera sa trântind uşa, că *nu-i place* puiul prăjit, că nu îi plăcuse *niciodată.* Şi într-un fel, după asta, nici ea nu mai avusese chef să mănânce.

„A luat din nou premiul întâi“, spuse, când John privi spre ea.

„Un prototip al maşinii timpului, care nu funcţionează", zise John, cu un zâmbet vesel care nu avu niciun efect. „O chestie tare pentru un puştiulică.“

Ea îl privi doar, strângând cu putere marginile capotului.

John îi văzu expresia şi zâmbetul artificial îi pieri. „Îmi pare rău pentru cină, noul pilot...“

Ea inspiră adânc. „John, familia ta are nevoie de tine aici.“

„Misiunea asta *implică* familia noastră", spuse, ridicând vocea pentru a o domoli pe a ei. „Singura mea condiţie pentru a accepta această misiune a fost să îi putem lua pe copii cu noi! Astfel încât să ne îndeplinim însărcinările fără a-i lăsa în urmă. Viitoarele generaţii vor avea o nouă casă."

„Nu putem concura, John!" îşi auzi tonul vocii ridicându-se, incapabilă să se oprească. „Tu eşti plecat să salvezi omenirea! Aşa că ce mai contează că Will se vede nevoit să taie curentul

şcolii pentru a-i atrage atenţia tatălui său? Că Penny a fost târâtă acasă de agenţii de securitate pentru a treia noapte la rând. Sau că Judy a devenit o fantomă, ca şi tatăl ei?"

„Maureen, încerc să recuperez timpul pentru noua dată de lansare."

„Şi eu ce crezi că fac!" strigă ea. „Că îmi petrec timpul *cu aiureli"*

John îşi întinse mâinile într-un gest inutil de scuză. *„Ştiu* că revizuieşti protocoalele. Voiam să spun că..."

„Şi mai încerc să am grijă de doi copii care vor lăsa o întreagă *planetă* în urmă! Nu s-au scris *cărţi* despre cum să te descurci în situaţia asta!" Îşi dădu părul pe spate. Fusese un „copil de trupă": ştia cum să mute o familie de la o bază la alta, cunoştea disciplina, munca dificilă şi sacrificiile. De atâta timp jonglase cu responsabilităţile faţă de familie şi carieră; nu fusese niciodată uşor, dar meritase, pentru că le iubea pe amândouă atât de mult. Dar *asta...* Se întoarse cu ochii plini de lacrimi, cuprinzându-se cu braţele.

John se apropie de ea, prinzându-i umerii. „Şi poate că nu mai are niciun rost să salvezi o mulţime de familii, dacă nu o poţi salva pe a ta?" întrebă el cu blândeţe. „Aşa e, profesore?"

Maureen se întoarse încet pentru a-şi privi soţul. Zâmbi, într-o doară la început; privindu-l în ochi, zâmbetul ei deveni cald şi real. „I-am spus mamei că se înşeală în privinţa ta", murmură ea, cu vocea încă puţin tremurând. Reamintindu-şi deodată de mama sa, cuprinsă de dor. Maureen îşi întoarse din nou capul privind spre fereastră. „De ce am îmbolnăvit Pământul? John. Îmi este.. *"Atât*

de frică. Frică de a o spune.

„Ştiu, fetiţa mea“, şopti. O strânse în braţe ca şi cum ar fi fost din nou tineri îndrăgostiţi; nu îi mai spusese aşa de ani de zile. „Şi mie îmi este frică."

Urcară, trecând pe lângă uşile de la camerele copiilor. John şovăi în faţa camerei lui Will, apoi intră. Maureen îl privi înaintând în hol de-a lungul fâşiei de lumină, până la patul fiului său.

Mâna lui John atinse plăcuţele de identificare de la gât: fuseseră ale tatălui său. John le păstrase ori de câte ori acesta lipsea, adică mai tot timpul pe vremea războaielor mileniului. Reprezentaseră promisiunea Bătrânului de a se întoarce întotdeauna acasă...

Şi apoi, o dată, nu se mai întorsese.

John le purta întotdeauna, ca o amintire a legământului său de a nu repeta greşelile tatălui său. Pentru a-şi aminti cât de mult însemna pentru el familia sa. Era unul dintre lucrurile pe care ea le iubise la el.

Rămase un timp îndelungat privindu-l pe Will. Will dormea liniştit, aşa cum ar fi trebuit să doarmă cu toţii. Maureen spera ca fiul ei să aibă vise frumoase în această ultimă noapte.

În cele din urmă, John plecă de lângă patul lui Will şi ieşi pe hol. Merseră, mână în mână, spre dormitorul care îi aştepta, şi ea stinse ultima lumină.

Luminile Comandamentului Spaţial aveau să ardă toată noaptea, în vreme ce orele premergătoare lansării se scurgeau în linişte. *Jupiter One* stătea fără somn printre rampele de încărcare, ultimele provizii fiind ridicate în hangarele cargoului cu lifturi automate şi centuri

transportoare.

Lucrătorii umani din schimbul de noapte erau prea ocupaţi pentru a verifica încărcătura cu eticheta MATERIALE BIOLOGICE: A NU SE DESCHIDE, lăsată deoparte datorită avertismentului. O ridicară cu macaraua şi o lăsară în zona de depozitare desemnată.

•

Smith aşteptă până ce spaţiul din jurul containerului fu pe deplin cuprins de linişte înainte de a forţa capacul şi a se ridica, blestemându-şi muşchii suferinzi şi incapacitatea lor de a se mişca fără a-i provoca durere. Privi în urmă cu dezgust spre container, apoi căută în cameră panoul de acces, despre care ştia că trebuie să fie pe undeva, îl găsi cu privirea, exact acolo unde i se spusese că va fi.

Negocierile întrerupte cu Omul de Afaceri Anonim se încheiaseră într-un mod foarte satisfăcător. Când va duce la bun sfârşit acest ultim act de trădare, neplăcut de personal, va fi mai bogat decât ar putea visa cineva; cu excepţia sa, poate. Ce valoare avea demnitatea sa în comparaţie cu asta? în trecut pierduse lucruri mai de preţ decât demnitatea. Trase panoul de acces şi urcă.

Banii şi moartea rămăseseră singurele constante într-un univers în care Profesorul John Robinson făcuse posibilă depăşirea vitezei luminii, în mod sigur erau singurele lucruri care mai aveau vreun înţeles pentru el. După acest ultim act de sabotaj, plănuia să dispară şi să-şi petreacă restul vieţii într-o ascunzătoare idilică. Ce conta dacă prin actul său condamna lumea? Nu va fi prin preajmă să vadă consecinţele.

Salvatorii autoproclamaţi, de genul lui Robinson, îi provocau greaţă. Meritau să moară odată cu visele lor banale. Era chiar o plăcere în plus ca tocmai el să fie cel care va dovedi cât de neînsemnaţi erau Robinson şi familia sa perfectă pentru universul întreg.

Smith traversă grilaj după grilaj până la nivelul inferior, căutând aria vizată. *Apropiindu-se.* Îşi imagină feţele zâmbitoare ale familiei Robinson pe toate monitoarele lumii când va fi anunţat eşecul Misiunii Jupiter. *Ce şocant. Ce teribil...* Zâmbi.

Apoi o prăpastie se deschise înlăuntrul său, înghiţind până şi acel moment efemer de satisfacţie.

Crezuse că, dacă va aduna destul de mulţi bani, va umple golul în care se găsea sufletul său. Îşi dădea seama acum că nu existau destui bani în univers.

Ei bine, poate cheltuirea lor va da rezultate, gândi cu amărăciune. Avea o minte strălucită; toată lumea o spunea. Ar trebui să poată găsi nişte modalităţi de a se amuza cu adevărat ingenioase... Pătrunse într-un alt spaţiu deschis, de această dată cel căutat. Trase panoul de serviciu şi intră în nişa robotului.

Camera era luminată slab de dispozitivele de serviciu, la fel ca toate celelalte; supărător, dar suficient pentru scopurile sale.

Traversă consola principală a computerului, privind înjur, ascultând pentru a percepe paşi neaşteptaţi. Se gândi cu ironie că singurul lucru de care îi păsa era propria supravieţuire... I se părea ironic, pentru că viaţa sa era lipsită de plăcere.

Smith extrase minuscula cheie de acces adăpostită în buzunarul de la piept al costumului său de protecţie. O introduse într-o Unitate Centrală de Procesare inactivă şi accesă programul de bază. „Mă vei ierta dacă am uitat sărutul de bun găsit, gigant adormit", murmură. „Dar a sosit timpul să te trezeşti." Lovi un buton lucitor pe panoul ecranelor şi indicatoarele sistemului clipiră. Introduse prima comandă.

Vocea monotonă a băncii centrale a computerului răspunse: *Robotul este activat. Revizuiesc directivele primare: Unu, apărarea familiei Robinson. Doi, menţinerea sistemelor navei. Trei..."*

„Scuteşte-mă de flecăreală, centurionul meu de oţel." Gura lui Smith se schimonosi; degetele sale loviră nerăbdătoare tastatura şi vocea sintetizată se întrerupse. „Din păcate, mă tem că am mai păstrat pentru tine câteva însărcinări grozave." Introduse comenzile de reprogramare şi lovi butonul din nou.

„Robotul este activ", repetă vocea, impasibil. *Revizuiesc directivele primare: după 60 de ore de la începerea misiunii, distrug familia Robinson. Distrug toate sistemele."*

„Acum mai merge." Zâmbi, scoase cheia şi o repuse în buzunar. „Adio, tovarăşul meu placat cu platină. Despărţirea este un chin atât de dulce..." Trimise un salut în bătaie de joc robotului aşezat într-un ungher întunecat al camerei. „Transmite salutările mele în marea uitare."

Părăsi tabloul de control, înaintând spre o ieşire cu însemnul EVACUAREA DEŞEURILOR. *Ce convenabil,* gândi. Se căţără înăuntru şi începu să se târască. Sursa îi spusese că pe aici va ieşi din

navă neobservat.

Parcursese o distanţă scurtă, când modulul de programare ataşat salopetei sale începu să ţiuie. Cu mâinile cuprinse brusc de nervozitate activă stângaci transmiţătorul. Deasupra sa apăru Omul de Afaceri Anonim.

„Se pare că ţi-ai îndeplinit misiunea conform programului", spuse privind înjur. „Admir atât de mult un act de terorism bine coordonat."

În alte circumstanţe Smith s-ar fi amuzat de apariţia capului plutitor. Dar prezenţa lui aici îi punea viaţa în pericol. „Ţi-am spus să nu mă cauţi *niciodată*", şuieră. „Transmisiunea ar putea fi detectată."

Chipul holografic nu dădea semne de îngrijorare. „Vreau doar să-mi exprim cele mai sincere mulţumiri pentru deplina loialitate", spuse Omul de Afaceri. „Frumoasă treabă, bunule doctor. Şi adio." Zâmbi.

Smith se încruntă nedumerit când faţa zâmbitoare dispăru. Modulul de reprogramare începu să emită un sunet atât de acut încât îl dureau timpanele.

Apoi interveni durerea reală, pe măsură ce modulul care se supraîncălzea rapid arse suprafaţa salopetei. Smith smulse cheia din buzunar, înjurând când aceasta îi arse palma.

Înainte de a-l putea arunca, modulul supraîncărcat se descărcă. Agonia îi atinse fiecare celulă a trupului cuprins de spasme când sarcina electrică trecu prin el pentru a se descărca în podeaua metalică.

Culoarul fu din nou cuprins de linişte; o linişte ca de mormânt. Zachary Smith zăcea înăuntru complet nemişcat.

CAPITOLUL ŞASE

Complexul Comandamentului Spaţial părea luminat de speranţă în zorii unei noi zile cu totul ieşite din comun.

În zona de lansare, în interiorul punţii lui *Jupiter One,* familia Robinson făcea ultimele pregătiri pentru un deceniu de somn, sub privirea atentă a lui Judy. Will şi Penny intrară primii în camerele lor criogenice, purtând costumele de protecţie din aliaj de argint, despre care Penny declarase cu ironie că îi fac să arate de parcă ar fi înfăşuraţi în folie de aluminiu pentru a fi băgaţi la congelator.

Mai degrabă ca nişte seminţe, dormind în saci de argint... gândi Maureen, privind unitatea criogenică care o cuprindea pe Penny. Alungă imaginea din minte. Zâmbindu-i fiicei sale neastâmpărate, îi îndepărtă cu blândeţe şuviţele răzvrătite de păr negru care îi acopereau frumoşii ochi căprui.

„Nu, mamă!" spuse Penny, aranjându-le nervoasă la loc. *„Vogue* spune că asta va fi moda peste zece ani.“

Maureen îşi retrase mâna ascultătoare, respectând eforturile copiilor ei de a-şi face curaj, ştiind cât de greu le era tuturor.

„Putem să-i mai tăiem puţin din oxigen", întrebă Will din camera criogenică alăturată, „ca să nu mai fie atât de *enervantă* când se trezeşte?"

„Chiar trebuie ca *el* să se mai trezească?" replică Penny.

„Gata!" Maureen încercă să pară serioasă, dar râse fără să vrea. „Întorc nava şi nu mai plecăm nicăieri!... Somn uşor, copii", spuse cu

blândeţe, aşa cum le spunea în fiecare seară pe când erau foarte mici. Îi sărută pe frunte, gest care făcea parte din acelaşi ritual de demult, înainte de a se da înapoi pentru a-l lăsa pe John să îi ia locul.

Când ajunse în dreptul lui Will, John îşi întinse braţele pentru o îmbrăţişare... exact când Will încercă să-i scuture mâna. Tată şi fiu se priviră cu o stânjeneală stângace înainte ca Will să se aşeze resemnat în tubul său. John îi răvăşi părul şi se îndepărtă. Maureen păşi în propria sa unitate criogenică, aşteptându-l pe John să se apropie. „Ai un 6 la capitolul gesturilor paterne, profesore", spuse încet. „Dar un 10 pentru silinţă."

John îi sărută buzele întredeschise într-un zâmbet.

Ea oftă şi îi mângâie obrazul. „La asta ai întotdeauna 10."

John zâmbi şi intră în unitatea destinată lui. „Maiorule", îi transmise lui Don West, „nava e a ta".

•

Don privi în sus şi încuviinţă, închizând programul redundant de operaţii militare, care rula pe consola de comandă a lui *Jupiter.* Verificase toate sistemele înainte de zbor, încercând să treacă neobservat în timp ce familia Robinson îşi ocupa locul pentru somnul de zece ani.

Faţă în faţă cu reala familie Robinson descoperi că nu îi mai putea privi ca pe un miracol publicitar animat. Erau oameni în carne şi oase şi, chiar dacă erau nebuni să facă ceea ce făceau, ştia că aveau dreptul la o intimitate pe care prezenţa sa o împiedica. Şi, privindu-i pe toţi

împreună, dându-şi seama de încrederea pe care o aveau unii într-alţii... de câtă dragoste era nevoie pentru a face faţă la aşa ceva... se simţi mai străin ca oricând.

Nu vru să mai vadă şi altceva. Lucrurile acestea nu făceau decât să-i reamintească cât de mult îşi dorise să nu fie aici şi că, spre deosebire de Robinsoni, nu avea deloc de ales.

Dar acum se întoarse să-i privească, neavând de ales nici în privinţa asta. „O să încerc să vă asigur un drum lin“, fu tot ce putu să spună. John Robinson dădu din cap şi zâmbi, iar el bănui că a fost de ajuns.

Judy Robinson păşi de-a lungul tuburilor criogenice aliniate, luându-şi încă o dată rămas bun da la familia sa, în timp ce ataşa bio-monitoarele. Intră apoi în propriul său tub, care o aştepta la capătul rândului. „Centrul Operativ, aici dr. Robinson. Suntem gata.“

Răspunsul veni dinspre consola de comandă din spatele său. „Recepţionat, doctore, iniţiez criostaza,“

Impulsiv, Don traversă camera. „O singură întrebare, doctore", spuse oprindu-se în faţa ei. „E loc în tuburile astea pentru doi?“

Privirea ei deveni de gheaţă. „Abia e loc pentru tine şi ego-ul tău, maiorule.“ Vocea ei îl lovi ca o străfulgerare îngheţată.

Don se întoarse, dându-şi palme în gând. De câte ori se apropia de ea, creierul său părea că-şi inversează polarităţile, transformându-l într-un idiot. *Dorise doar să nu se simtă atât de singur...*

Se opri, realizând brusc emoţia pe care o zărise în ochii ei înainte de a-l reduce la tăcere. Se întoarse spre ea şi îi spuse, cu blândeţe aproape,

„Nu te îngrijora, doctore. Fac asta tot timpul". Arătă spre camera de control şi spre restul navei.

Judy aprobă din cap, şi chipul ei se relaxă într-o expresie de gratitudine. „Condu cu atenţie", spuse, şi un zâmbet îi înflori în cele din urmă pe buze.

Norocos zâmbet, gândi. Poate dacă ar fi avut în copilărie o familie ca a ei, nu una de care abia aşteptase să scape, ar fi ştiut cum să se poarte în preajma ei.

Judy se întinse spre tabloul de control criogenic şi apăsă un ultim buton. Don se trase înapoi, privind bio-conexiunile costumului ei şi scutul protector alunecând peste ea. La fel se întâmpla de-a lungul întregului rând, pe măsură ce scoicile rotative de sticlă ale capsulelor criogenice se închiseră deasupra membrilor familiei Robinson... În timp ce gheaţa lucitoare a câmpurilor criogenice îi înghiţi într-un vifor subit, ascunzându-i privirii sale.

Când suprafaţa capsulelor se limpezi, o văzu pe Judy fixându-l cu privirea prin geamurile parţial acoperite de gheaţă, cu ochii nemişcaţi, fără a-l vedea, ca o prinţesă din basme prinsă într-o vrajă super-tehnologică... prinsă în nemişcare.

Criotuburile începură să se ridice încet spre camerele din învelişul de deasupra sa, unde aveau să rămână până va veni vremea să se trezească.

Trase adânc aer în piept şi traversă puntea înecată în linişte pentru a-şi ocupa locul la comenzi. „Centrul Operativ, aici *Jupiter One.* Robinsonii sunt înăuntru. Suntem gata de zbor."

Vocea lui Noah Freeman, comandantul postului de control, sună ca o adevărată muzică în urechile sale atunci când sparse liniştea din jur:

„Mai sunt 10 minute şi numărătoarea inversă continuă".

Don comută transmisia pe vizual şi zâmbi.

Freeman şi echipajul său de tehnicieni îi apărură pe monitor, arătând exact aşa cum şi-i amintea după turul grăbit prin Comandamentul Spaţial: un adevărat haos în mişcare. Noah se încruntă, ocupându-şi locul în faţa consolei. Arăta chiar mai răvăşit decât cu o zi în urmă, dacă aşa ceva era cu putinţă.

Doi tehnicieni făceau cu mâna, strigând, „Hei, Don!" în jurul lor, panourile de monitoare le dădeau acces la fiecare detaliu important al statutului lui *Jupiter.* O panoramă largă, cuprinzând perimetrul de lansare şi nava, ocupa imensul ecran central care acoperea în întregime un perete în Centrul Operativ. Îşi zări chipul în multitudinea de cadre.

Când îi întâlnise cu o zi în urmă, echipajul lui Noah îi izbise ochiul de militar cu impactul unei catapulte: erau o adunătură de ciudaţi ce molfăiau gumă, purtând cele mai bizare combinaţii de haine pe care îi fusese dat să le vadă în afara unui magazin de mâna a doua.

Dar întâlnindu-i individual, vorbindu-le, urmărindu-le expunerea echipamentelor, îşi amintise că toţi erau acolo dintr-un singur motiv: erau cei mai buni în meseria lor. Începuse să vadă în moda tocilarilor un alt fel de uniformă care le proclama identitatea unică.

Acum, când făcea ultimele verificări ale sistemelor şi ultimele minute se scurgeau, găsi prezenţa echipei lui Noah ciudat de liniştitoare.

„Mai e un minut şi numărătoarea inversă continuă", spuse Noah, deconectându-i imaginea

de pe ecran.

Celelalte monitoare îi arătară sectoarele exterioare ale navei, punţile retrăgându-se şi echipamentele decuplându-se. Deasupra, imensul dom începu să se deschidă.

„Pornesc sistemul propulsor principal", spuse Don. Simţi cum *Jupiter* prinde viaţă în jurul lui, părând că nava însăşi tremură de nerăbdare să o ia din loc.

„Maior, vectorul de ieşire în spaţiu este eliberat de trafic. Ai comanda sistemului de operare", spuse Noah cu privirea concentrată pe consolă.

„Am înţeles, Houston", răspunse Don. Îşi întinse mâna spre tabloul de comandă lucitor. *Zece ani.* Era pe cale să-şi şteargă zece ani din viaţă pentru o misiune pe care orice maimuţă bine dresată ar fi putut-o duce la bun sfârşit. „Maimuţa îi dă drumul", mormăi şi activă motorul.

Jupiter One se desprinse, ridicându-se ca un tunet în cer, spre spaţiul întunecat. Don închise ochii când forţa de atracţie îl strivi în scaun, golindu-i mintea de regrete şi de orice altceva, până ce, într-un final, *Jupiter* lăsă cu mult în urmă gravitaţia Pământului, plutind lent prin întuneric când motoarele îşi opriră arderea. Gândurile îi redeveniră logice chiar în momentul în care trupul său, eliberat din strânsoarea gravităţii, fu împins în centurile de siguranţă.

„Jupiter One..." Când îşi reveni, vocea lui Noah îi umplu urechile. „Ai ieşit din atmosfera Pământului". Auzi uralele din camera de control şi încercă să zâmbească.

Introduse comanda care avea să arunce în spaţiu motoarele propulsoare şi scutul exterior.

Nava se cutremură când ţâşniră săgeţile explozive. Îşi privi monitoarele, în timp ce scuturile greoaie, care îl protejaseră pe *Jupiter* în timpul celui de-al doilea stadiu al ascensiunii lor nuclear-electrice, se desprinseră plutind.

Acum, pe ecranele sale, ca un fluture abia ieşit din crisalidă, plutea *Jupiter Two:* nava interstelară, adevărată operă de artă, care va face călătoria până pe Alpha Prime. Nu văzuse nimic care să se asemene cu măiestria designului său, cu tehnologia plină de graţie a învelişului cu cupolă ascuţită. Totul era minunat la ea... cu excepţia faptului că îl despărţea de tot ceea ce conta pentru el.

„Motorul auxiliar al lui *Jupiter One* a fost aruncat", spuse. „Curs spre Mercur." Activă motorul lui *Jupiter Two.* Motoarele cu fuziune prinseră viaţă, răspândind lumina focului atomic şi gravitaţia artificială cauzată de acceleraţia navei îl trase înapoi în scaun. Îşi verifică dispozitivele şi introduse coordonatele preprogramate care vor ghida cursul navei aproape de Soare. *A naibii cale a laptelui,* gândi cu dezgust.

Privi Pământul dispărând în urmă, o dată cu toate tentativele umanităţii de a se integra în univers: sateliţi, staţii-uzine cu gravitaţie zero, chiar şi panourile orbitale învechite, încă vizibile de pe suprafaţa planetei în rarele zile pe jumătate senine. Hiperbariera şi Stargate City... Întreaga sa viaţă. *Dumnezeule, nici măcar nu-şi luase rămas bun de la Jeb.* Totul se întâmplase atât de repede...

Privea fix, transfigurat, în timp ce Marea Mărgea Albastră de pe ecranele sale se reduse la mărimea unei mărgele adevărate, şi ochii i se

umeziră de dor.

Când Pământul nu mai fu vizibil pe niciunul dintre ecrane, îl înlocui cu imaginea Soarelui. Soarele îşi dezvălui acum adevărata formă, cea mai apropiată stea dintre milioanele imposibil de numărat, vizibile acolo unde nici atmosfera, nici poluarea nu le ascundeau privirii.

Nu are niciun rost să-ţi pară rău după ziua de ieri, băiete. Încercă să păstreze viu în memorie faptul că această călătorie spre o altă lume era poate ultima lor şansă de a salva planeta natală... că oricât de imperioasă sau inutilă era prezenţa sa, această misiune era importantă.

Privi timpul scurs: încă treisprezece ore până la orbita lui Mercur, până în momentul în care va avea o responsabilitate, o sarcină cât de cât semnificativă de îndeplinit. Îşi rezemă cotul de braţul scaunului, odihnindu-şi obrazul în palmă. Cu cealaltă mână începu să bată darabana pe genunchi.

Poate va trage un pui de somn. Unul lung... Se lăsă pe spate, închizând ochii.

●

În tot acest timp, doctorul Zachary Smith dormea în nişa de serviciu de la nivelul inferior; un somn liniştit... deocamdată.

●

Don se trezi cu mult înainte ca cele treisprezece ore să se fi scurs. Îşi ocupă timpul verificând din nou sistemele şi făcând recalibrări fără rost, dorindu-şi să se fi gândit măcar să-şi ia o revistă sau casca VR.

În sfârşit, chipul de un roşu coleric al lui Mercur, acum aproape de dimensiunea Lunii, apăru plutind în mijlocul ecranului lat. De jos,

dintr-un colţ, se ivise o margine de Soare orbitor, în ciuda filtrelor ecranului. Don privi imaginea de pe monitoare, închizând scuturile glisante deasupra hublourilor, pregătindu-l pe *Jupiter* pentru apropierea de roata gravitaţională a Soarelui.

Acum începe distracţia. Se strâmbă. Singura sa răspundere în ceea ce privea următoarele manevre, era să încuie uşile înainte de a merge la culcare. Privi peste umăr spre ultimul criotub deschis. *Nici măcar nu va fi treaz pentru a vedea tot spectacolul.*

Îşi activă casca. „Houston“, spuse, „predau controlul computerului principal". Unitatea Centrală de Comandă era adevăratul pilot al navei. Avea să calculeze unghiul exact al plonjonului hiperbolic prin puternicul câmp gravitaţional al Soarelui. Va determina orarul exact şi durata arderii motorului care nu-l va lăsa pe *Jupiter* pradă cuptorului solar, propulsându-l din nou în spaţiu. Folosind „căderea" prelungită ca pe o şfichiuire de bici, îşi vor mări viteza până aproape de cea a luminii, scurtând călătoria cu câţiva ani.

O dată stabilizaţi pe cursul corect, computerul se va ocupa de tot: menţinerea sistemelor operaţionale ale lui *Jupiter,* supravegherea pasagerilor îngheţaţi, eventuala corectare a traiectoriei şi, în cele din urmă, trezirea tuturor la sosirea pe Alpha Prime.

Computerul le va face pe toate.

„Opt ani de antrenamente de zbor", mormăi, întinzându-şi mâinile fără astâmpăr. Băgă în deschizătura din consolă unul dintre cele trei CD-uri cu muzică pe care reuşise să le ia cu el şi dădu

volumul la maxim. Ridicându-se din scaun, înaintă spre mijlocul punţii şi activă holograma de navigaţie. În aer, deasupra piedestalului, se formară imagini suspendate din lumini colorate, arătându-l pe *Jupiter Two* rotindu-se lent lângă Soare, în centrul graficului sistemului solar.

„Hologramele de navigaţie funcţionează'*, spuse, adăugind pentru sine, *„cinzeci* de misiuni de luptă". Punctele luminoase îi licăriră straniu pe chip şi pe trup când trecu printre ele. Marcă traiectoria navei pe lângă Mercur, în jurul Soarelui, într-un arc în formă de U şi mai departe în spaţiu. „Confirm cursul de ieşire din sistemul solar", raportă conştiincios.

Traversă puntea spre criotubul care îl aştepta, „Ca să ajung să parchez automobilul familiei pentru un picnic interstelar..." Intră şi comenzile pre-setate se activară. Bioconectorii de monitorizare de pe costum îl îmbrăţişară brutal; încercă să nu se zbată. „Zece Campionate Mondiale de fotbal", spuse, ridicând vocea. „Nepotul meu terminând liceul şi colegiul. Zece ani de ediţii ale revistelor *Sports Illustrated* cu costume de baie! Dumnezeu ştie câte neveste." Aruncă o ultimă privire spre puntea automată; ascultă muzica. „Noah", murmură, „zece ani sunt o viaţă de om..." Ultimul înveliş i se glisă peste faţă, acoperindu-i ochii.

„Somn uşor, prietene“, auzi vocea lui Noah ca pe o binecuvântare.

„Nu mi-au plăcut niciodată tuburile astea îngheţate", murmură, cu muşchii din ce în ce mai tensionaţi pe măsură ce capsula se închidea. *Nici nu auzisem de ei...* „Coşmaruri." *Nu visase niciodată că va trebui să...*

Câmpul criogenic îl înghiţi şi în faţa ochilor totul deveni alb.

Ultima capsulă se ridică încet spre locul său din învelişul protector, alăturându-se celorlalţi cinci care se odihneau acolo nemişcaţi, înveliţi într-o lumină albastră. Nava îşi continuă drumul prin întuneric spre întâlnirea sa cu Soarele, însoţită de muzica pe care nimeni nu o auzea.

•

Smith se trezi brusc dintr-un coşmar în mijlocul... unui coşmar. Memoria îl scutura ca un stimul electric. Se căţără prin canalul de evacuare întunecat până în camera robotului. Lumina pală de aici i se păru strălucitoare ca lumina zilei. Clipind des, îşi fixă privirea pe mâna tremurătoare; văzu în palmă urmele arse ale circuitelor aparatului de comunicare.

Privi în dreapta şi în stânga, încă doar pe jumătate convins că nu avea un vis oribil. Privi în jos spre ceas, verificând timpul, şi sentimentul se acutiză.

Se îndreptă împleticindu-se spre ecranul exterior şi lovi butonul de pe panoul cu ecrane de dedesubt. Scutul superior se deschise.

Privi afară în spaţiu.

Smith rămase un timp îndelungat cu privirea fixă, cu mintea la fel de golită ca noaptea de afară.

Consola computerului din spatele său se activă dintr-o dată, readucându-l la realitate tocmai la timp pentru a vedea ceva mişcând în cealaltă parte a camerei. Aşteptându-se să fie vreun membru al echipajului, mintea sa se lupta acum să înţeleagă ce-i cu lucrul acela extraterestru care se desprindea din locaşul din

perete.

Robotul. O imensă maşinărie industrială cu două rânduri de braţe, arătând ca un mixaj genetic între om şi greiere. Fusese proiectat pentru munca de construcţie în spaţiu, dar programat pentru a avea grijă de *Jupiter Two* în timpul călătoriei spre Alpha Prime.

Cu siguranţă că nu avea încă ce face.

Numai că el îl reprogramase.

„Nu!“, şopti. Încercă să activeze modulul de programare ars, pe care îl folosise cu o seară în urmă. Cheia de acces era inertă aşa cum ar fi trebuit să fie şi el.

„Dezactivează programul", ordonă cu voce tare.

Indiferent, robotul îşi folosi braţele proiectate pentru lucru ca să se desprindă complet din dispozitivul de ancorare. Rulă înainte în nişă pe şenile flexibile. *„Familia Robinson“,* spuse. *„Distruge.“* Indiferenţa care răzbătea din vocea sa mecanică îl înfioră.

„Opreşte-te“, ordonă mai tare. „Dezactivează!"

Robotul înaintă fără ezitare. *„Toate sistemele operaţionale: Distruge. “*

Îşi dădu seama care era ţinta sa... puntea, aflată la nivelul superior. Înşfăcă o cheie din consola de scule şi alergă după el. Nu-i păsa dacă Robinsonii mureau. Nu-i păsa dacă lumea întreagă murea. Dar dacă robotul ajungea în camera de comandă, era un om mort.

Când se apropie, robotul îşi balansă cu agresivitate braţul fără a privi în urmă. Îl nimeri în piept aruncându-l ca pe o muscă. Se izbi de consola care făcea legătura între nişa de serviciu

şi computerul central al navei; circuitele ţiuiră şi pocniră, în timp ce el luneca spre podea.

Robotul înaintă, netulburat, cu o singură comandă în sistemele sale logice: „Jupiter Two: *Distruge*

•

Cam la 60 de milioane de mile în urmă, pe jumătatea întunecată a Pământului, ecranele întunecate din sala liniştită a Controlului Misiunii prinseră viaţă. Annie, singurul tehnician de veghe peste noapte, ridică surprinsă privirea de pe chitară. Se aplecă înainte, se uită cu atenţie şi îşi activă microfonul. „Să-l trezească cineva pe şef*“*, spuse.

CAPITOLUL ŞAPTE

Robotul intră pe puntea lui *Jupiter* şi se opri; unitatea centrală de procesare aprinse luminile şi îi furniză instantaneu schemele fiecărui echipament înregistrat de senzorii săi. Se mişcă spre zona criogenică, ridicându-şi braţele cu un arc de energie între cleştii de sudură.

Computerul principal, care controla fiecare acţiune a robotului, cunoştea totul despre oamenii ţinuţi acolo în animaţie suspendată: *acele ciudate computere organice; sisteme atât de fragile, atât de uşor de distrus.* Ştia cum să-i întreţină, cum să-i repare... cum să-i elimine. Oamenii îl programaseră şi el îşi cunoştea datoria: *„Sistemele de somn criogenic: Distruge.“*

Robotul lansă o descărcare energetică, aruncând în aer consola ce controla dispozitivele criogenice. Alarma se declanşă când tuburile

începură să coboare. Electricitatea licărea de-a lungul trupurilor adormite.

Robotul înaintă spre piedestalul de navigaţie. Se opri, cu faţa spre holograful din centrul punţii, observând frumuseţea misterioasă a display-ului.

Între cleştii săi începu să scânteieze o altă undă energetică. Robotul înţelese mult mai clar funcţia şi menţinerea acestor sisteme. Înţelese ce trebuia să facă. *„Sistemele de navigaţie: Distruge."*

•

În fluctuaţia luminoasă a alarmei, Sala Controlului Misiunii se lumină ca un tablou de navigaţie când tehnicienii epuizaţi loviră consolele.

Noah se năpusti în cameră, părând neschimbat, cu excepţia expresiei întipărite pe chip. Împietri, uitându-se fix la indiciile dezastrului, afişate pe toate monitoarele. *Ce dracul Ce dracu'...?* „Misiunea s-a încheiat!" ţipă. „Treziţi-i!"

Oamenii săi executară ordinul înainte ca el să termine propoziţia. Annie îşi verifică pupitrul, cu faţa încremenită. „Nicio reacţie, domnule", spuse.

•

Smith ajunse pe punte, cu fruntea sângerând după lovitura robotului, tocmai în momentul în care acesta trăgea asupra ariei de navigaţie. Ţipă când piedestalul explodă şi harta stelară holografică se întrerupse. Alte semnale de alarmă începură să ţiuie când sistemele de navigaţie ale navei se opriră, lăsând nava fără protecţie, prinsă în mareea atracţiei gravitaţionale solare...

Robotul înaintă spre centrul de comandă.

Smith se îndreptă împleticindu-se spre

criotuburi când văzu cum le învăluie flăcările şi fumul. „Treziţi-vă, fir-aţi voi să fiţi!" începu să lucreze frenetic la consolă, nemaiştiind dacă vorbea cu Robinsonii sau cu rămăşiţele comenzilor, „Nu pot să pun capăt de unul singur iadului ăstuia!"

Privirea i se opri pe un panou de protecţie care avea scris DEZACTIVARE DE URGENŢĂ. Îl zdrobi cu o lovitură de pumn. Privind în sus, văzu cum siluetele din tuburile coborâte la întâmplare încep să strălucească... toate cu o singură excepţie.

Cu colţul ochiului zări o străfulgerare arcuind din nou între cleştii robotului. *„Sistemele de comandă: Distruge."* Robotul îşi ridică braţele, ţintind.

Alte semnale de alarmă se activară în momentul în care criotuburile începură să se deschidă. Robotul se răsuci pe şenile, *„Familia Robinson: Distruge."*

Văzându-l că se apropie, Smith plonjă în fum şi găsi o ascunzătoare.

•

John Robinson fu trezit brutal din somnul adânc şi golit de vise, de ţiuitul alarmelor, de fum şi de explozii. Făcu primul pas pentru a ieşi din criotub şi încremeni cu privirea ţintuită asupra haosului provocat de violenţa unui robot de întreţinere, lovit de amoc.

Se aruncă afară din tub şi se rostogoli pentru a distrage atenţia robotului de la zona criogenică, folosindu-şi instinctul de supravieţuire datorat antrenamentului militar din tinereţe. „Maureen!“ ţipă, călăuzit de un instinct la fel de ascuţit. „Copiii!“

Maureen rămase nemişcată preţ de câteva fracţiuni de secundă, înainte ca acelaşi instinct să o determine să se mişte. Îi trase pe Penny şi pe Will afară din unităţile lor, adăpostindu-i în spatele unei staţii de lucru, exact în momentul în care robotul le distrugea capsulele.

John înşfăcă o armă dintr-un suport din perete. „Dezactivează piedica“, rosti răsucindu-se.

„*Amprenta vocală confirmată*“, răspunse arma.

John trase. Descărcarea laserului izbi capul robotului, făcându-l să se învârtească.

Robotul se stabiliză şi se întoarse spre el. *Niciun efect.*

John se retrase în spatele unui pupitru de comandă când acesta lansă un fulger dintre cleştii ridicaţi. Explozia făcu praf pupitrul şi îl izbi cu spatele de un perete, făcându-l să scape arma.

●

„Tată!“ ţipă Will, privind şocat de lângă mama sa. Dacă nici măcar un laser nu a putut opri robotul *Dar nu stingi focul cu foc; îl stingi cu apă.* Will izbi cu mâna butonul liftului, plasat în suportul din spatele său. Când îl văzu coborând, se strecură pe sub braţul mamei sale şi sări spre el.

●

„Will, stai!“ Maureen se aruncă în urma lui, dar îi scăpă ca un iepure speriat. De cealaltă parte a camerei, robotul se întoarse, urmărindu-l cu braţele ridicate.

Don West sări în spatele maşinăriei când aceasta trase; focul nimeri aiurea, şi Will se lăsă să alunece de pe podea în liftul care dispărea. West se prinse de carapacea robotului, luptându-se să-i deconecteze sursa.

Robotul trimise o pulsiune electrică prin învelişul metalic, aruncându-l cât colo pe West. Acesta fu proiectat la podea, ca o păpuşă de cârpă şi costumul său criogenic începu să lucească scurtcircuitat, cu legăturile arse şi rupte.

Capul plat al robotului se răsuci. Îşi fixă ochiul roşu cu senzor asupra ultimului loc în care se mai ascundeau oameni. Trupul său greoi, de insectă, alunecă pe şenile printre ruinele fumegânde; fulgerul ameninţător îi arcui între cleşti.

Maureen îi întoarse spatele, făcând din propriul său corp un scut pentru fiica sa. „Nu te uita, copile", murmură. Închise ochii, cu trupul paralizat în aşteptarea exploziei care avea să o lovească, *aşteptând...*

Nu se întâmpla nimic. Încă nu se întâmpla nimic.

După o veşnicie, privi din nou peste umăr, cu chipul împietrit.

Robotul stătea nemişcat, cu braţele coborâte paşnic pe lângă corp. Văzu cum circuitele sale trec de la „pornit" la „veghe".

De partea cealaltă a camerei, Will coborî din lift ţinând triumfător micul pupitru pirat — cel pe care ea jurase de atâtea ori că i-l va lua pentru totdeauna. „Robot", spuse el. „Întoarce-te la locul tău şi dezactivează-te.“

„Ordin acceptat“, spuse robotul.

Plină de uimire şi de neîncredere, Maureen privi cum robotul înaintează ascultător prin fum, spre lift. Soţul său şi Don West se ridicară încet pentru a-l privi.

Will îi zâmbi larg, cu privirea exprimând ceva de genul, *Ţi-am spus eu, mamă...*

Îi scăpă un hohot isteric de râs; râse din nou

privindu-l plină de mândrie şi iubire. *Aşa tată, aşa fiu...*

„Dacă familia nu vine la târgul de ştiinţă", spuse Will, uitându-se în jur cu satisfacţie, „aducem târgul la familie".

„Lăudărosule“, murmură Penny, răsărind din spatele mamei sale. Dar un zâmbet de admiraţie îi înflori fără să vrea la colţul buzelor.

„Unde-i Judy?" întrebă Maureen deodată. O apucă înapoi, spre aria criogenică, prin mirosul de fum şi printre circuitele scăpărătoare.

John se aplecă, oferindu-i o mână de ajutor lui Don West, care se străduia să se ridice. „La picnicul următor nu mai invităm roboţi", murmură West cu greutate, încercând să îşi revină. Se îndepărtă de John cu o înclinare din cap, tuşind când înaintă prin fum spre zona de comandă.

Puntea devenise o scenă din *Infernul* lui Dante: foc, fum şi rămăşiţe chircite pretutindeni. Aria de navigaţie dispăruse după ce piedestalul său fusese distrus.

Dumnezeule... Privirea lui John se opri asupra ecranului exterior lovit de descărcări fulgerătoare. Alergă spre locul său la pupitrul de comandă şi începu să lucreze.

Alături, Penny se aşeză în faţa unei alte console intacte, încercând să repornească sistemele împotriva incendiilor. Pe ecranul ei clipi „SISTEME ANTIINCENDIU" - şi apoi deodată se făcu negru. Consola muri într-o ploaie de scântei electrice. Penny îşi încleştă pumnii îndepărtându-se în grabă de tastatură. „Vreau să merg acasă acum...", spuse, cu tonul vocii oscilând între umor şi lacrimi, îşi frecă mâinile rănite şi se întoarse la lucru.

„Nu avem informaţii de navigaţie", spuse John către West. „Sistemul a căzut complet." Lovi un buton de pe braţul scaunului. Scaunul îl ridică spre panoul de acces din tavan. Îl glisă şi intră să lucreze la circuitele interne.

Jos, Penny stabilizase sistemele antiincendiu. Stingătoarele se activară de jur împrejurul camerei, înăbuşind vâlvătăile cu spumă chimică.

•

„Nu reuşesc să îndepărtez scutul", raportă Don. „O să încerc prin telecomandă."

Străbătu vălul de fum din cameră. Când trecu pe lângă locul lui Will auzi un geamăt. Se aplecă prin fumul greu, orbecăind pe podea, până ce dădu de ceea ce părea a fi un corp omenesc, şi îl trase în sus. *„Smith?“* spuse cu neîncredere. „Ce naiba?"

Smith începu să se zbată, ţipând: „Dă-mi drumul! Lasă-mă în pace!" Don nu ţinu seama de bâlbâielile incoerente şi îl ţinu strâns până ce mintea lui Smith se limpezi.

„Maior West", mormăi Smith, recunoscându-l. „Slavă Domnului că eşti tu! Eu... eu făceam o verificare de ultimă oră... cineva m-a lovit pe la spate." Îşi duse mâna la cap, cutremurându-se. Don îi văzu urma de sânge uscat de pe faţă.

Apoi surpriza şi grija dispărură. Se întinse, apucând mâinile ridicate ale lui Smith.

În palma lui Smith era o arsură perfectă, lăsată de modulul de reprogramare... dar nu unul cunoscut lui. „Tehnologia Rebeliunii", spuse Don cu voce răguşită. „Eşti un nenorocit de spion!" Îşi dădu seama de consecinţele acestui fapt chiar înainte de a rosti aceste cuvinte. „Tu ai provocat asta."

Îl trânti pe Smith cu toată puterea de perete, apoi îl târî spre aerisire. Lovi cu un pumn butonul de acces şi trapa interioară se deschise larg.

„Stai", bâigui Smith speriat. „Ce faci?"

„Arunc gunoiul." Don îl împinse, forţându-i trupul să treacă prin deschizătură.

„Ajutaţi-mă careva! Vă rog!" vocea disperată a lui Maureen Robinson străbătu cu greutate vălul de furie.

Don privi în urmă, ţinându-l strâns pe Smith. O văzu pe Maureen stând lângă consola criogenică, dându-şi seama de-abia atunci că una dintre unităţi nu se deschisese. Câmpul criogenic licărea cu intermitenţe; ceea ce văzu îl tulbură. Cine? *Judy.*

„Motorul de dezgheţare este stricat!" strigă Maureen. „Nu pot să o eliberez. Moare." Ochii ei căutau pe cineva care să cunoască tehnologia criogenică.

El nu ştia. Atunci cine?... Doar Judy.

Smith îşi eliberă o mână şi, mișcându-se, îl pocni pe Don cu palma peste bărbie. Don se clătină; se întoarse spre el cu o furie care anulase durerea.

„Atinge-mă şi fata moare —“ spuse Smith cu privirea arzând.

Don îngheţă, la un pas de a sfărâma gâtlejul lui Smith.

„Doctorul acestei misiuni are o mică indispoziţie", murmură Smith privind spre aria criogenică. Lui Don i se păru că desluşeşte o undă de sarcasm, că mintea lui Smith era ceva neomenesc într-un corp sfrijit. „Pot să-i salvez viaţa", spuse Smith. „Dar numai dacă tu o cruţi pe a mea."

Psihopat nenorocit. Don îl strânse şi mai tare. „Nu cad la învoială cu un om mort", spuse. Nu vorbise niciodată mai serios.

„Mă omori pe mine, omori şi fata", mormăi Smith. „Cât valorează răzbunarea ta?... Maiorule?" Smith se uită în ochii lui Don; un zâmbet uşor îi apăru pe buze. „Bineînţeles, o să am cuvântul tău de ofiţer că o să mă laşi în viaţă."

Don ezită, controlându-şi cu greu mâinile tremurânde. In cele din urmă îi dădu drumul lui Smith. Îl urmări, pentru a fi sigur că merge direct spre consola criogenică.

Deodată consola de comandă la care lucra John Robinson se animă. „... este Centrul Operativ. Mă auziţi? *Jupiter Two,* aici..."

Don se uită spre Robinson. „Motoarele auxiliare funcţionează", spuse Robinson, neacordând atenţie la ceea ce se întâmpla jos. „Scuturile... sunt bine!"

Don se îndreptă spre ecranul exterior când scuturile începură să se deschidă. O strălucire paralizantă îl orbi. Soarele enorm, imposibil de evitat, umplea întreaga panoramă.

„Uooh..." şopti, rămas fără cuvinte.

Faţa lui Noah Freeman apăru pe ecran. „Ai ieşit de pe traiectorie!" spuse Noah. „Eşti prins de atracţia gravitaţională solară."

Don îşi mută privirea de pe suprafaţa Soarelui spre Noah. Se strâmbă. „Deci asta reprezintă mingea aia măreaţă?" *Centrul Operativ avea un dar înnăscut pentru eufemisme.*

De pe Pământ, Noah îşi privea ecranele văzând acelaşi lucru ca şi Don. Buzele lui Noah se mişcară, fără a se auzi vreun sunet. Don îşi dădu seama că înjura.

„Noah", spuse când scaunul lui John coborî lângă el, „cum se face că nu vorbim niciodată când lucrurile merg bine?"

„Estimăm 7 minute până ce scutul exterior începe să se topească", spuse Noah, calm şi la obiect de parcă ar fi dat lovitura de teatru.

Îi dă mâna să stea calm, fir-ar al naibii. Don se aşeză în scaunul de pilot. *E la 60 de milioane de mile depărtare.*

Stând pe puntea în ruină, holbându-se la gura căscată a Soarelui, îşi dădu în sfârşit seama de ce misiunea avea nevoie de un pilot adevărat...

„O să încerc să ajung la minele de pe Mercur", spuse, lucrând deja la tastatura consolei.

CAPITOLUL OPT

Pe punte Maureen Robinson lucra împreună cu Smith, urmându-i întocmai instrucţiunile succinte în încercarea de a-şi salva fiica din criotubul deteriorat. Ea observă îndemânarea lui evidentă şi experienţa; le respecta aşa cum le respectase în timpul lunilor de pregătire pentru această misiune. Arunca din când în când câte o privire spre John şi Don West care lucrau ca apucaţii la comenzi; văzu Soarele imens, de un galben violent, umplând ecranul. Nu simţea decât nevoia acută de a o salva pe Judy.

„O să am nevoie de targa portabilă a doctorului Robinson“, spuse Smith deodată. „Cred că este în...“

„O aduc!“ Penny se ridică, alergând spre lift înainte ca Maureen să-şi dea seama de înţelesul cuvintelor: *Judy era aproape eliberată din tub.* O

cuprinse o senzaţie de imensă uşurare. *Prima şi cea mai grea parte era aproape terminată.*

Şi cu aceasta, autocontrolul ei iluzoriu se sfărâmă şi toate emoţiile reprimate ieşiră la suprafaţă.

Privi spre Smith cu o oarecare neîncredere, simţindu-se de parcă nu îl mai văzuse până atunci - dându-şi seama că nu-l cunoscuse *niciodată* ca persoană cât lucraseră împreună. „Am avut *încredere* în tine", spuse, auzindu-şi tonul acuzator al vocii. „Ai încercat să-mi ucizi familia..."

Smith ridică o sprinceană, de parcă ar fi fost acuzat de lipsă de maniere. „Existenţa nu ne oferă nimic în afara unui şir fără sfârşit de trădări."

Ea îl fixă cu privirea, întrebându-se care dintre ei doi a înnebunit.

Se uită spre ea; privirea lui era clară şi rece. „Există o altă lume în spatele lumii ăsteia, profesore Robinson", spuse cu blândeţe, de parcă ar fi vorbit unui copil. „Minţi o dată, înşeli de două ori şi totul devine limpede... Nu-mi interpreta eronat decepţia drept o lacună de caracter. Este o alegere filosofică, o înţelegere profundă a universului." Gura i se schimonosi. „Este un mod de viaţă."

„Eşti un monstru", spuse ea cu o furie mai potolită.

„Poate", replică Smith. „Dar sunt singurul care îi poate salva viaţa fiicei tale." Făcu un semn spre Penny care cobora din lift, trăgând targa plutitoare.

„Foarte bine, Penny scumpo", spuse pe un ton amabil, cum Maureen îl considerase întotdeauna, până în acea zi. Acum însă i se părea exagerat de îndatoritor, de parcă şi-ar fi bătut joc

de ei toţi. „Am nevoie de tine să tai curentul, la comanda mea."

„Chiar trebuie să-mi spună *«scumpo»?“* se strâmbă Penny. Nu-l plăcuse niciodată pe Smith. Maureen îşi spusese întotdeauna că este doar din cauza naturii cinice a lui Penny. Dar poate că până la urmă Penny fusese cel mai bun judecător al firii umane.

„Profesore, mă vei ajuta să ridic corpul“, dictă Smith, întinzându-i lui Penny o cheie, fără s-o privească. Când fuseră gata se uită din nou spre ea şi zâmbi. „Penny,... scumpo... Acum.“

Penny îşi privi mama, cu faţa roşie de neîncredere şi furie. Maureen ridică din umeri.

Penny ridică cheia, lovind unitatea de alimentare, dorindu-şi să fi fost ţeasta lui Smith. Câmpul criogenic se dezactivă într-o clipită. Tubul se deschise; monitorul de lângă Judy indică absenţa semnelor vitale cu un piuit dezolant.

„Nu respiră!" Maureen apucă trupul fără vlagă al fiicei sale şi o ridică de pe targă.

„La infirmerie", spuse de această dată doctorul Smith pe care şi-l amintea. „Mişcă!“

Împreună împinseră targa printre uşile distruse spre lift.

Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare. Observară cu greu mersul ezitant al navei care se cutremura, în încercarea de a scăpa de atracţia Soarelui.

•

Don înjură când ultima sa încercare de a elibera nava de atracţia gravitaţională a Soarelui eşuă. „Soarele nu ne dă drumul", spuse în microfon. „Noah, am nevoie de variante!"

„Maior West", spuse Noah într-un târziu, pe

un ton netulburat de profesionist, „nu putem prevedea accidentele."

Don privi ecranele.

Când Noah îi văzu expresia murmură: „Îmi pare rău, Don..."

„Trebuie să transferăm întreaga energie în motoare", spuse Robinson în timp ce lucra. „Redirecţionez sistemele de menţinere ale vieţii."

Don nu spuse nimic atunci când sistemele neesenţiale de menţinere a vieţii se opriră. Robinson se prea poate să fie un geniu, dar viziunea unui fizician asupra universului era ca un joc VR unde orice se putea întâmpla. Don trăia în universul real, unde un bun pilot ştia ce înseamnă imposibilul...

Dar asta nu însemna că nu o să încerce imposibilul.

Miezul propulsor de pe indicatoarele sale semnala o creştere a energiei. „Robotica", spuse Robinson; oprind sistemul, capacitatea motorului crescu din nou.

„Sistemele medicale."

Când Robinson transferă energia, sistemele deteriorate cedară. Electricitatea arcui peste console, distrugându-le parţial; MANEVRĂ ERONATĂ clipi pe monitorul său, ATENŢIE: SISTEMELE MEDICALE DISTRUSE. „Nu!" hohoti Robinson sărind din scaun. *„Judy!“*

•

„Nu înregistrez funcţii cardiopulmonare sau respiratorii", spuse Smith.

Maureen privea fix scanerele de deasupra mesei pe care zăcea Judy. O schemă holografică a trupului ei tremura în aer, deasupra, celui încă înfricoşător de real. Inima îi era luminată în roşu.

Smith activă programul de stimulare cardiacă. „La o parte", spuse.

Trupul lui Judy tresăltă pe masă; inima holografică bătu o dată, apoi se opri.

„Din nou“, spuse Smith tăios. „La o parte.“

Luminile clipiră pe bio consolă şi holograma se stinse.

Lui Maureen i se tăie respiraţia. „Moare!"

Smith cercetă camera din ochi, căutând un echipament care să funcţioneze. Nu exista niciunul. Se aplecă deasupra trupului lui Judy şi începu stimularea cardiacă manuală, presându-i sternul, forţându-i inima să bată printr-o puternică presiune fizică. „Hai, copile", murmura. *Luptă.* Pune puţin suflet!“ Judy nu reacţionă şi Smith se dădu un pas înapoi, începând să-i lovească pieptul precis şi ritmic.

Maureen îl privea albă ca varul. Aproape că Smith părea din nou uman, aşa cum era prins în munca de doctor - de parcă ar fi contat pentru el cu adevărat dacă salva viaţa fiicei ei, de parcă omul pe care ea îl văzuse în el încă exista undeva înlăuntrul lui.

Dar apoi înţelese ce spunea răsuflând din greu în timp ce izbea continuu inima încăpăţânată a lui Judy: „Viaţa... pe care o salvez... poate fi... a mea...“

Se opri deodată, apropiindu-şi urechea de pieptul lui Judy. Îi controlă pulsul şi zâmbi.

Maureen îl împinse. „Judy? *Fata mea...“*

Judy clipi şi deschise ochii; reuşi să zâmbească slab. „Ar trebui să pari mai puţin îngrijorată", şopti stins. „Altfel poţi speria pacientul."

Maureen îşi ridică privirea spre Smith, fără a-i

păsa deodată dacă era cel mai odios monstru. „Mulţumesc", spuse din toată inima.

„Cred că am dovedit că binele familiei tale este foarte important pentru mine", spuse Smith răspunzându-i la zâmbet. „Eşti o femeie de treabă, profesore Robinson, oricine vede asta. Poate dacă l-ai convinge pe soţul tău să aibă încredere în mine...“ Ochii îi luceau.

Maureen apucă un laser medical din suportul fixat în perete. I-l lipi de frunte, cu o expresie mai rece decât a lui. „Ai grijă de Judy, Smith. Pentru că respiri atâta timp cât şi ea respiră.”

•

„Breşă cauzată de căldură în 40 de secunde”, anunţă computerul.

Pupitrul indica o capacitate a motorului de 150%. „E toată puterea de care dispunem”, spuse Robinson.

Don dădu din cap. „Accelerez. Pornim.” Activă propulsoarele principale. Vibraţia scutură nava ca pe o jucărie în gura unui câine, timp în care toată puterea disponibilă era folosită pentru a învinge gravitaţia, într-o ultimă încercare de a-l elibera pe *Jupiter.*

Zadarnic.

„Nu se poate desprinde!” Don opri motoarele înainte ca forţele contradictorii să facă nava bucăţi. „Nu are destulă propulsie.” Clătină din cap, privind fix ecranele în timp ce *Jupiter* îşi reluă căderea lină spre suprafaţa Soarelui.

„Trebuie să existe o cale!” spuse Robinson, cercetând panourile de control.

Don se întrebă dacă Robinson vorbea cu el sau cu Dumnezeu. Pentru că singurul lucru care îi mai putea salva era un miracol...

Don se răsuci în scaun privindu-l pe John. „Asta e."

„Ce e?" întrebă Robinson întorcând capul; dar Don îşi ridicase deja scaunul spre panoul de acces al hipermotorului.

„Dacă nu putem ocoli Soarele", strigă Don, „trebuie să trecem prin el! Folosind hipermotorul."

„Dacă îl pornim fără a avea o poartă, putem fi aruncaţi oriunde în galaxie!" Robinson se ridică, dezaprobându-l printr-o mişcare a capului.

„Oriunde e mai bine decât aici", spuse Don.

Robinson îl privi fix. Apoi se repezi la consolă, deschizând un panou. Scoase două chei, aruncându-i una în sus lui Don. Introducând cheia în consolă spuse: „La comanda mea".

Don introduse a doua cheie în consola de pornire.

„Trei-doi-unu" rosti Robinson, „porneşte."

Răsuciră cheile.

Imaginea Controlului Misiunii de pe ecranele de jos se risipi într-o explozie statică. Don auzi cu greu o voce spunând: „Recepţionăm radiaţii locale distorsionate. Probabil că se sfărâmă." Îl auzi pe Noah ordonând: „Arată-mi cifrele alea, Annie."

Şi ultimul lucru înainte de a pierde contactul fu vocea lui Noah Freeman jubilând ciudat, *„Fir-aş al naibii".*

Don comută ecranele pe vedere exterioară: imaginile îi dezvăluiau învelişul lui *Jupiter* ca o farfurie lucind asemenea unei torţe, risipind picături de aliaj care dispărură în munţii mişcători de gaz supraîncălzit acumulaţi sub ei.

„Atenţie", spuse computerul. *,,Breşă cauzată de căldură*."

Dar acum el *trăia* într-un univers al

fizicienilor... Privi cum segmentele hipermotorului întinse de-a lungul perimetrului navei se umplură de energie şi cum un scut strălucitor înveli nava. Atenuatorii se încărcară şi nava păru că se alungeşte pe măsură ce alunecă în altă dimensiune. Faţa de foc a Soarelui se schimonosi ciudat când hipermotorul deformă spaţiul din jurul lor.

„Hipermotorul funcţionează sută la sută“, spuse Robinson. „Maiorule, ai comanda."

Faţă în faţă cu Soarele flămând, Don zâmbi a îndoială şi încredere în acelaşi timp. „Să vedem ce poate face copilaşul ăsta..." Porni hipermotorul.

„Tată!" spuse Will Robinson, în spatele lor.

Cu colţul ochiului, Don îl văzu pe Robinson sărind de pe scaun şi traversând puntea către fiul său. Deschise gura să...

Înainte de a-i putea atrage atenţia, totul se schimbă.

Robinson şi fiul său fuseră azvârliţi de atracţia gravitaţională bruscă, în momentul în care un val invizibil de energie transformatoare căzu asupra lor. Jos îi surprinse pe Maureen şi Penny, pe Smith învelind-o pe Judy în pături antitermice; îi mătură pe toţi.

Când îl smulse pe Don din scaun, învelişul începu să se şteargă şi părţi din navă dispărură la întâmplare.

Acelaşi val le traversă minţile deodată, oprindu-le firul gândurilor pe măsură ce imposibilul devenea realitate; trupurile lor îngheţară în mijlocul zborului, o dată cu timpul însuşi când universul se răsturnă... şi ce se întâmplă după aceasta depăşi orice imaginaţie.

•

În Centrul Operativ reprezentarea grafică a lui Jupiter începu să pâlpâie, cufundându-se în imaginea Soarelui. Noah se uită fix la ecran când Annie spuse: „Nu o putem urmări, domnule".

Noah nu se mai precipită inutil, murmurând, „Domnul să vă aibă în pază...“.

•

Prima limbă de foc atomic atinse învelişul alungit al lui *Jupiter Two*; dar strălucitoarea siluetă intangibilă îi depăşea puterile.

Nava lunecă spre Soare, nevătămată, de neatins, cu discul său translucid subţiat ca o aţă, înainte de a dispărea din spaţiul cunoscut într-o licărire bruscă de lumină.

CAPITOLUL NOUĂ

Lumea fără nume se desfăşură în vid, în jurul unor stele duble îndepărtate, netulburate de eoni.

Până în acel moment. Cu mult deasupra suprafeţei roşii, o gaură de vierme se deschise în spaţiu şi o navă alunecă în vidul nemişcat. Era *Jupiter Two.*

Lumea fără nume nu va mai fi aceeaşi.

•

Maureen Robinson îngenunche lângă Judy, asigurându-se că fiica ei era bine, şi nu prea ameţită pentru a-i spune ce era în neregulă. Acel Ceva năucitor care îi lovise pe toţi nu lăsase niciun efect secundar vizibil, cel puţin nu aici jos. Smith părea că amuţise; dar cel puţin pentru ea asta nu reprezenta o problemă. Se uită în sus, pentru a fi sigură că stătea locului, cu mâinile încrucişate, în

acelaşi colţ al camerei.

Se ridică, gândindu-se la John şi la Will... răsuflă uşurată când John intră în cameră.

•

John se opri în prag văzând-o pe soţia sa, alături de Penny şi Smith - şi o targă goală. „Judy“, întrebă. „Unde este Judy?“

Ca la teatru, fiica sa cea mare intră printr-o uşă îndepărtată. Încă încheindu-şi salopeta, spuse, „La naiba, ori nu mai am putere în mâini, ori am uitat să mă deschei. E al naibii de greu să-ţi pui sau să-ţi dai jos chestia aia“. Zâmbi când îi văzu expresia neîncrezătoare.

„Eşti...“ începu John.

„Semnele vitale sunt normale", răspunse, pe un ton incredibil de degajat. „Pulsul şi respiraţia se pare că sunt..."

„Copile, eşti *bine* ? " întrebă, traversând camera. O fi ea femeie în toată firea şi doctor, o fi ea întreagă, dar întotdeauna va fi primul său copil.

Judy se emoţionă, expresia feţei i se schimbă de parcă în acel moment ar fi realizat cât era de îngrijorat. „Sunt *bine,* tată", spuse cu blândeţe, „serios."

Doamne, gândi, *sunt chiar atât de indescifrabil?* O îmbrăţişă, copleşit de emoţii, acum când teama de a o pierde se risipise.

În spatele lui cineva scoase un sunet dezgustat. „Orice problemă neînsemnată o să fie o scuză pentru efuziunea sentimentală de familie?" întrebă Smith acru.

John se întoarse spre Smith, şi emoţia care îl năpădi fu mânie pură. „Cât, Smith?" îi strigă în faţă. „Care a fost preţul pus pe viitorul nostru?" nefiind sigur dacă se referea la viitorul lumii sau al

familiei sale.

Smith se retrase prin uşa cabinetului medical, ridicându-şi pumnii ca şi cum cuvintele lui John ar fi fost gloanţe. John simţi cum i se încleştează pumnii în dorinţa de a lovi. Înaintă.

Exact în momentul în care intră Will.

Îşi desfăcu pumnii şi coborî mâinile. „Nu poţi s-o faci, aşa-i?“ Murmură: „*Nu* mă poţi ucide.“ Ochii i se însufleţiră: *Te cunosc eu...* spuneau. Gura i se strâmbă de amuzament şi dezgust. „Oh, idealul virtuos al unor minţi luminate. Nu poţi ucide un om fără a deveni un monstru...“

John susţinu privirea lui Smith cu o tăcere prelungită; până ce îşi dădu seama că nimic din ceea ce i-ar fi putut spune individului ăstuia nu ar fi însemnat mai mult decât a nu spune nimic. Îi întoarse spatele, cu buzele subţiate de frustrare.

„Laşule", aruncă Smith, şi John percepu zâmbind vocea lui.

John se răsuci şi lovi cu palma butonul de control din perete ca şi cum ar fi fost faţa lui Smith. Uşa laboratorului medical în care Smith intrase căzu ca lama unei ghilotine, încuindu-l înăuntru.

John se îndepărtă de uşă, respirând din greu, cu muşchii încordaţi de parcă s-ar fi bătut. Will îi privi încurcat şi puţin speriat. John încercă să-şi recapete expresia normală.

„Ce s-a întâmplat, John?" se apropie Maureen, şi el ştiu din expresia chipului ei că întrebarea nu se referea la Smith. Îşi puse mâna pe braţul lui; îi simţi degetele strângându-l ca nişte legături de oţel. „Unde suntem?"

Trase adânc aer în piept.

•

Don tocmai oprise hipermotorul şi reiniţiase sistemele centrale ale navei când Robinson se întoarse pe punte. Verificase mai mult de jumătate dintre monitoarele care funcţionau; apoi îşi coborî scaunul. „Am remediat o mare parte dintre sistemele afectate", spuse. „Restul trebuie reparat manual."

O văzu pe Judy lângă părinţii săi; surprins să o vadă în picioare, şi mai surprins de sentimentul profund de uşurare care îl cuprinsese. „M-ai făcut să mă îngrijorez, Doctore. Îmi pare bine să te văd dezgheţată."

Judy zâmbi şi ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru la o experienţă pe pragul morţii. „Ai cel mai năucitor mod de a defini o călătorie lină..."

Don zâmbi uşor, lamentabil, aprobator. *Păcat că s-a făcut doctor,* gândi. *Ar fi fost un pilot dat naibii.*

Traversă camera spre piedestalul de navigaţie şi îi reactivă sistemul. Holograma lui *Jupiter Two* apăru deasupra. „Computer, cartografiază-ne locaţia."

Dispozitivul holografic licări şi, când se limpezi, spaţiul din jurul lui *Jupiter* era umplut de reprezentarea holografică a unui sistem solar pe care sigur nu îl mai văzuse. *„Caut constelaţii cunoscute*", spuse computerul pe un ton neutru. Nu exista niciuna. Priveau, ţintuiţi de privelişte, pe măsură ce câmpul stelar se extindea şi imaginea lui *Jupiter* se micşoră până ce nu se mai putu distinge în mulţimea de luminiţe.

„Banca de date conţine hărţile întregii galaxii cunoscute", spuse în cele din urmă John Robinson, foarte încet.

„Nu recunosc niciun sistem", adăugă Don, clătinând din cap.

„Ne-am rătăcit, aşa e?“ întrebă Penny Robinson. Vocea ei păru stinsă şi îndepărtată, de parcă ar fi ajuns la el de undeva din spatele acelei apariţii artificiale a stelelor cunoscute... undeva în imensitatea spaţiului necartografiat.

Nu răspunse. Nici nu era nevoie.

CAPITOLUL ZECE

Judy îndepărtă uşor o altă bucată a costumului criogenic de pe spatele gol al lui Don West, simţind cum privirea sa acordă un interes neprofesional muşchilor lui. *Doamne, arată bine...* Se mustră în gând, fericită că stătea în spatele lui. *Ce se întâmplă?*

Ştiuse că avea un corp bine făcut încă de la prima privire. Şi un chip pe măsură, simpatic, amuzant şi teribil de atrăgător în acelaşi timp; cu ochi albaştri, albaştri... un păr minunat şi buze incredibil de apetisante. Nu îşi putuse lua ochii de la el... până când deschisese gura.

Şi atunci devenise un soldat oarecare: un ego exacerbat care nu gândea cu capul. Cunoscuse prea mulţi de felul ăsta pentru a-l lăsa să se apropie de ea, să o cucerească.

Văzuse mulţi bărbaţi - mulţi goi, după ce decisese să devină doctor. Nu se putea spune că trăia ca o călugăriţă. Dar de când lucra pentru această misiune... dându-şi seama că viitorul întregii planete depindea de reuşita lor... cu greu mai observase dacă oamenii cu care lucra erau bărbaţi sau femei. Cum se putea gândi la ea când

exista ceva cu mult mai important?

Aşa că de ce mai dorea să mângâie umerii lui West, să simtă braţele lui puternice, bine făcute, cuprinzând-o... *Opreşte-te!* Desprinse o altă bucată de costum.

Fusese la un pas de moarte acum două ore. Aşa că ce...?

Măcar dacă el şi-ar ţine gura închisă...

•

Don stătea cât putea de nemişcat în mijlocul infirmeriei în timp ce Judy era aproape gata cu îndepărtarea costumului criogenic. Fusese până atunci în alertă, pompând adrenalină, insensibil la durere. Dar de îndată ce respirase uşurat, îşi dădu seama că trebuie să dezbrace chestia aia - şi că nu putea. Îşi simţi tot corpul rănit şi ars de încărcătura statică trimisă de blestematul de robot prin costum. Era norocos că nu păţise ceva mai rău; ce naiba, era norocos că trăia. Cu toţii erau.

Privi din nou spre laboratorul medical unde John Robinson îl închisese pe Smith: încă un specimen prins în borcan. Smith lovea din nou cu pumnii în geamul incasabil, urlând ceva inaudibil. Judy Robinson îşi continua lucrul cu calm, neobservând măcar prezenţa lui Smith; de parcă nici a avea un criminal nebun în dulap nu era mare lucru. Don văzu furia oarbă din ochii lui Smith şi rânji răutăcios.

„Nu te mai mişca“, murmură Judy.

„Încerc“, vociferă, frecându-și zadarnic umărul acoperit de costum. „Nu poţi să te grăbeşti?" Deja pişcăturile enervante şi nervii săi stresaţi începuseră să-i chinuiască fiecare centimetru din corp care nu îl durea deja... fără a

mai pune la socoteală că *trebuia* să se ducă la baie.

Judy îi răspunse cu o mică exclamaţie de simpatie, atingându-i umărul încă acoperit. „Costumul criogenic a absorbit cea mai mare parte din electricitate", spuse. „Eşti norocos că ăsta nu este locul..."

Se întoarse pentru a o privi. „Doctore, detectez cumva îngrijorare în vocea ta?" întrebă cu speranţă.

Judy îi smulse bucata de costum ars de pe umăr ca pe o bandă adezivă.

„Au", protestă Don. „Grozav stil de a-ţi trata pacienţii."

Judy se uită spre el şi inima lui tresări când îi văzu privirea. Ea îi observă cicatricea de pe braţ. „Ce-i asta?" întrebă, trecându-și uşor degetele peste ea. „O rană?"

Simţi furnicături în tot braţul la atingerea ei. Spera ca ea să nu observe. „Oarecum", răspunse zâmbind. „A fost un tatuaj. O fostă iubită. L-am îndepărtat."

Judy îl privi din nou. Ridică o sprinceană. „Nu ar fi fost mai simplu să foloseşti un Magic Marker?"

Altă lovitură directă. De câte ori credea că a prins-o în vizor, devenea tăioasă. *De astă dată fusese un serviciu imparabil.* Faţa lui încruntată se lumină într-un zâmbet. „Ăsta-s eu..." spuse. „O fată în fiecare port."

Judy îl privi îndelung de parcă ar fi auzit ce fals sunase; aşa cum auzise şi el. „Deci, n-ai familie, maiorule?" întrebă, reluându-şi lucrul. Nu îl mai tachina acum; nu avea nici cea mai vagă idee despre ce avea ea în minte. „Nimic care să te

ţină locului? Nimic de care să-ţi fie dor...?" Se uită la el scurt. Îndepărtă o altă bucată de costum, de această dată cu atenţie.

Nu ştia ce să-i răspundă, pentru că nu ştia ce fel de răspuns aşteaptă de la el. Aşa că îi spuse adevărul. „N-am fost niciodată tipul băiatului de treabă. După o vreme ai mei abia au aşteptat să mă vadă plecat.“

Îşi aduse deodată aminte de părinţii săi; îşi aminti de uşa trântită, de vopseaua umflată, cojită de pe zidul lateral al casei şi de praful roşu care i se agăţase de pantaloni când plecase... Coborî ochii, chiar dacă ea nu îl mai privea.

„Poate crezi că asta e romantic", şopti Judy, îndepărtându-i ultima bucată de costum, de pe piept.

O privi. „Nu", răspunse. „Nu cred."

Îi întâlni privirea şi ochii ei verzi îi pătrunseră în suflet.

„Dar tu, doctore?" Îi aruncă o întrebare personală înainte ca ea să îl încuie. „Ai lăsat acasă vreun tocilar amărât?"

Aproape că o dăduse în bară; o lăsase să treacă de linia lui de apărare. Îşi spuse că era din cauză că i se întâmplaseră prea multe, prea repede, în ultimele zile. Dar ceva se ivi din adâncurile minţii, amintindu-i că acum era captiv alături de aceşti oameni, pe această navă, pe o perioadă nedeterminată de timp...

Într-un sens, asta era mai rău decât a fi singur. *Nu ne-am rătăcit! Pot găsi drumul înapoi; sunt cel mai bun.*

„Mi-am petrecut ultimii trei ani pregătindu-mă pentru această misiune", spuse Judy încrucişându-şi braţele. Privirea ei era rece când el

se întoarse, arătându-i că stratagema sa evazivă lovise la ţintă.

„Încercăm să salvăm planeta, maiorule. Nu am avut timp de *distracţie.*"

Dincolo de cuvinte, el descifră frustrări adânci şi regrete pe care nu ar fi vrut să le simtă... sentimente de care ea nici măcar nu părea conştientă.

Îmbrăcă tricoul gri, frumos împachetat, pe care ea i-l întinse. Îl simţi pe piele ca pe un şmirghel... sau ca pe o haină din păr.

Porni către uşă; se opri în mijlocul camerei. O privi din nou cum stătea acolo, încordată şi necruţătoare. Acum două ore fusese la un pas de moarte din cauza acestei misiuni... „Dacă nu e timp pentru distracţie, doctore", o întrebă cu blândeţe, zâmbind uşor, „atunci de ce mai salvăm planeta?"

Îl privi fix, nemişcată şi tăcută, urmărindu-l cu privirea până părăsi camera.

•

Will Robinson stătea pe vârfuri în nişa robotului, încercând să desprindă din perete o diodă rotundă gigantică. Privi surprins în jur când braţele lui Penny se întinseră lângă ale lui, ajutându-l să scoată componenta.

„Mersi." Will zâmbi şi se aşeză, punând cu atenţie dioda în poală. Se uită în sus spre ea, cu o expresie tristă. „Nu-mi place să fiu mic."

Penny îi întinse în loc de răspuns ceasul-cameră. „Cred că s-a stricat."

Will îl luă şi îl cercetă, nemaisimţindu-se atât de mic şi de nefolositor; simţind, dimpotrivă, încrederea şi competenţa de care numai el dădea dovadă atunci când se uita la un mecanism.

Aproape că *ştia,* doar privindu-l, cum ar trebui să funcţioneze, unde era stricăciunea. Luă o unealtă din trusă şi începu să meşterească la cameră.

„De ce nu eşti pe punte cu mama şi tata?“ întrebă Penny.

Privi în sus. „Îi *cunoşti* pe părinţii noştri?“ spuse ursuz.

Penny se strâmbă. „Ai zis-o.“ Oftă, uitându-se în tavan.

Will apăsă butonul de *play* al camerei şi zâmbi când se auzi vocea lui Penny. „...Popcorn. Orhidee. Valuri. Billy. Sărutări.. “

Penny, roşie la faţă, i-l smulse din mâini şi îl închise. „E o listă", fu răspunsul ei la privirea lui curioasă. „Cu tot ce am lăsat în urmă.“ Deodată îi răsăriră lacrimi în ochi. Refuză să le lase să cadă, fixându-l cu ochii înroşiţi. „Să nu iubeşti niciodată nimic, puştiule", spuse mânioasă. „Pentru că sfârşeşti prin a-l pierde!" Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Will o privi plecând, fără a spune un cuvânt.

•

Maureen şi John Robinson lucrau împreună pe punte la consola sistemului de menţinere a vieţii, încercând să-l repornească pe cât de mult posibil. Maureen îşi privea soţul cu coada ochiului, întorcând din când în când capul ca să-l ajute, în timp ce se concentra asupra propriei munci. Se gândi la situaţia unică de a-l avea pe soţul său mereu ocupat, în poziţia în care el chiar trebuia să asculte ce avea ea de spus.

Nu că nu ar fi fost cu toţii ocupaţi în situaţia de faţă...

„La ce mi-o fi stat capul“, mormăi, „să îmi

târăsc familia în spaţiu?"

„Ce altceva puteam face, John?[1]'' spuse ea, redirecţionând un segment de circuit. „Să-i fi lăsat pe Pământ? Să-i fi lăsat fără părinţi, să nu-i fi văzut crescând?“

Nu răspunse, continuând să scormonească printre componentele stricate după ceva cu care putea lucra. „Smith încă ne poate face rău“, spuse după un moment şi ea îşi dădu seama că el nu aşteptase, de fapt, un răspuns; grijile lui se acumulaseră pur şi simplu în tăcere. „Poate că nu trebuia să-l las în viaţă... Dar...“

„Dar“, îi completă ea gândul, înnodând firele, „«cum să ducem civilizaţia în stele dacă nu putem rămâne civilizaţi»... nu-i aşa, profesore?'' Ştia că el va recunoaşte afirmaţia. Erau propriile lui cuvinte, repetate ori de câte ori privea ştirile.

John îşi înălţă capul, privind-o supărat. „Ţi s-a întâmplat să observi că adopţi exact poziţia opusă faţă de tot ceea ce spun?"

„Bineînţeles", răspunse ea calm, surprinsă că *el* observase. „Doar suntem căsătoriţi."

„Ce naiba!", exclamă John.

Surpriza cu care îl privi se transformă în îngrijorare când văzu unde se uita. Se întoarse la rândul ei spre ecranele din cealaltă parte a camerei.

Planeta necunoscută din centrul ecranului începu să strălucească. Văzu cum ceea ce părea a fi un câmp energetic pluti dinspre suprafaţă, distorsionând imaginea. Întunecimea spaţiului spuzit de stele păru să ia foc spre marginile distorsiunii, alcătuind o poartă orbitoare.

Dincolo de poartă, strălucea în lumina celor doi sori ai sistemului solar axa alungită a unei

nave.

•

Pe punte Don West repetă: „Ce naiba?[1]

Don îşi luă ochii de la anomalia care incendiase într-o deschizătură inelară de foc spaţiul din faţa lor, întorcându-se spre echipajul descumpănit. *Echipajul său.* Doar privindu-i şi îi era greu să îi numească astfel. Dar întreaga familie Robinson era aici, pe punte, alături de el, fiecare lucrând cu competenţă la un sector, încercând să-l facă să funcţioneze. Trebui să recunoască, fără tragere de inimă, că picnicul ăsta se sfârşise cu bine.

„Se pare că este un fel de ruptură în spaţiu", raportă John Robinson.

„Unde duce?" întrebă soţia sa.

„Bună întrebare", murmură Don. Se întoarse spre consolă şi porni propulsoarele.

„Maiorule, aşteaptă!", spuse Robinson.

Don introduse coordonatele şi-l trimise pe *Jupiter* în golul lucitor. „O să aştept mai încolo." îşi simţi pulsul accelerându-se, pe măsură ce gigantica navă argintie le umplea ecranul.

„Dă înapoi!" spuse Robinson tăios, înaintând spre el. „Este un ordin."

„Să se facă lumină", spuse Don ca şi cum nu l-ar fi auzit. Aprinse reflectoarele frontale ale lui *Jupiter.* Şi rămase cu gura căscată.

La fel şi Robinson, stând acum lângă el.

„Dacă ăsta e un vis", se plânse Don, „de ce nu sunt mai multe fete?"

În lumina reflectoarelor, învelişul alungit al navei îşi dezvăluia detaliile lucitoare, împestriţat cu ceea ce păreau a fi cruste din plăcuţe metalice. Pe o laterală era scris numele *Proteus.* Şi

dedesubt, acelaşi logo pe care îl purta şi el pe mâneca uniformei: ASOMAC.

„E de-a noastră", grăi în cele din urmă. „Dar nu am mai văzut o asemenea navă.“ *Dumnezeule, era enormă... era frumoasă. Dar cum*?

„Nu răspunde la salut", anunţă Judy.

„Recepţionez semnale de viaţă contradictorii", adăugă Maureen Robinson, „dar pot fi iluzii senzoriale."

„Computerul s-ar putea să-i funcţioneze." John lucra la pupitrul copilotului, uitându-şi propriile obiecţii. „O să încerc codurile standard de andocare."

Deasupra lor se animă un inel de andocare situat pe imensa suprafaţă a navei; intrarea de acces spre uşa ermetică se lumina pe măsură ce se deschidea.

Don îl direcţionă pe *Jupiter,* trecând printr-un al doilea inel, mai îngust. În faţă era staţionată o altă navă, mult mai mică; conturul său sinuos, antropomorfic, nu se asemăna cu nimic din ceea ce văzuseră până atunci. „Asta nu e de-a noastră."

„Băieţi", spuse Maureen, „nu este nici măcar *terestră.“*

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mergând de-a lungul coridorului punţii inferioare, Don o găsi pe Penny Robinson reparând un monitor, în timp ce înregistra ceva pe camera-ceas de la încheietură: „Ca parte a sclaviei sale, curajoasa Captivă a Spaţiului, Penny Robinson, este obligată să-şi folosească

aptitudinile." Se întrerupse când auzi paşii şi se întoarse deodată spre el. „Identifică-te, soldat", spuse, disimulându-şi jena printr-o căutătură încruntată.

Luă rapid poziţie de drepţi. „West, maior, Forţa Spaţială Globală Unită, cer permisiunea de a vizita prizonierul."

Zgomotul înfundat al unor lovituri în perete îi punctă cuvintele. *Acesta era locul în care îl încuiaseră pe Smith.*

Penny îi făcu loc, cu o faţă fără expresie. „Ai permisiunea, maior West."

Don zâmbi şi-i făcu cu ochiul când trecu pe lângă ea. Era mulţumit să vadă copiii în formă. În spate o auzi murmurând, „Au, inima mea! E cum nu se poate mai frumuşel..."

„Respiră, Penny, *respiră“,* spuse fratele ei mai mic când trecu pe lângă ea.

Lui Don îi pieri zâmbetul când intră în celula lui Smith. Interiorul fusese devastat complet; de parcă robotul trecuse şi pe acolo. Era uimit că Smith putuse să se dezlănţuie cu atâta furie.

Smith stătea într-un scaun, cu o figură indignată, de parcă distrugerile fuseseră cauzate de vreo forţă nevăzută a răului. „Apartamentul ăsta e sub orice critică˝, spuse.

Don îl ignoră, azvârlind lângă Smith costumul de protecţie împăturit, pe care îl adusese. „Mergem să cercetăm nava sondă. Poate ne dăm seama cum a ajuns aici. Şi cum să ajungem acasă.“

Smith se cufundă în scaun. „*Pa-pa.* Călătorie sprâncenată.“ Şi arătă uşa cu capul.

„Vii cu noi“, spuse Don simţind cum sarcasmul lui Smith îi aţâţă nervii, ca scrâşnetul

de unghii pe tablă.

Smith hohoti. „Nici nu se pune problema“, spuse. „Sunt doctor, nu explorator spaţial. “

Don străbătu camera din doi paşi şi îl apucă pe Smith de guler, smulgându-l de pe scaun. „*Eşti* doar un sabotor criminal“, spuse furios, „şi *nu* o să te las pe navă ca să faci mai mult rău decât ai făcut deja! “

Smith se dădu înapoi, cu fălcile încleştate. „Refuz categoric. “

Don îl trase mai aproape. „Oferă-mi un pretext să te omor. *Te rog“,* şopti. Îi dădu drumul, ţintuindu-l cu privirea până ce fu sigur că Smith îşi dădea seama că vorbea serios.

Smith îşi netezi hainele mototolite. Zâmbi de parcă discutaseră despre vreme şi luă costumul. „Negrul este culoarea mea favorită“, spuse privindu-l. Zâmbetul i se lăţi ca o pată.



John intră în nişa robotului şi luă un pistol cu plasmă din dulapul cu arme. „Dezactivează piedica“, ordonă.

„Amprenta vocală confirmată“, răspunse microprocesorul armei, *„Pistolul este armat.“* Luminiţa armei se schimbă din roşu în verde.

„Zdrobeşte.“

John se răsuci cu arma pregătită. Inima porni să îi bată cu putere când văzu robotul intrând, agitându-şi braţele ca turbat.

„Zdrobeşte! Ucide! Distruge!“ declama robotul.

John ridică arma, ţintind punctul de control al maşinăriei. Fu cât pe ce să tragă, să-l facă bucăţi - ar fi făcut-o, dacă antrenamentul care îl transformase într-un trăgător de elită nu ar fi fost

atât de complet; dacă tatăl său nu ar fi fost atât de priceput la toate.

Ezită o fracţiune de secundă, verificându-şi ţinta - şi văzu robotul oprindu-se. Îl zări pe Will răsărind din spatele lui, cu dispozitivul pirat în mână.

John coborî arma, de parcă deodată ar fi cântărit o tonă. Îşi privi uluit fiul. Will desprinse un microfon minuscul de pe consolă şi îl ridică în dreptul buzelor.

„Zdrobeşte. Ucide. Distruge*“*, spuse Will.

„Zdrobeşte! Ucide! Distruge!“ repetă robotul.

Will se rezemă cu familiaritate de carapacea sa humanoidă şi începu să indice modificările bine dibuite. „I-am spart procesorul, am ocolit sistemul principal de operare şi i-am accesat subrutinele.*“* îşi privi tatăl în ochi. „În principiu, funcţionează pe bază de telecomandă.*“ V-am salvat viaţa şi nici măcar nu mi-aţi mulţumit! Uite ce am făcut! Uită-te la mine, tată!* Will îi susţinu privirea până ce John se uită în altă direcţie.

„Will...", începu John, încercând să zâmbească, „ştiu că nu am...“

Chiar atunci Don West intră în cameră, anunţând, „Profesore, suntem gata".

John privi spre West şi se încruntă, apoi se întoarse spre fiul său. *Ştiu că ai nevoie de mine... Dar trebuie să ţin cont de misiune... Trebuie să te protejez, să ţin familia noastră în viaţă. Asta înseamnă să fii părinte.* Will îl privi cu o resemnare tăcută. „Vorbim mai târziu, fiule", îi spuse încet.

Trecu pe lângă Will şi robot, agăţându-şi arma de umăr când părăsi camera, împreună cu West.

•

Will privi tăcut cum tatăl său îl părăsi, din nou.

De ce să nu fie *el* destul de mare pentru a folosi o armă şi a merge cu tatăl său la fel ca Don West, înfruntând aceleaşi pericole, protejându-i... făcând ceva care să-l determine pe tatăl lui să aibă atâta încredere în el,încât să nu-l mai lase în urmă. *Ura să se simtă mic, neajutorat şi nefolositor*— îşi muşcă buzele.

Admiră puterea enormă şi solidă a robotului care-i stătea protector alături. Se întoarse, privindu-l un moment. Apoi introduse o comandă.

„Ai grijă de tata, da, robotule?"

Robotul ieşi ascultător, urmându-i pe tatăl său şi pe West.

Vocea lui se auzea tot slab în spaţiul vast, rezonant al camerei. *Ura să fie mic şi nefolositor.* Dar acum, că avea robotul, nu avea să mai fie niciodată mic şi nefolositor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Un coridor larg şi întunecat li se întinse înainte, după deschiderea intrării etanşe a lui *Proteus.* Don activă lanterna plasată pe casca îmbrăcăminţii sale ambientale; privi peste umăr la uşa lui *Jupiter,* înainte de a face primul pas în necunoscut, îl urmau Judy şi Smith. John Robinson încheia şirul, pentru a fi sigur că Smith nu o şterge.

Şi în spatele lor, făcând notă discordantă, venea robotul vinovat de situaţia lor nenorocită.

Clătină capul. Nu... *Nu fusese vina lui. El era doar o maşinărie.* Smith pur şi simplu îl

reprogramase. Robotul le urma acum ordinele şi le facilita accesul la sistemele analitice ale lui *Jupiter* pe parcursul explorării.

„Nivelul de oxigen este normal", o auzi pe Judy în căşti, în timp ce intrarea se resigila. „Scanarea microbiană este negativă. E în ordine."

Îşi ridică mâna înmănuşată, repliindu-şi casca în gulerul echipamentului, ca toţi ceilalţi.

Judy respiră adânc când porniră la drum. „Aerul ăsta e statut", spuse. „Vechi."

„Miros de fantome..." spuse Smith.

Don observă un panou de control montat în perete - uşor identificabil, deşi designul era neobişnuit. Se duse spre el şi introduse codurile de securitate pe care le cunoştea, sperând că va merge. Zâmbi când Unitatea de Procesare Centrală a navei se activă de parcă îl aşteptase. „Am intrat în computer... Uuuh!" răsuflă, uitându-se la ecran.

„Nu funcționează?“ îl întrebă Robinson apropiindu-se.

„Ba funcţionează. Doar că, nu ştiu cum, e prea rapid.“ Clătină din cap când luminile se aprinseră de-a lungul coridorului, arătându-le calea. Robotul trecu primul şi ei îl urmară.

•

La bordul lui *Jupiter,* Will privea fascinat monitorul, urmărind prin ochii robotului echipa care înainta mai adânc în nava aceea stranie. Privi în jos când luminiţa indicatorului audio începu să clipească pe panou şi mări volumul. Ascultă încruntat ceva ce semăna cu un picurat. „Tată", spuse în microfon, „auzi..."

•

„...Ceva?“ întreba robotul, repetând

întrebarea lui Will în faţa oamenilor pe care îi însoţea. Se întoarse şi îşi continuă drumul, urmat de oameni, în zgomotul picăturilor ce creştea de undeva din faţă.

„Ca pic, pic, picuratul sângelui..." murmură Smith.

Don se uită spre el. Gura lui Smith se schimonosi de satisfacţie.

„Trebuie să înveţi să-ţi ţii gura", mormăi Don, simţindu-şi faţa îmbujorată când îşi îndepărtă din nou privirea.

„Aici." Robinson se oprise înainte, arătând spre tavan.

Don se uită în sus şi văzu gaura: părea că tavanul fusese mâncat de ceva cu dinţi de neimaginat. Deasupra, abia dacă se întrezărea un tunel de serviciu printr-un fel de membrană vâscoasă, care se întindea de-a lungul deschizăturii crestate. Membrana se scurgea cu regularitate pe podeaua din faţa lor.

Judy se apropie de substanţă pentru a o scana. Studie datele care apărură pe ecranul aparatului. „Materialul pare a fi biologic."

Smith mormăi. *„Chestia* asta nu-mi miroase a bine“, spuse.

Don îi aruncă o privire. „Îşi dădu cu părerea marele explorator spaţial.“

Smith îi susţinu privirea fără a zâmbi. „Crede-mă, maiorule. Răul recunoaşte răul."

Don porni brusc mai departe, înjurându-l pe Smith printre mormăituri, certându-se că l-a lăsat pe psihopatul ăla să-l calce pe nervi. Ceilalţi îl urmară în tăcere; fiecare ocolind cu grijă membrana care picura şi balta care se întindea pe podea.

Când porniră, nava se lumină înainte, ca şi cum i-ar fi aşteptat. Uşa glisantă de la capătul coridorului se deschise silenţios, invitându-i într-un alt spaţiu bine luminat. „Senzorii de mişcare încă funcţionează", făcu Judy o observaţie în şoaptă.

La celălalt capăt al încăperii, Don văzu o altă uşă, pe jumătate deschisă, de parcă ar fi fost stricată. Metalul era contorsionat şi carbonizat ca lovit de focuri de armă. Don atinse cu atenţie uşa deteriorată. „Arsuri cauzate de plasmă."

Nimeni nu mai spuse nimic, nici măcar Smith.

Don împinse uşa întredeschisă, ceilalţi urmându-l unul câte unul. Robotul trecu ultimul, deschizând larg uşa cu braţele sale puternice.

Tunelul care apăru adăpostea rânduri de dulapuri, şi fiecare dulap câte un robot. Don se opri, privind peste umăr spre robotul lor şi din nou spre modelele aliniate de-a lungul coridorului, ca nişte armuri ciudate. Fiecare reprezenta în mod evident un model mai avansat, mai versatil şi cu un design mai sofisticat decât tot ceea ce văzuse.

În spate, Smith privea cu un dispreţ meditativ spre robotul care îi urma. „Ei, nu cumva noi suntem ruda cea săracă?" spuse, de parcă robotului i-ar fi păsat. Sau poate nici nu vorbea cu robotul.

Robinson înaintă pe lângă şirul de dulapuri, studiindu-le ocupanţii cu un interes vădit. „Seria de roboţi Rambler-Krane..." Vorbea mai mult pentru sine. „Dar nu seamănă cu nimic cunoscut."

Don avansă agitat spre capătul cel mai îndepărtat al coridorului, unde uşa glisantă era deschisă larg. Privi dincolo şi văzu în sfârşit ceea ce dorea să găsească: camera de control. „Aici!"

strigă şi intră.

Dintr-o singură privire îşi dădu seama că era prea mică pentru a fi puntea. Era probabil un post auxiliar de operare; ar fi trebuit să fie multe ca acesta pe o navă de o asemenea mărime. Dar ar fi dat orice să o fi văzut înainte de a deveni un câmp de luptă.

Privi fix pereţii loviţi de lasere, consola unde panoul de control era complet distrus. Restul echipei intrară unul câte unul, oprindu-se şi rămânând cu privirea la fel de fixă ca el.

Don îşi privi costumul. Era un model militar, conceput pentru a fi folosit în situaţii de luptă, dotat cu un echipament specializat. Dar ceilalţi purtau costume obişnuite, fără toate zdrăngănelele astea cibernetice... fără protecţie sporită.

Îşi ridică din nou privirea, sperând ca diferenţele să rămână la un nivel discutabil. „Este o cameră de operare auxiliară. Se pare că aici s-a purtat un fel de bătălie."

Robinson se apropie de comenzi şi studie zona de operare. „Ar fi posibil ca nava asta să fie un fel de prototip?" murmură. Atinse ceva pe panou şi porni electricitatea care lumină ecranele. „Jurnalul căpitanului a fost avariat. Poate reuşesc să recuperez nişte fragmente." Lucra cu o eficienţă experimentată. „Staţi aşa... gata." îşi ridică privirea când ecranul principal se activă.

Don privi ecranul care se umplea de purici. Treptat se contură o faţă umană, trăsăturile căpătând consistenţă pe măsură ce computerul curăţa imaginea. În fundal deveni vizibilă puntea lui *Proteus,* împreună cu echipajul care se mişca de colo colo desfăşurându-şi activitatea cotidiană;

imaginea alterna cu suprafaţa planetei în jurul căreia orbitau.

Don studie din nou chipul Căpitanului şi respiraţia i se opri. „Jeb", murmură. *Era Jeb... nu putea fi altcineva.* Traversă camera pentru a se apropia de ecran, uitând de orice altceva. *Dar... dar...*

„Dispozitivul de urmărire în hiperspaţiu se pare că funcţionează", spunea Jeb. Chipul său văluri şi, pentru un moment, vorbele sale se pierdură în fâşâitul static. „... Nici urmă de *Jupiter Two...“* Imaginea se estompă, „... am depăşit timpul acordat misiunii..." se pierdu din nou, „... nu vreau să renunţ".

Preţ de o clipă, imaginea redeveni clară şi Don avu senzaţia certă că bărbatul de pe ecran îl privea drept în ochi. „Don ar fi continuat să mă caute.“ Era *Jeb.*

Dar capul ras, pe care şi-l amintea atât de bine, era acum împodobit cu o claie sârmoasă de păr negru... şi Jeb avea o mustaţă... şi riduri la colţurile ochilor. *De parcă Jeb ar fi îmbătrânit cu o jumătate de deceniu peste noapte.*

Don îşi frecă ochii. Când privi din nou văzu doar imaginea statică.

„Asta a fost“, spuse Robinson. „Restul datelor sunt complet distruse."

Robinson nu arăta ca o persoană care tocmai văzuse un om îmbătrânit cu cinci ani într-o zi. Dar la urma urmei, Robinson nu îl cunoştea pe Jeb...

Oricum era imposibil. Trebuia să fie imposibil... nu? „Cum ar fi putut lansa o misiune de salvare de vreme ce lipsim doar de o zi?“ întrebă Don şi propria voce sună ca a unui străin.

Nimeni nu îi răspunse; Robinson dădu din

cap.

„Se pare că au adus ceva de pe suprafaţa planetei", spuse Judy dinspre consola sistemului de menţinere a vieţii. „Am găsit..."

O hologramă ceţoasă apăru deasupra panoului învârtindu-se încet; era imaginea degradată a unei pungi deosebit de vâscoase. „E un fel de sac de ouă."

Părea viu, tremurător... Îi reaminti într-un fel de membrana care picura pe coridor. Privi peste umăr, în direcţia de unde veniseră; observă deodată că Smith nu era în cameră. „Smith!" ţipă furios, îndreptându-se spre uşă. „Întoarce-te imediat!"

Smith apăru în prag înainte ca Don să traverseze camera. „La dispoziţia ta, maiorule." Smith zâmbi, ferindu-şi privirea de la faţa mânioasă a lui Don. „Deşi nu cred că *eu* trebuie să te îngrijorez. Ci mai degrabă astea..." Arătă spre tavan.

Don îşi înălţă privirea. Pe tavan erau rânduri-rânduri de găuri acoperite cu membrane.

De partea cealaltă a camerei, robotul se activă şi spuse: „*Detectez mişcare. În spatele tău.“*

Don se întoarse la timp pentru a vedea o umbră imensă trecând prin dreptul unei uşi.

„După el“, spuse Robinson. „Mişcaţi-vă! Adu-l pe Smith", îi spuse robotului în timp ce alergau spre uşă.

Don alerga pe coridor ca printr-o altă lume. Viţe înflorite se răsuceau de-a lungul pereţilor, devenind tot mai dese şi mai încâlcite cu cât avansa. Şi mai multe formau peste podeaua metalică un covor unduitor, estompându-i paşii.

Frunzişul se mări într-atât încât, atunci când ajunse în dreptul unei alte uşi, îşi făcu drum cu greu prin desiş. Dincolo de uşă era o pădure tropicală. Se opri, privind luxurianta natură căţărătoare din jur, care reuşise să se dezvolte aici, în inima unei nave pustii, la nenumăraţi ani lumină de Pământ.

„Hidrofonia", spuse Robinson când ceilalţi i se alăturară.

„O dezvoltare ca asta ar trebui să ia zece ani", şopti Judy.

Don se gândi la Jeb care arăta cu cinci ani mai bătrân. Şi la această navă - la nivelul tehnologic care îl făcea pe *Jupiter* să semene cu un planor... Nu se putea ca ASOMAC-ul pe care îl cunoștea să posede o asemenea tehnologie. Doar o navă condusă de un echipaj aflat în stare de veghe în lungi călătorii interstelare ar fi avut nevoie de un laborator hidrofonic...

Cum reuşise nava-sondă să-i urmeze aici, în locul în care nici măcar *ei* nu ştiau unde se află? îşi aminti vag de acel Jeb îmbătrânit din jurnalul de bord, spunând ceva despre „dispozitivul de urmărire în hiperspaţiu“.

Dar asta însemna că *Proteus* putea naviga prin găurile de vierme din hiperspaţiu fără a avea nevoie de poartă.

Dumnezeule... Nu mai spuse nimic, pentru că robotul tocmai intrase în laborator târându-l pe Smith cu unul din cleşti.

„Dă-mi drumul, dobitoc de metal“, spunea Smith printre dinţii încleştaţi.

Don simţi cum începe să zâmbească; privi dincolo de Smith spre frunzele care se mişcaseră. „Stai.“

Întinse mâna înmănuşată în tufişuri, simţi cum atinge ceva ce nu era nici frunză, nici viţă - ceva viu, care se zbătea. Frunzele se dădură la o parte când trase lucrul acela din tufiş spre lumină.

Creatura pe care o ţinea se holba la el cu nişte ochi de un albastru închis. *Semăna cu o pisică... sau cu un ursuleţ... nu, cu o maimuţă, cu urechile astea... doar că pielea era ţepoasă, ca a unui dragon pitic...* În timp ce îl privea, acesta începu să-şi schimbe culoarea pielii, trecând de la verdele frunzelor la negrul costumului său... *Ca un cameleon?*

„Excelent!“ spuse robotul, exprimând entuziasmul lui Will. Robotul îl lăsă pe Smith.

Creatura agitată avea acum culoarea costumului său, de parcă ar fi vrut să fie invizibilă. De parcă el o îngrozea.

Don o strânse cu mai multă blândeţe. „Încet, micuţule", şopti. „Nimeni nu-ţi face rău." Începu să o mângâie pe cap, ca pe o pisică. Întotdeauna se purtase frumos cu animalele... mai mult decât cu oamenii, de obicei.

Spre surprinderea sa, nu se mai zbătu şi începu să gângurească încet. *Îi plăcea.* Apoi emise mici *blap*-uri de mulţumire, aşa cum toarce o pisică. Încet, culoarea i se deschise spre galben-auriu.

„Se pare că tocmai ţi-ai făcut un prieten", spuse Judy, zâmbind.

Şi el zâmbi mai intens.

„Totuşi... aş aştepta vreo două săptămâni înainte de a-mi tatua numele lui pe braţ.“ Ea trecu de el pentru a studia o ferigă.

Privi în jos spre creatura bine agăţată de costum, ca să ocolească privirea lui Judy. „Fă-ţi un

bine", mormăi. „Nu te face mare."

„Ce fermecător", spuse Smith dispreţuitor. „Doctorul Dolittle în spaţiu."

„Se poate să fie una dintre fiinţele de pe nava extraterestră", remarcă Robinson, mângâindu-şi absent barba, de parcă nu le-ar fi auzit conversaţia.

Extraterestrul se căţără pe mâna lui Don, prinzându-l cu ajutorul ventuzelor celor patru degete ale mâinilor şi picioarelor. Se agăţă de echipament, lipindu-şi faţa micuţă de gâtul lui. Râse surprins, bătându-l pe spate. „Seamănă cu un copil."

Smith se strâmbă. „Dacă e aşa, dragul meu Maior... ce crezi că s-a întâmplat cu părinţii?"

Îl priviră cu toţii. „Să ne întoarcem în Camera Operativă", spuse Robinson.

Când porniră spre uşă, Don îl văzu pe Robinson ezitând un moment şi privind înapoi spre bolta de frunze. Dar nu era nimic de văzut. Don ridică din umeri. Foşnetul discret care părea să îi urmărească nu era decât adierea care mişca frunzele la trecerea lor... *Nu?*

•

În camera operativă, Robinson se duse direct spre comenzi şi verifică ecranele.„Am verificat reţeaua senzorială internă", spuse. „În afară de noi, nu mai e absolut nimeni pe navă."

„O navă fantomă", mormăi Smith din nou. Don îl ignoră de această dată, ocupat cu micul extraterestru, care încă îi stătea agăţat de costum. Chiar era un copil... un orfan? Sau doar un animal de casă? Cât timp stătuse singur aici? Cum să judeci nivelul de inteligenţă al unei forme de viaţă extraterestre, de vreme ce era

extraterestră...?

Se aşeză, desfăcându-şi un buzunar cu mâna rămasă liberă. Copil sau animal de casă, exista ceva de care avea nevoie orice fiinţă vie. Scoase un baton din raţia sa şi îl întoarse. „Aroma zilei este... *banană / carne de vită.“* Se strâmbă. „Cine face combinaţiile astea?”

Fiinţa îl urmări atentă când rupse folia. Avea nişte ochi imenşi; îi amintea de un basm din copilărie, cu un căţel cu ochii mari cât două farfurii. Muşcă din mâncare, mestecând zgomotos. „Mmm. Bun”, spuse. Cu coada ochiului zări un zâmbet uşor înflorind pe chipul lui Judy.

„Maior West, îţi recomand să nu te înmulţeşti", spuse Smith. „Ăsta e sfatul meu, ca doctor."

Don se încruntă şi îi oferi mâncarea micului extraterestru. Acesta apucă pacheţelul, emise un *blap* scurt şi gustă din mâncare. Ochii i se măriră mai mult decât credea Don că e posibil şi înghiţi batonul cu tot cu ambalaj. „Micuţul era înfometat", spuse el, cu un zâmbet satisfăcut.

„Dumnezeule, cine o să ne scape de tirania sentimentalismului?" Smith se întoarse cu spatele, de parcă ceea ce vedea era mai mult decât putea suporta.

Undeva în depărtare se porni un sunet acut, făcând aerul din jur să vibreze uşor.

„Nu-mi place sunetul ăsta...", spuse Judy.

Don privi spre pupitrul de comandă, spre urmele lăsate de arme. *Ce se întâmplase de fapt cu echipajul lui* Proteus?

Micul extraterestru începu să ţipe; sări din braţele lui Don, aterizând pe spatele lui Smith, agăţându-i-se de gât, încă urlând.

„Luaţi creatura asta infernală de pe mine!" ţipă Smith, încercând să o arunce jos.

Judy luă extraterestrul agitat, care îşi îngropă faţa în ea, schimbându-şi culorile, încercând să dispară în costumul ei, pe măsură ce sunetul acut spori.

Zgomotul părea că vine acum chiar de deasupra lor. Don privi în sus. Şirurile de găuri membranoase tremurau, mişcându-se de parcă ceva - nu, *ceva-uri,* multe, încercau să treacă prin membrane.

Navă fantomă...! Don întinse mâna spre armă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Pe puntea lui *Jupiter Two,* Maureen Robinson îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se cufundă din nou în tainele consolei sistemului de senzori. Din momentul plecării echipei, ea şi Penny îşi petrecuseră timpul lucrând ca să repună în funcţiune ultimele sisteme informaţionale defecte, în vreme ce Will observa progresele celorlalţi prin ochii robotului. Treaba asta trebuia rezolvată înainte de a estima datele primite; şi îi distrăgea de la alte gânduri.

Cum se face că nu ai nicio agrafă la îndemână când ai nevoie de una? gândi iritată Maureen. Încercase toate posibilităţile de a face afurisita asta de conexiune. Cel puţin nava era bine dotată cu componente de rezervă: la fel ca bărbaţii de fier care navigaseră în corăbii de lemn pe oceanele Pământului timp de secole, echipajul lui *Jupiter* trebuia să-şi poarte singur de grijă într-o

situaţie de urgenţă, departe de casă... *Aha. Asta e.* Zâmbi.

Penny termină recablarea ultimului monitor şi-i spuse: „Vezi acum“.

Maureen activă consola; ecranele prinseră viaţă, arătându-i ansamblul, indicând în sfârşit funcţionarea sistemelor la întreaga capacitate. Maureen îi zâmbi fiicei sale şi-i făcu un semn apreciativ. Privi din nou în jos spre ecranele care se umpleau de informațiile aşteptate. „Ciudat...“ Studie imaginea în infraroşu a învelişului lui *Proteus,* carcasele stranii de pe suprafaţa metalică netedă. „Carapacele astea emit căldură.“

Penny se aşeză lângă ea, privind ecranul, concentrată.

„Dă-mi o vedere exterioară", spuse Maureen. Penny introduse comanda. Imaginea lui *Proteus* se lărgi, până ce-l putură vedea pe *Jupiter Two* alături, în spaţiu. Văzură cum discurile argintii de pe învelişul navei-sondă încep să se mişte, agitându-se asemenea crustaceelor deranjate de o maree subită: *Sunt vii...*

Unul câte unul se ridicară pe nişte picioare asemănătoare celor fusiforme de crab... *Nu, nu ca nişte crabi. Ca nişte păianjeni. Păianjeni împlătoşaţi.* Maureen privi cu o fascinaţie oripilată cum extratereştrii alergau în linişte peste învelişul lui *Proteus.*

Şi cum începură să dispară, unul câte unul. Îşi dădu seama abia acum că învelişul navei, din aliaj aparent neted, era de fapt ciuruit de găuri acoperite cu un fel de membrană vie. *Intrau în navă.* „John", gâfâi, „ieşi naibii de acolo..."

●

Micul extraterestru înfricoşat urlă şi mai

isteric când o siluetă începu să treacă prin gaura membranoasă din tavan.

Don îşi ridică arma în momentul în care membrana excretă un monstru tehno-organic. În faţa lor, pe podea, căzu o maşinărie vie cu o carapace de metal, susţinută de picioare transparente, de păianjen. O coadă cu capăt de gheară biciui aerul ca un ac de scorpion. Protuberanţele binoculare plasate pe ceea ce părea a fi cap se întoarseră spre el, făcându-l să se gândească la ochii morţi ai unei camere 3D. *Ochi...*

Alţi păianjeni extratereştri spărgeau membranele, căzând zgomotos pe podea. Dintr-o dată, lucrul acela din faţa lui o porni spre el şi ţâşni clănţănind din fălcile dotate cu dinţi ascuţiţi ca o lamă, *de parcă ar fi vrut să fie el primul care să...*

Don ridică arma şi trase.

Raza laser ricoşă inofensivă pe trupul metalic. Extraterestrul se ancoră de podea, retrăgându-şi picioarele şi ochii în momentul în care lovitura îl expedie în masa de păianjeni.

„Afară!“ ţipă John. „Acum!“

Don se năpusti împreună cu ceilalţi pe coridorul care ducea la ieşirea ermetică. Păianjenii pătrunseră în hol urmărindu-i, ricoşând şi sărind din pereţi în podea de parcă nu ar fi existat gravitaţie, timp în care şi mai mulţi monştri cădeau din tavan.

•

Pe puntea lui *Jupiter Two* Will lucra nebuneşte pe tastatură, făcând din robot ultima linie de apărare pentru echipa fugară a tatălui său. „Comenzile astea sunt prea lente!“ O zbughi din

faţa tastaturii. „Activează interfaţa holografică." O simulare virtuală a robotului apăru în centrul camerei. Păşi în interiorul ei şi imaginea se sincroniză cu mişcările sale. Se întoarse până ce avu vedere din spate şi trase cu simulatoarele de armă.

La bordul lui *Proteus* robotul real se răsuci pe şenile, urmând mişcarea lui Will, pentru a trage în păianjenii urmăritori. Raza laser dintre cleştii săi avu un efect mai mare decât pistolul lui Don, provocând o explozie de carne şi şrapnel. Dar senzorii săi îi arătau că tot mai mulţi păianjeni coborau prin tavan, pentru a-i înlocui pe cei morţi.

Îi văzu pe câţiva rămânând în urmă, oprindu-se lângă camarazii care zăceau pe podea. *Se întrajutorau, asemenea oamenilor?*

În timp ce privea prin ochii robotului, văzu cum păianjenii se aruncă asupra tovarăşilor răniţi, rupându-le picioarele, devorându-i de vii.

Will scoase un sunet de dezgust care le făcu pe mama şi pe sora sa să se întoarcă. „Îşi *mănâncă* răniţii!"

●

„*Îşi mănâncă răniţii!* "

Asta spusese robotul? Don îşi încetini goana pe coridor, încercând să vadă ce se întâmpla în spatele lor, dincolo de trupul masiv al robotului.

„Jos!" strigă Judy deodată. Se întoarse din nou; o văzu ţintind - direct spre el. Se aruncă la podea când ea îşi descărcă arma cu puls, lovind panoul cu senzorul de incendiu plasat lângă uşa larg deschisă. Uşa se închise cu putere chiar în spatele robotului, zdrobind trupurile păianjenilor cu un *cranc* scrâşnit.

Don se ridică. Luminile de urgenţă înecară

tunelul într-o culoare sângerie. Îi văzu pe ceilalţi încetinind şi oprindu-se. Se uită în aceeaşi direcţie. Uşa glisantă de la celălalt capăt se închisese o dată cu prima, blocând accesul spre ieşirea ermetică.

Erau prinşi în capcană.

Se sprijini de perete, gâfâind; privi cum ceilalţi cercetează spaţiul claustrofob cu ochi speriaţi realizând ce se întâmplă.

Păianjenii îşi mâncau răniţii. De vii. Acum ştia de ce nu exista nicio urmă a echipajului lui *Proteus. Aşa o sfârșise Jeb?*

„Trebuie să deschidem uşa aia“, spuse Robinson. Porni spre capătul îndepărtat al coridorului. Ceilalţi îl urmară în linişte, de parcă nu ştiau ce altceva să facă.

Don se luă după ei, conştient că e prea târziu, întrebându-se când îşi vor da şi ei seama. Nimerii nu putea deschide o uşa glisantă o dată ce încuietorile erau activate. Dar păianjenii îşi croiau drum mâncând tot ce le stătea în cale. Era doar o chestiune de timp până ce vor ajunge aici… Încetini pasul şi se opri la jumătatea holului. Închise ochii şi văzu chipul lui Jeb.

Apoi ştiu ce era de făcut.

Se lăsă într-un genunchi, cu faţa în direcţia de unde veniseră. „*Armament* de milioane“, mormăi, montând un intensificator de puls pe ţeava armei, „- şi l-aş da pe tot“- montă suportul de încheietură, „pentru un amărât de *flacon de Raid.“*

Apăsă un buton de pe plăcuţa de control a vestei, activând scutul căştii din dotare. Se ridică asemenea glugii unei cobre din gulerul echipamentului; chipul îi fu acoperit cu scuturi

segmentate din aliaj.

Îngenunchie acolo şi aşteptă cu ochii fixaţi pe uşă. Metalul începuse deja să vălurească.

•

La capătul îndepărtat al coridorului, Judy îl privea pe tatăl său prins în răfuiala electronică împotriva panoului de control al uşii, spunându-şi că, dacă exista cineva care să-l convingă să-i lase să treacă, acesta era tatăl său.

Micul extraterestru era agăţat de gâtul ei ca un copil speriat, trăgând-o de păr. Tresări; îi îndepărtă degetele încleştate şi îl lăsă pe podea, încercând să nu îşi verse nervii pe el, pentru că totul era atât de greu, de imposibil, *ca şi nenorocita asta de uşă pe care o blocase într-un mod atât de stupid.*

Se uită în spate când o explozie asurzitoare răsună până la ei: *foc de armă cu puls.* Îl văzu pe Don West departe, în tunel, îngenunchind în strălucirea infernală a luminilor de avertizare, trăgând în direcţia din care veniseră. Apoi văzu păianjenii...

Micuţul extraterestru îşi acoperi ochii imenşi cu urechile, ghemuindu-se în colţ, după picioarele ei.

„Nu pot să trec de protocoalele de incendiu“, spuse tatăl ei.

Când Judy se întoarse înspăimântată, robotul se animă deodată în spatele ei. „*La o parte“,* rosti. Tânăra îl ridică pe puiul de extraterestru, împingându-i pe ceilalţi la o parte pentru a elibera drumul.

Robotul se postă ca un alergător la start, ridicându-şi braţele. Între cleşti începu să crească o încărcătură electrică; iar ea trebui să-şi repete

că de această dată Will îi dăduse la o parte, că fratele ei controla armamentul robotului.

El îl lansă înainte cu toată viteza, eliberând încărcătura electrică chiar înainte să se zdrobească de uşa imposibil de clintit, perforând-o, contorsionând şi arzând metalul. Când ceilalţi se năpustiră înainte, ea privi în urmă, strigând, „Don!“

•

Don se uită peste umăr când auzi explozia. Văzu gaura incandescentă din uşa închisă; văzu pe cineva făcându-i semn.

Apoi privi din nou înainte, continuând să ucidă păianjeni.

Era cumva conştient că ceilalţi scăpau, că ar trebui să meargă cu ei. Dar nu putea pleca încă... păianjenii tot veneau; mâncaseră uşa şi mulţi dintre ei înaintau spre el... prea puţini zăceau morţi în faţa lui. *Nu va ucide niciodată de ajuns de mulţi păianjeni, chiar dacă va trage în ei la nesfârșit. Îi uciseseră cel mai bun prieten, şi el era...*

Era singur. Echipa plecase şi, deodată, niciun monstru nu mai veni prin uşă.

Se ridică în liniştea ce se lăsase brusc; îşi coborî braţele care începură să-l doară, mâinile amorţite, care abia mai reuşeau să strângă arma. Un lichid negru-albăstrui îi picura de pe costum şi cască. Privi peste umăr şi apoi din nou spre tunelul împroşcat, rău mirositor. În lumina aceea stranie, măruntaie şi fragmente de păianjeni zăceau în faţa lui într-un strat gros.

„Imposibil să fie atât de simplu“, mormăi dând din cap. Privi din nou departe, spre gaura incandescentă din uşă: *calea de scăpare,*

aşteptându-l...

Apoi privi încă o dată în urmă. Şi văzu podeaua din faţa sa începând să se umfle şi să se ridice, azvârlind miile de resturi de păianjeni...

O umbră gigantică se lăsă peste chipul său acoperit, îngheţat de uimire, privind în sus şi mai sus... În timp ce mama tuturor Păianjenilor-Monştri Extratereştri se înălţa în faţa sa ca un val turbat.

„Oh...“ Don ridică arma şi trase de la mică distanţă, lovindu-l când acesta se retrase, dispărând din raza vizuală.

Chiar dispăruse. Lăsând o gaură căscată în podeaua coridorului... făcând cale liberă unei avalanşe hidoase de târâtoare tehno-organice. Veneau încontinuu prin podea de undeva de dedesubt, *înconjurându-l pentru a-l sufoca şi a-i smulge carnea de pe trupul încă viu.*

Don se retrase cu spatele în timp ce era înconjurat, ridicându-se, învârtindu-se, trăgând nebuneşte în păianjeni. Alergă de-a lungul coridorului, eliberat acum de furia sa ucigaşă, care făcuse ca propria sa supravieţuire să-şi piardă sensul. Avalanşa furioasă de păianjeni năvăli în urma lui, într-o mare compactă, vălurită, ce acoperea pereţii, podeaua şi tavanul, apropiindu-se cu fiecare bătaie de inimă. *Dumnezeule, ce rapizi erau! Fir-ar să fie, cum de nu văzuse cât de lung era de fapt tunelul ăsta?*

Aproape că îl prinseră. Avea un avans de doar câteva secunde, dar aproape că ajunsese la uşă, *aproape de tot, aproape...*

Când se lansă prin deschizătură, păianjenul de la picioarele sale îşi întinse coada cu gheară. Sări într-o parte, evitând cu greu cârligul de la capăt... Îşi pierdu echilibrul şi căzu.

•

Maureen alergă la comenzi când îşi auzi soţul strigând. Îl văzu pe ecran prin ochii robotului, în dreptul uşii ermetice, introducând codul, timp în care ceilalţi aşteptau tensionaţi în spatele lui. *O intrare ermetică. Însemna că erau aproape în siguranţă.*

John privi în sus spre panoul de acces; dădu din mâini neputincios. *Nu răspundea.* „Maureen, mă poţi ajuta?"

Chestionă Unitatea Centrală de Procesare a lui *Proteus,* găsind răspunsul. „Trece printr-un program de verificare a sistemelor ermetice. Îl ocolesc. Încearcă acum. John?" Privi în sus din nou când el nu răspunse. Ecranul pe care îl văzuse era gol.

•

Don căzu prin uşa distrusă în porţiunea de acces spre intrarea ermetică. Se lovi, icnind de durere când căzătura îi tăie răsuflarea.

Monstrul se aruncă după el de pe partea cealaltă, cu fălcile dinţate larg căscate când îl văzu zăcând pe podea, neajutorat, carne proaspătă.

Brusc, viziunea propriei sale morţi fu spulberată de o apariţie de un albastru fluid: Robotul stătea în faţa lui, baricadând uşa cu spatele.

Metalul scrâşni pe metal; trupul robotului tremură ca unul omenesc, dar nu se clinti când de cealaltă parte a uşii păianjenii porniră un atac sălbatic, neavând decât un singur ţel. Don auzi ţipătul scrâşnit al metalului când dinţii care puteau desface o navă spaţială ca pe o conservă de ton se înfipseră în spatele robotului. Încercă să

se ridice, disperat să se îndepărteze de uşă şi de ceea ce era dincolo de ea; dar trupul parcă îi era de gumă.

Deodată fu apucat de umeri şi ridicat, ajutat să stea în picioare. Se întoarse şi o văzu pe Judy, cu ochii strălucind de uşurare şi...

„Să mergem!“ strigă Robinson. Luminile deveniră verzi şi uşa se deschise; nu mai avea timp să-i vorbească lui Judy, chiar dacă şi-ar fi găsit cuvintele.

Judy îi dădu drumul şi alergară împreună cu ceilalţi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Maureen şi Penny se aflau la comenzile lui *Jupiter Two,* pornind motorul navei. În spatele lor, Will se lupta cu monştrii virtuali, cu păianjenii invizibili din spatele simulării sale, în vreme ce, la celălalt capăt al legăturii, adevăratul robot se lupta cu monştri reali. Holograma care îl înconjura începu să licărească pe alocuri, pe măsură ce avariile suferite de robot se înmulţeau.

„Will“, strigă tatăl său de la uşa lui *Proteus,* „poţi aduce robotul aici?“

Şi mai mulţi păianjeni se agăţară de carcasă, săpând prin trupul robotului în impulsul nebunesc de a distruge carnea vie la care nu-i lăsa să ajungă. Will se strâmbă de parcă ar fi simţit durerea, şi negă din cap. „Nu îl pot mişca fără a lăsa păianjenii înăuntru în navă!“ Robotul viermuia de ei şi pe dinăuntru şi pe dinafară; se împingeau prin fisurile căscate în corpul lui, încercând cu furie să ajungă la fiinţele din

trecerea etanşă.

„Lasă-l“, ordonă tatăl său, şi Will îi citi cu greu emoţia de pe chip.

„Îmi pare rău...“ îi şopti Will robotului cele din urmă cuvinte şi începu să dezactiveze comenzile simbiotului.

* * *

La bordul lui *Proteus* un păianjen se strecură prin trupul distrus al robotului, aruncându-se cu o sete de sânge nebunească spre intrarea etanşă.

„Închide-o! Acum!“ strigă Robinson, şi Don lovi butonul cu pumnul. Uşa încă se închidea când primul monstru îi ajunse din urmă. Păianjenul se repezi înainte zgâriindu-l pe Smith pe spate cu gheara exact în momentul în care uşa coborî.

Puiul de extraterestru sări din braţele lui Judy cu un ţipăt îngrozit, ateriză pe Smith şi se aruncă spre fundul camerei. Uşa se închise, tăindu-i extraterestrului cârligul. Căzu pe podea cu un *pleossscăit* vâscos, în liniştea subită a sentimentului adânc de uşurare.

Smith îşi masă spatele, holbându-se la puiul de extraterestru care se ascundea, tremurând, în braţele lui Judy. „Oroarea asta mică m-a zgâriat.“

Don apăsă butonul jachetei cu o mână tremurătoare, coborându-şi în cele din urmă scutul de pe cască. Privi în jos, cu inima izbindu-se de coaste ca un pumn la vederea apendicelui retezat, care încă se zvârcolea pe podea. Încet, încuietoarea se deschise.

Întorşi la bordul lui *Jupiter Two,* Don îşi croi drum printre ceilalţi, îndreptându-se spre comenzi. Sări în scaunul pilotului - *scaunul său* - cu un sentiment uimitor de recunoştinţă. Apoi privi ecranele. Imaginea exterioară a celor două

nave îi arătă miile de păianjeni ivindu-se din interiorul lui *Proteus,* roind peste înveliş spre locul unde era andocat *Jupiter.*

Robinson ocupă scaunul copilotului. „Pregăteşte-te de desprindere", spuse; dar Don o făcuse deja.

* * *

Will îl privi pe tatăl său şi pe maiorul West instalându-se la comenzi fără a privi în urmă. Cu fiecare secundă alte părţi ale imaginii robotului se stingeau în jurul său.

Ieşi din silueta sfârtecată, incapabil să asiste la acest sfârşit înfiorător. „Adio, robotule“, şopti.

Penny veni lângă el, cuprinzându-i umerii. „Nu l-ai fi putut salva, puştiule“, murmură.

Will privi în sus spre chipul surorii sale, luminat de o bruscă izbucnire de inspiraţie. „Salvează —spuse. „Desigur!“ Alergă spre consolă şi introduse o minidischetă. Mâinile îi zburau pe tastatură, comandând copierea memoriei robotului. Monitorul pâlpâi în faţa lui, indicându-i progresia salvării: 75%... 80%... Ecranul se înnnegri indicând COPIERE INCOMPLETĂ. Chipul i se întunecă. Penny oftă dând din cap, şi se întoarse la staţia sa de lucru.

Când se aşeză, o mică umbră se repezi pe lângă Will, se căţără pe spătarul scaunului ei, îi sări pe deasupra capului, agăţându-i-se în păr înainte de a-i ateriza niciuna, nici două în braţe.

„Ai înnebunit?" ţipă Penny cu furie. „Uite ce mi-ai făcut la păr!“ Privi în jos, îndepărtându-şi părul căzut peste ochi şi văzu puiul extraterestru pitit în poală. Pielea lui solzoasă se schimbă într-un curcubeu de culori până ce luă nuanţa hainelor ei. Ea râse amuzată şi-i atinse uşor chipul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Don desfăcu inelul de andocare. Privi monitoarele în timpul desprinderii lui *Jupiter Two* de nava sondă. Valul de păianjeni continua să iasă din interiorul lui *Proteus.* I se strânse stomacul. „Distractiv picnic", mormăi uitându-se pătrunzător la ecrane. „Mai întâi extratereştri galbeni, acum păianjeni gigantici." Micul extraterestru îşi îngropase faţa la pieptul lui Penny.

„E în regulă. Totul o să fie bine..." şopti Penny. Vocea ei suna nesigur.

„Ne-am desprins. Ţineţi-vă bine." Don activă motoarele lui *Jupiter,* propulsându-l departe de nava sondă. Gloata frenetică de păianjeni se lansa de pe suprafaţa lui *Proteus* în timp ce golul dintre cele două nave se lăţea.

Don rânji cu satisfacţie la vederea dezamăgirii lor delirante. „Şi mulţimea înnebuneşte."

„Aminteşte-ţi de coşmarurile din copilărie, maiorule", vorbi Smith cu un scepticism amar. „Monştrii se lasă rareori păgubaşi cu atâta uşurinţă."

Don îşi privi hainele pătate. Mâinile i se încleştară. Se răsuci în scaun pentru a-l înfrunta pe Smith. „De ce nu ieşi să vorbeşti cu ei, Smith? *Ca de la gândac la gândac.“*

Gura lui Smith se schimonosi. „Cred că preferă să vină ei înăuntru.“ Dădu din cap spre ecran.

Don se întoarse şi mormăi o înjurătură. Un număr infinit de păianjeni acopereau învelişul lui *Proteus* ca nişte lipitori, ca o infestare parazitară cu monştri. Văzu cum încep să sară de pe

suprafaţa sondei; se lansau în spaţiu cu picioarele strânse, zburând ca nişte discuri argintii spre silueta în retragere a lui *Jupiter...*

„Armez rachetele." Don introduse comenzile. „Foc!"

Un şir de rachete se lansă în valul de păianjeni. Privi cu respiraţia tăiată, aşteptând detonarea.

Torpilele scoaseră o flamă şi se stinseră; ca nişte luminări de tort defecte, trecând prin marea de păianjeni fără a omorî vreunul şi îndepărtându-se în întuneric. Don izbi cu pumnul în scaun.

„Cred că robotul a avariat sistemul de detonare", spuse Robinson. „Nu explodează."

Don se întoarse spre monitoare, cu un neobişnuit sentiment de panică în stomac la vederea roiului de păianjeni, care se apropia de navă. Unii ratară, alţii o ajunseră, întinzându-şi picioarele şi începând să sape în înveliş.

Apoi cei ajunşi pe navă începură să lanseze filamente de plasă din regiunea stomacului, înfășurându-i pe cei rătăciţi şi aducându-i înapoi.

Maureen Robinson se întoarse pe puntea principală cărând în cârlige metalice coada retezată. O duse spre consola sistemului de menţinere a vieţii.

„Ai aceeaşi faţă ca atunci când a venit mama să stea cu noi“, spuse John.

Ea îi aruncă o privire uşor scandalizată. Analiza ADN-ului e aproape gata."

Un desen al apendicelui secţionat apăru pe ecranul inferior al lui Don; computerul completă imaginea creaturii cu muşchi şi carne.

„Are la bază silicon“, spuse Maureen. „Carcasa de bor cristalizat şi lipsa sistemului

respirator sugerează capacitatea de a trăi în spaţiu. Creierul frontal de dimensiuni reduse indică legături de comuniune. Ca albinele. “

Sau viespi războinice, gândi Don. Nimic nu părea să-i poată opri, nici măcar vidul adânc. Continuau să vină. Îşi luă privirea de pe ecran. „Profesore, dacă lecţia de biologie s-a sfârşit, aş avea nevoie de ceva *ajutor.*“

Maureen se uită spre el. „Maior, dacă nu poţi afla cum să-ţi răneşti duşmanul“, spuse pe un ton liniştit, „află ce-i place. “ Arătă spre ecranele consolei. „Se pare că sunt atraşi de căldură şi de lumină. “

Căldură şi lumină. De aceea îl urmaseră pe Jupiter *în spaţiu. De aceea căutau carnea vie...*

Se întoarse spre panoul de control şi începu să introducă noi comenzi. *Jupiter* nu era singura navă cu un motor funcţional. Computerul lor era încă legat de cel de la bordul lui *Proteus.* Dacă-şi juca mâna bine...

Ecranele îi indicară că *Proteus* răspundea pornindu-şi sistemul; îi văzu tuburile înroşindu-se, când motoarele îşi iniţiară arderea. „Comenzile la distanţă funcţionează", spuse. „Pornesc motoarele cu fuziune. "

„Atenţie", spuse computerul. *Învelișul exterior a fost avariat*. "

Privi pe ecran păianjenii care mâncau încet suprafaţa navei.

Motorul lui *Proteus* porni; câţiva păianjeni, încă purtaţi de fire în urma lui *Jupiter,* se desprinseră, întorcându-se spre nava sondă. Mulţi se opriră.

„Să pornim căldura." Întoarse *Jupiter* înapoi spre *Proteus,* aşezându-l exact în dreptul

motoarelor cu fuziune.

‚Atenţie“, spuse computerul. „Breşă *în suprafaţa internă în 20 de secunde*.“

Don se uită enervat spre Robinson. „Pe asta tot tu ai inventat-o?“

„Aă... de fapt, da“, răspunse Robinson.

„Poţi să-i *închizi* gura?" Don se întoarse la comenzi, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

Îşi croi drum drept prin jetul nuclear al lui *Proteus,* simţi o explozie de bucurie când păianjenii abandonară *Jupiter* în turmă. Îi văzu zburând în spirale spre nava sondă, unde se agăţară de nacelele supraîncălzite ale motorului. Aruncă o privire spre ecrane. *Toţi. Îi avea la mână absolut pe toţi.*

Acum erau exact acolo unde dorise să fie.

Don începuse să introducă alte comenzi în Unitatea Centrală de Comandă a sondei.

„Ce faci?" întrebă Robinson de parcă până în acel moment pricepuse uşor fiecare etapă.

„Nu lăsa niciodată fortăreaţa inamică în picioare", răspunse Don. „Una dintre primele reguli de luptă ale tatălui tău." Lovi un buton. Pe ecranele legate de sistemele operaţionale ale lui *Proteus* ceva începu să licărească: MOTORUL CU FUZIUNE SUPRASOLICITAT. Nu se chinui să-i explice.

„Maiorule, opreşte-te!“ strigă Robinson, pe un ton furios.

Don îl ignoră, continuând introducerea comenzilor. *Jeb prins sub masa fremătătoare de monştri, rupt în bucăţi... Fălci căscate deasupra lui...* Imaginile îi răsunau în minte ca un ţipăt.

Păianjenii trebuie să fie exterminaţi. Trebuia să-i omoare. Până la ultimul. Era responsabilitatea

sa să se asigure că nu li se va mai întâmpla şi altor nevinovaţi ceea ce i se întâmplase lui Jeb. Ce era să i se întâmple şi lui. *Era dreptul său.*

„Este un ordin direct!“ mâna lui Robinson i se încleştă pe braţ ca o menghină; o scutură. „S-ar putea să trebuiască să recuperăm."

Don izbi un buton. Pe monitoarele lui sclipea ca o stea cuvântul SUPRASARCINĂ. „*Urăsc păianjenii*", spuse.

Propulsoarele lui *Jupiter* porniră, desprinzându-i din duetul orbital cu *Proteus,* în timp ce motoarele navei sondă începură să lucească nefiresc. Folosi toată capacitatea motorului lui *Jupiter* pentru a mări spaţiul - mult spaţiu - dintre ei şi *Proteus.* Văzu nava sondă micşorându-se pe ecrane; privi lumina pulsatorie împrăştiindu-se în lungul ei când miezul nuclear atinse masa critică.

Nava începu să arunce plasmă ca un soare bolnav; gaze supraîncălzite se rotiră în întuneric, îşi ţinu privirea fixată pe ecrane, neacordând atenţie altui detaliu, fără a fi conştient de expresia de pe propria-i faţă.

Proteus explodă spectaculos, risipindu-se ca o novă, într-o splendoare tăcută; în minte îi apărură păianjenii vaporizaţi de infernul violent de plasmă.

Don clipi de parcă uitase să vadă; privirea i se limpezi şi el se regăsi pe puntea lui *Jupiter. Proteus* dispăruse. Privi monitoarele, aşteptând să găsească doar noaptea înstelată.

Dar în loc de aceasta văzu cum plasma pâlpâind supraîncălzită se extinde dinspre locul exploziei, îndreptându-se spre ei cu o fracţiune din viteza luminii. Cercetă ecranele. „Chestia aia vine

cam repede, nu...?“ spuse.

Robinson îl privea ca pe un nebun; se întoarse furios, strigând: „Centurile gravitaţionale! Acum!“

Don iniţie secvenţa de urgenţă. Consola se deschise, dându-i acces la comenzile manuale. Smith se repezi la scaunul unei staţii de lucru neocupate când câmpurile de gravitaţie artificială împinseră echipajul în scaune ţintuindu-i acolo.

Unda de şoc lovi *Jupiter Two* ca un plici atingând un ţânţar, aruncându-i fără posibilitate de control spre planeta de dedesubt.

Don nu îşi aminti niciodată cât îi luase să îşi revină din ameţeala năucitoare provocată de impact şi să stabilizeze plonjarea abruptă spre suprafaţă. *Jupiter* se luptă cu eleganţă să răspundă la comenzi, dar el ştia că norocul lor se sfârşise în momentul în care unda de şoc îi aruncase în puţul gravitaţional. *Jupiter Two* nu fusese proiectat pentru intrarea în atmosferă; nu avea un design aerodinamic. Zbura ca o piatră.

Nava asta nu o să mai vadă niciodată spaţiul, gândi. Incursiunea asta turistică se va sfârşi când vor atinge solul; singurul lucru care depindea încă de el era dacă vor ajunge acolo întregi.

Jupiter plonjă prin cortina de nori, şi un viscol biciuitor albi ecranul principal.

„Ia altitudine! *Ia altitudine!“* îi strigă Robinson în ureche. Don îşi reaminti deodată că nu e singur.

„Serios? Nu glumeşti? Mersi că mi-ai spus.“ Se uită scurt spre Robinson. *Geniu pe dracu’.*

Privi din nou prin ecran şi aruncă o înjurătură când norii se împrăştiară: lanţul muntos din faţă semăna cu un ferăstrău scânteietor, cu vârfurile mult mai aproape de rai decât erau ei în

momentul de faţă.

Îl struni din greu pe *Jupiter,* simţind cum nava răspunde cu o aversiune agonizantă. Păru că timpul a încetinit, când nava s-a întors pe o parte la nouăzeci de grade, chiar la timp pentru a trece printre doi colţi de stâncă, printr-o trecătoare glaciară, pe traiectoria spre suprafaţa planetei.

„Văd un spaţiu liber înainte“, şuieră răguşit, „Ţineţi-vă! O să fie o aterizare cu zdruncinături."

Jupiter Two zbură peste un covor de ceea ce păreau a fi copaci acoperiţi cu zăpadă. Atinse pădurea cu partea de jos; în urma frecării, vârfurile copacilor luară foc. Simţi mai mult decât auzi cum *Jupiter* pierde bucăţi din înveliş sub loviturile crengilor.

Trecură de copaci la aproximativ cincizeci de metri deasupra solului şi văzu apropiindu-se platoul indicat de senzori. Era un crater imens, umplut cu apă, apărut în urma exploziei unui meteorit.

Nu era câmpul de aterizare pentru care se rugase. Dar era tot ce putea obţine. Va trebui să se descurce... Setă comenzile şi se prinse de pupitru, simţind în gâtlej un strigăt de sfidare şi emoţie pură la apropierea de suprafaţă.

Jupiter Two atinse apa ricoşând ca o piatră — sărind peste marea extraterestră o dată, de două ori, de trei ori, încetinind insesizabil. „Ţineţi-vă!“ strigă Don urmându-şi propriul sfat. Nava rase ţărmul cel mai îndepărtat, strivind bolovanii acoperiţi de zăpadă şi de vegetaţie şi oprindu-se în final în rocile de sub peretele craterului.

•

Când John deschise ochii totul era întunecat şi nemişcat. În lumina pală a luminilor de urgenţă

văzu sistemele antiincendiu automate aruncând cu intermitenţă spumă chimică. *Cel puţin de această dată funcţionau.*

De această dată... Îşi duse mâinile la cap. Criza estompase într-atât dezastrul din minte, că timpul nu mai avu niciun înţeles. Tot ce se lega de această misiune... de vieţile lor... fusese complet şters. În mai puţin de o zi văzuseră şi supravieţuiseră unor lucruri atât de imposibile, încât cu greu mai credea că este încă în viaţă - lăsând la o parte faptul că nu trecuseră nici 24 de ore.

Se forţă să îşi revină; cercetă camera din priviri. Dacă se întâmplase ceva cu familia sa... *Dumnezeule,* gândi, copleșit de un val înfricoşător de disperare. *Ce nu se întâmplase?*

Dar nu se putea lăsa copleşit. Era responsabil pentru tot ce se întâmplase. Trebuia să fie tare, să treacă peste orice slăbiciune şi teamă. Familia sa depindea de el.

Şi nu doar familia. Succesul acestei misiuni, supravieţuirea rasei umane.

Trebuia să se stăpânească. Tatăl său ar fi reuşit.

Don West se ridică, frecându-şi faţa; ceilalţi începură să se mişte. John îşi desfăcu centura. „Toată lumea, ca la carte", strigă; calmându-se şi sperând să îi calmeze şi pe ceilalţi cu executarea procedurii de urgenţă atât de des repetate.

Maureen se îndreptă în scaun, frecându-şi gâtul. „Ştiinţele biologice respiră încă."

„Medicul misiunii", spuse Judy. „Sunt vie."

„Şi eu", ciripi Will. „Adică robotica."

„Video mecanica, OK", raportă Penny, strângându-l în braţe pe micul extraterestru.

„Sunt viu“, spuse Smith, deşi John nu-l întrebase şi nici că-i păsa. „În ciuda aşa-ziselor talente de pilot ale maiorului West."

„Să aruncăm o privire.", spuse West întorcându-se spre comenzi, ignorându-i pe amândoi cu încăpăţânare.

John îşi imagină cum ar fi tratat tatăl său cu cineva de o nesupunere atât de sfidătoare; îşi încleştă fălcile până la durere.

West apăsă un buton pe panoul de control, dezgheţând ecranul exterior pentru a le oferi prima vedere reală a noii lumi.

„Oh, Dorothy..." spuse Smith sarcastic, „înapoi în Kansas, în sfârşit."

Înaintea lor se întindea craterul acoperit de zăpadă şi marea cuprinsă în el. Arcul lin al malului de treizeci de metri înălţime le dezvăluia un orizont îndepărtat, înroşit de lumina a două apusuri de soare.

O nouă lume. Dar nu cea pe care o căutau.

John privi în depărtare, incapabil să vadă ceva frumos în peisaj, să simtă extazul de a fi martor la toate acestea. Se uită din nou spre West.

West privea apusul fără a clipi. John se întrebă ce putea simţi omul ăsta; dacă avea cea mai vagă idee cât îi costase acţiunea lui.

Dacă nu ştia, îşi va da seama destul de curând.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

„Ai încălcat un ordin direct.“

Don se ridică de pe aflorimentul rece de

stâncă pe care stătuse singur până atunci şi plecă, alungind din minte cuvintele lui Robinson şi sensul lor. Deasupra lor, cerul lipsit de lună etala un câmp plin de stele străine; solul înzăpezit al lumii extraterestre scârţâia sub bocancii săi la fiecare pas. Prin aburul respiraţiei sale, sub peretele craterului din faţa lui se întrevedea *Jupiter Two,* ca o balenă eşuată la ţărm.

De la această distanţă enorma siluetă protectoare a lui *Jupiter* părea ciudat de mică şi de vulnerabilă. Reflectoarele exterioare duceau o luptă singuratică şi vană împotriva întunericului atotstăpânitor. Don îşi vârî mâinile amorţite adânc în buzunarele jachetei şi o apucă pe coridorul care ducea spre camera motoarelor. Încetini pasul când ajunse în dreptul peretelui ce proteja miezul propulsor; indica ENERGIE LA JUMĂTATE.

Robinson îl ajunse din urmă şi se opri. Stăteau unul lângă altul, privind ecranele. Ştia că ceea ce vedea trebuie să fi născut în mintea lui Robinson aceleaşi gânduri ca în a sa.

„Aproape jumătate din combustibilul principal este consumat", spuse Don în cele din urmă.

Păstrase un ton neutru, neconştientizând decât apropierea fizică de Robinson. „Nu vom genera niciodată destulă energie pentru a putea părăsi orbita.“

„Ţi-am *ordonat* să nu distrugi reactoarele navei ăleia“, spuse Robinson, invadându-i spaţiul, refuzând să fie ignorat.

Don traversă camera, ignorându-l oricum. „Comenzile controlului atmosferic sunt aproape distruse.“ Indică un ecran pe consola camerei motoarelor. „O să se facă frig la noapte“, se mişcă din nou gesticulând. „Şi învelişul, şi tracţiunea

sunt bune de fiare vechi." Dădu din umeri, fără a-l privi, îndreptându-se din nou spre ieşire.

Robinson îl prinse din urmă înşfăcându-l şi îl întoarse. „*Nu* pleci când vorbesc cu tine." Deodată ochii aceia erau ai altcuiva: cineva care nu lăsase pe nimeni niciodată să-l reducă la tăcere; care nu cedase de dragul nimănui.

Cine dracu' te crezi, tata? Don se eliberă din strânsoarea lui Robinson. Se dădu înapoi scuturându-se. „Ia o pauză, Profesore", îl înfruntă pe bărbatul mai în vârstă. Jocul ăsta se juca în doi; şi el fusese un as încă de la cincisprezece ani. „În principiu, eram încă la comandă."

„Nu-mi veni mie cu asta!" replică Robinson. „Eu sunt comandantul acestei misiuni."

Don zâmbi superior. „Uite ce e, fără supărare... dar eşti doar un deştept cu un titlu onorific. Nimeni nu a intenţionat vreodată să-ţi lase responsabilitatea în situaţii de conflict."

Când Robinson se înroşi, ştiu că a lovit în plin. „Oh, iar tu te-ai descurcat *excepţional* prăbuşindu-ne aici."

„Monştrii aia constituiau o ameninţare continuă!" Vocea îi pieri văzând înaintea ochilor chipul lui Jeb, nu pe Robinson: *Chipul lui Jeb, îmbătrânit cu câţiva ani; chipul lui Jeb, lovit şi sângerând... Jeb venise după el şi murise. Jeb îi fusese ca un frate. Voise pur şi simplu să îl răzbune.*

„Am luat o decizie de bun simţ", spuse din nou pe un ton imperturbabil, cu o privire arzătoare, „şi dacă trebuie, o s-o iau din nou. La naiba, tu ar trebui să înţelegi asta mai bine ca oricine!" *Tu, cu un tată erou; tu, cu o familie pe care o iubeşti...* „Dacă tatăl tău ar fi aici..."

„Tatăl meu este mort", spuse Robinson sec. „Ucis într-una dintre misiunile pe care, le admiri atât de mult. Familia mea e aici pe navă", continuă înainte ca Don să poată spune ceva. „Şi tu-mi vei asculta ordinele, fie că-ţi place ori nu. E *clar*, maiorule?"

„Scuteşte-mă de discursuri", spuse Don. „Îmi placi." se pomeni surprins de acest sentiment; îi plăcea pe toţi. „Dar voi face ce consider *eu* că va asigura succesul acestei misiuni. Cu sau fără ajutorul tău. Este clar, *profesore?* " Făcu un pas înainte.

Chipul lui Robinson se înăspri. Pumnii lui Don se strânseră.

Din pragul uşii, Maureen Robinson întrebă: „Vă întrerup?"

•

Bărbaţii... Maureen dădu din cap când cei doi se întoarseră ca unul să o privească. Arătau ca *unul* stând atât de aproape; destul de aproape ca să se îmbrăţişeze - deşi văzu că nu asta se întâmpla.

Ascultase neobservată o parte din „discuţia“ lor aprinsă. Dacă ar mai fi aşteptat o secundă, ar fi putut pune pe ei furtunul cu apă şi ei nu ar fi observat.

„Nu. Serios.“ Zâmbi, deşi nu era deloc amuzată. „Cred că voi doi ar trebui să continuaţi şi să *vă daţi câteva.“* Mimă o luptă cu pumnii. „Adică, iată-ne aici, eşuaţi într-o lume străină şi voi, băieţi, aţi lansat competiţia *cine îl înfurie mai tare pe celălalt.* Aşa că, vă rog, daţi-i drumul!" Se sprijini de prag, privind cum fizionomiile lor reci caută o expresie încruntată adecvată.

Apoi, fără a zâmbi, spuse: „O chem aici pe

Judy într-o clipită să vă declare pe amândoi *inapţi* şi voi prelua eu comanda misiunii." Îi privi. „Nu vreau să mai aud un cuvânt de la niciunul. Clar?"

„Maureen..." începu John.

„Ascultă!" protestă Don.

„*Nici... un... cuvânt.“* Îşi puse mâinile în şold.

Se făcu linişte.

„Acum e mai bine." Dădu din cap aprobator. „Dacă aţi terminat să udaţi punţile cu testosteron, vă sugerez să mă urmaţi. S-ar putea să fi găsit o cale de a pleca de pe planeta asta."

Se întoarse şi o porni pe coridor, lăsându-i pe cei doi bărbaţi înmărmuriţi să se holbeze unul la celălalt. Dar nu destul de repede pentru a rata şoapta lui Don West: „Uau", şi răspunsul soţului ei: „Mie-mi spui..."

Două zgomote distincte de paşi o urmau deja.

•

Will era aşezat la consola din nişa robotului, zâmbind cu satisfacţie la vederea hologramei unei mingi de baseball care se materializa în aer. Ghidă încet imaginea rotitoare spre monitorul principal unde o asimila computerul. Privi grila de sarcini a personalităţii robotului luminată pe computer şi văzu procentajul crescând din nou fracţional spre 100%, aşa cum intenţiona.

Zgomotul static îi bâzâi în urechi.

„Mă auzi?“ întrebă entuziasmat. „Robotule?“ Porni consola, încercând noi frecvenţe, captând acelaşi zgomot până ce...

„*Eroare de sistem“,* se auzi deodată vocea sintetizată a robotului. *„Robotul nu poate localiza centrul motor. Nu poate.“*

„Linişteşte-te“, răspunse Will, încercând să-şi păstreze calmul. „Corpul ţi-a fost distrus de

păianjenii din spaţiu, îţi aminteşti?"

După un moment, robotul răspunse: *Afirmativ*".

„Dar ţi-am salvat reţeaua neurală", explică Will.

Atenţie!" trâmbiţă robotul. „Penny, dă-mi-l înapoi! *Circuitele mele sunt DEZECHILIBRATE.* MAMI!"

Will introduse comenzi cu repeziciune când vocea robotului luă o turnură panicată. „Nu am avut destul timp să copiez totul." strigă, încercând să-l facă să priceapă.

„Mai vreau desert!" se plânse Robotul. *„Will Robinson, ce se întâmpla cu mine?* "

„...deci a trebuit să te completez cu o altă personalitate! Am pus mintea mea în a ta."

„Ah", spuse Robotul potolit. *Aşa se explică acest sentiment plăcut şi cald când mă gândesc la baseball.* LOOVTT!" continuă cu entuziasm. „ELIMINAT!"

Will zâmbi. „Dacă crezi că *asta* e plăcut, ţine-te bine de diode..." Formă în aer un cornet de îngheţată şi îi studie critic aspectul. „Bombonele", spuse. Forma de un verde pal fu deodată umplută cu aşchii de ciocolată. „Nu", clătină din cap. „Bombonele de curcubeu." Aşchiile îşi schimbară ascultătoare culorile. Zâmbi cu nerăbdare în timp ce introduse conul în programul robotului.

„Uau!" zise robotul, surprins deodată. „Fistic! Excelent!" Will aprobă din cap, cu un zâmbet larg. De când se ştia fusese singurul căruia îi plăcuse fisticul. Acum avea în sfârşit un prieten care să îi împărtăşească gusturile.

„Dar..." interveni Robotul.

„Ce e?" întrebă Will neliniştit.

„Robotul a încercat să distrugă familia Robinson“, spuse cu o voce plină de confuzie şi de supărare. *„De ce a salvat Will Robinson personalitatea robotului?“*

Will se holbă surprins spre consolă. Răspunse în cele din urmă... „Cred că uneori prietenia înseamnă să îţi asculţi inima, nu raţiunea." Se ridică din scaun şi luă dioda stricată pe care Penny îl ajutase să o înlocuiască. Se gândise atunci că ar putea fi un cap tare arătos... „O să-ţi clădesc un nou trup." Zâmbetul îi reveni pe buze. „Mama întotdeauna a spus că trebuie să încerc să-mi fac noi prieteni." *Şi o să fac unul care să-mi guste glumele.*

Maureen stătea la consola sistemului de menţinere a vieţii flancată de John şi de Don West, care îi ascultau expunerea în linişte.

O urmaseră fără a rosti un cuvânt; se aşezaseră ca doi şcolari neascultători când îi informase că nu le va explica *nimic* până ce nu se vor explica în faţa ei şi unul altuia...

Abia dacă îl cunoştea pe Don West şi nici nu era psiholog. Dar era destul de în vârstă pentru a-i fi mamă şi crescuse trei copii. În plus, era de şi mai multă vreme măritată cu un bărbat care vorbea puţin. Ştia deja când cineva suferea şi se temea să recunoască.

Şi nici nu credea că Centrul Operativ al misiunii le-ar fi dat un pilot capabil de miracole pentru a le salva viaţa, care să fie apoi la un pas de a-i ucide din cauza nesăbuinţei sale încăpăţânate.

Puţină muncă de convingere şi îngrijorarea ei sinceră au fost de ajuns pentru a-l face să vorbească, şovăitor. O privise doar pe ea, nici

măcar o dată pe John, în timp ce povestise cum văzuse holograma celui mai bun prieten... *singurul lui prieten...* aflat la comanda navei sondă care venise să îi salveze. *Peste cinci ani.*

Îi spuse despre păianjeni: ce îi văzuse făcând, *cum îşi atacau proprii răniţi, mâncându-i de vii* — ce păţise echipajul lui *Proteus* şi ce era şi el să păţească.

Se uitase fix la mâini, nici măcar la ea, când recunoscu în cele din urmă de ce provocase explozia lui *Proteus.*

Atunci ea îi cuprinse cu blândeţe mâinile îngheţate, încleştate, de pe panoul de control.

Apoi ea îl privi în sfârşit pe John. El doar dădu din cap într-o tăcere încremenită.

John se ridică din scaun şi se apropie. Îşi lăsă mâna pe umărul lui West, într-un gest scurt şi confortabil. Apoi o cuprinse pe Maureen şi o sărută pe păr.

West îşi ridică în cele din urmă privirea, clipind des, şi pentru un moment ochii lui părură ferestre către sufletul său. Ea văzu durerea, pierderea şi confuzia în acea primă privire, apoi o eliberare adâncă, nesfârşită... Clipi din nou şi totul se risipi.

Scutură din cap; chipul său îşi recăpătă masca de pilot macho super-tare.

Dar cel puţin erau gata de lucru.

„Ştim că atmosfera de aici poate întreţine viaţa." Maureen arătă spre datele afişate pe ecran, întrebându-se din nou dacă aveau un noroc fenomenal sau dacă aceasta era confirmarea ipotezei astrofizice că planetele locuibile erau de fapt ceva obişnuit în galaxie. „Am localizat 500 de razi de material radioactiv spre vest, la cinci mile

de noi. "

„Avem nevoie de cel puţin atâta pentru a repune miezul în funcţiune", spuse John cu o voce entuziasmată. „Pornim la răsărit. E mai sigur", adăugă, zâmbind imperceptibil când îl privi pe West. „Astea sunt ordinele mele, maiorule. “

West îi aruncă un rânjet şmecher şi spuse: „Sunt de acord cu recomandarea ta, profesore. “

Maureen îşi încrucişă braţele şi zâmbetul ei îi învălui pe amândoi.

„O atmosferă detensionată e un lucru minunat“, spuse.

•

În infirmerie Judy îl examina pe micul extraterestru; Penny îl mângâia cu blândeţe pe spate pentru a-l linişti. Pielea lui marmorată de dragon era caldă la atingere, nu aspră şi rece. Puiul emitea blap-uri, privind-o mulţumit.

„Care e diagnosticul, doctore?“ întrebă Penny pe un ton detaşat, de parcă nici nu ar fi fost iubire la prima vedere între ei. „De Haloween ne costumăm în cowboy sau în prinţese?"

Judy o privi. „Acum e femelă. Dar cred că mica ta prietenă face parte dintr-o rasă care se autoînmulţeşte... ştii, asemenea unor şopârle de pe Pământ. La diferite stadii de vârstă ea, sau el, probabil că alternează sexele."

Sprâncenele lui Penny se ridicară ca cele ale lui Groucho Marx. „Imaginează-ţi ce economii face numai la hainele pentru ieşit la întâlniri", spuse. Când i se dădu drumul, micul extraterestru se învârti pe masa de examinare şi începu să se joace cu un scaner auricular. „Cu siguranţă e un specimen interesant, nu, doctore?"

„Fascinant", aprobă Judy. „Deschiderea

retinei..."

„... Pot să o păstrez?"

„...pare legată de extensia digitală."

„Judy?“

„Ce e?“ răspunse Judy, nerăbdătoare să-şi termine gândul.

„Pot să o păstrez?" repetă Penny.

Judy oftă. „Penny, nu este încă un capriciu la care să renunţi când ai chef." Sora sa mai mică părea a fi tot timpul cu capul în nori; dacă nu ar fi existat mama lor, probabil că Penny ar fi murit de foame.

„Te rog.“ Penny o privi şi Judy văzu sentimentul profund de regret din ochii ei. „E singură. Promit să am grijă de ea. *Are nevoie* de mine."

Era ceva reciproc...

Judy aprobă în cele din urmă, şi trase adânc aer în piept. „În momentul în care o *neglijezi“,* începu, „sau uiţi *să o hrăneşti..* Avu o bruscă senzaţie de deja vu. *Dumnezeule, am devenit ca mama.* Faţa lui Penny se lumină. „Nu, vorbesc serios, Pen.“

„Mersi, doctore!" spuse Penny şi zâmbetul ei se lărgi şi mai mult.

Sări pe masă alături de pui şi începu să-l mângâie pe cap când Judy ieşi din cameră. „Suntem amândouă tare departe de casă, nu-i aşa, micuţo?" şopti.

Extraterestra o privi atent şi îi răspunse cu un *blap* slab.

„Aşa o să-ţi spun", declară Penny cu o inspiraţie bruscă. „Blawp."

Blawp întinse o mână mititică şi atinse una dintre fundiţele de pe braţul lui Penny, pe cea

roşie.

„Îţi place?" întrebă Penny. O desfăcu şi i-o legă lui Blawp la încheietură. Blawp o privi cu ochii strălucind de bucurie. Penny îi mângâie blând obrazul. „Fetiţă cuminte", murmură. „Fetiţă frumoasă... Cuminte."

În replică, Blawp se întinse şi atinse obrazul lui Penny, ciripind încet. Îşi mişca limba mică de parcă încerca să emită aceleaşi cuvinte.

Din hol, Judy zâmbi privindu-le cum îşi oferă alinare una alteia. Zâmbetul ei deveni nostalgic; se cuprinse cu braţele simţind frigul de pe hol şi se îndepărtă.

•

Smith îşi ridică privirea când West intră încruntat în celulă, ducând un pachet cu mâncare şi aşternuturi. Le aruncă pe pat şi se întoarse să plece.

„Ah, maiorule", spuse Smith. „Văd că ai găsit o slujbă pe măsura talentelor tale... Poţi să-mi faci patul înainte de a pleca."

West se opri; controlându-se cu greu ca să nu se repeadă la el. „Mi-am dat cuvântul că o să te las în viaţă", spuse cu venin. „Nu am precizat niciodată cât timp."

Bun băiat. Smith zâmbi slab. *Furios pe mine, furios pe Robinson; furios acum pe tine însuţi, nu?* Mânia îi prostea pe oameni şi West nu era oricum un tip prea deştept. Numai un prost imatur şi impulsiv ar fi aruncat *Proteus* în aer, cum făcuse el, provocând eşuarea pe această planetă, la mila lui Dumnezeu. *Şi proştii erau uşor de manipulat.*

Smith porni de-a lungul camerei, abordând o expresie de severitate fermă. „Gata cu chestiile familiale, maiorule", spuse pe şleau. „Murim aici."

Arătă spre noaptea extraterestră de dincolo de hublou.

West îl privi apropiindu-se; îşi duse mâna la tocul pistolului.

Smith încetini pasul când văzu expresia ameninţătoare de pe chipul lui West. „Robinson nu mai stăpâneşte situaţia", spuse, susţinând privirea lui West. „Uită-te numai în ochii lui. Nu-mi spune că nu-i vezi frica."

West îi răspunse cu un sunet dezgustat şi porni spre uşă.

Smith se repezi pentru a-i tăia calea. „Am luptat în războaiele mileniului, maiorule!" zise, lipindu-se cu spatele de uşă. „Supravieţuirea este un joc pentru soldaţi, o ştim amândoi. Civilul ăla prost ne va duce direct în iad. Robinson are nevoie de ajutorul nostru, fie că vrea sau nu! Cu un efort minim, am putea prelua nava pentru a asigura continuarea misiunii, sub comanda *ta.“*

West îşi lovi fruntea, melodramatic. „Dumnezeule, Smith“, zise, *„ai dreptate.* Cum am putut fi atât de orb? O să dau fuga să-ţi aduc o *armă* pentru a deturna nava. În regulă?“

„Sarcasmul este arma neputincioşilor." Smith se dădu la o parte din dreptul uşii, renunţând cu o ridicare din umeri. *Fie, deci West nu era chiar atât de prost.*

„Îmi ascund cu greu durerea. Pe bune.“ West ieşi, trântind uşa în urmă. Smith auzi încuietoarea activându-se.

Aşteptă un moment, aşa cum aşteptase răbdător încă de când se întorseseră de pe *Proteus*, până ce fu sigur că West nu se mai întoarce. Apoi întinse mâna spre buzunarul costumului şi luă dispozitivul de control.

Reuşise să îl sustragă de la unul dintre roboţii din dulapurile aflate la bordul lui *Proteus,* în acel scurt moment în care atenţia lui West fusese distrasă de jurnalul afişat de Robinson. Robotul care îi provocase atâtea probleme fusese devorat de păianjeni - ce *adecvat* - dar trebuie că mai existau şi alţii în hangarele navei. O dată ce va reprograma dispozitivul, va controla o armă imposibil de stăvilit, şi de această dată nu va mai da greş.

Se învârti prin apartament, luând un obiect, ridicând altul; examinând diferitele lucruri pe care le distrusese de furie şi neputinţă. Undeva, printre ele, se găseau fragmente destul de dure pentru a-i servi la reconfigurarea dispozitivului de control.

Luptase în războiul mileniului. Şi războiul îi dăduse lecţii mult mai preţioase - mult mai teribile - decât şi-ar fi putut imagina vreunul de pe nava asta.

Fusese medic de campanie. Un ofiţer incompetent şi corupt îşi condusese întreaga unitate într-o luptă infernală. Prietenii săi, camarazii — cei *cărora le tratase rănile şi încercase zi de zi să le salveze viaţa — erau morţi. Nu scăpase niciunul... Niciunul cu excepţia lui.*

Fusese singurul supravieţuitor.

Toate valorile sale îi păruseră atunci fără sens... toate, exceptând, în mod pervers, propria viaţă.

Proştii de teapa Robinsonilor nu erau făcuţi pentru a supravieţui în lumea reală, cea pe care o ştia el. Şi caricatura aia arogantă şi incompetentă de pilot spaţial nu merita să trăiască.

Era doar vina lui West că el se afla aici. *Îmi ascund durerea* spusese West. Şi nici măcar nu

cunoştea înţelesul cuvântului. Niciunul nu-l ştia. Nu încă.

„Durerea ta, maior West, de-abia începe.“ Smith începu să recalibreze dispozitivul. *Existau şi alţi copii pe nava asta; după cum existau şi alţi roboţi...*

Se opri o clipă pentru a-şi freca spatele. Rana primită în timpul fugii încă îl înţepa şi îl ardea. *După ce va pune mâna pe navă, se va descotorosi şi de animalul lor.*

•

Judy stătea singură pe punte în scaunul pilotului, învelită într-o pătură termală, sorbind apa îngheţată în timp ce privea noaptea nepământeană. Nu îşi amintea când mâncase ultima oară, dar nici nu simţea nevoia. Îşi prinse o şuviţă din părul nepieptănat, învârtind-o pe un deget. Îşi lăsase părul pe umeri pentru că i se părea mai călduros şi... confortabil, ca atunci când era mică.

Altcineva intrase pe punte; se întoarse în scaun şi îl văzu pe Don West oprindu-se în prag. Privi stelele de dincolo de ea. „Steluţă luminoasă, steluţă lucitoare...” recită.

Ea privi din nou spre cer. „Un milion de stele stranii şi o singură dorinţă”, murmură cu răsuflarea îngheţată. „Vreau să fiu acasă.”

Don se apropie, aşezându-se în scaunul copilotului, dând din cap de parcă era şi dorinţa lui cea mai arzătoare. Ea îi studie chipul din profil; îi observă genele lungi lucind în lumina stelară. Simţi în scobitura gâtului cum pulsul i se accelerează, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori îl privea... de parcă inima manifesta cu insistenţă o voinţă proprie.

Dar era chipul unui necunoscut. Privi din nou în noapte. „Nu am crezut niciodată că cerul poate arăta atât de străin...” Vocea i se curmă. „Chiar ne-am rătăcit.”

West se întoarse spre ea, dar privirea lui era departe. „Când primii navigatori au înconjurat Pământul, văzând un cer cu totul nou, au crezut că au trecut de capătul lumii”, spuse încet şi în vocea lui era ceva ce ea nu mai auzise. „Dar erau chiar după colţ.”

Ea zâmbi, recunoscătoare şi surprinsă. „Nu trebuie decât să ridicăm pânzele şi să lăsăm vântul să ne ducă acasă,” spuse, „aşa e, maiorule?”

Zâmbi şi el, stânjenit aproape, uitându-se din nou la stele. „Aşa că navigatorii au căutat în acele stele forme familiare pentru a face cerul mai prietenos. Şi pentru a-şi găsi drumul.. " Se ridică şi se apropie de ecranul exterior. „Aşa s-au născut constelaţiile."

Punctă cu degetul pe suprafaţa udă de condens o graniţă de stele şi le uni ca pe nişte puncte din cărţile pentru copii. Ea privea fascinată cum se formează o faţă ciudat de familiară.

„Porky", anunţă el cu un zâmbet. „Porcul măreţ şi înţelept."

Ea râse încântată şi se ridică, apropiindu-se de el. Suflă pe suprafaţa geamului şi începu să deseneze. „Marele iepuroi urecheat... Bugs." îşi priviră desenele zâmbind. Se întoarse spre el încă zâmbind. „Felul în care ne-ai coborât aici... a fost cam fulgerător." Mama ei îi spusese restul poveştii; prin ce trecuse el, singur. Voi să spună mai mult dar, nesigură, nu o făcu.

Zâmbetul lui Don se estompă, făcând-o să se

bucure că nu a vorbit, apoi apăru din nou în timp ce o privea drept în ochi. Stătea foarte aproape de ea; se apropie şi mai mult.

Judy simţi cum se apleacă spre el, până ce buzele ei aproape că atinseră buzele lui; fiinţa lui era parcă un magnet care o atrăgea...

„Deci, în apartamentul meu sau în al tău?"

Judy se trase înapoi cu gura căscată de uimire. „Poftim?"

Don rânji şi se îndreptă ridicând din umeri. „Nu face pe timida. Suntem singurii adulţi celibatari din galaxie. Ce aranjament mai favorabil vrei?"

Ea căută în ochii lui o urmă a ceea ce se oglindise acolo cu trei secunde în urmă. Dar Don dispăruse, ca o pisică speriată. Pilotul controla din nou situaţia.

Judy se sprijini de panoul de comandă. „Deci îţi imaginezi că e cazul să lăsăm amabilităţile şi să ne apucăm de treabă?" spuse încet.

El înaintă din nou şi de această dată ea trebui să îşi controleze dorinţa de a se feri. „Ai un mod de a te exprima, doctore!"

Ea zâmbi seducător. „Vrei să îmi arăţi cum ţii cârma...?"

El rânji larg. „... Da."

Ea îşi înclină capul, trecându-şi mâna de-a lungul panoului de control, lăsându-şi părul să cadă pe umăr, ademenindu-l cu un zâmbet. „Chiar aici? Pe consolă?"

Chipul lui era acum chiar lângă al ei, cu buzele la o bătaie de inimă distanţă. „Oh, aici ar fi foarte bine", şopti el. Închise ochii; buzele lui - *oh, atât de apetisante* - se aplecară după sărutul ei.

Mâna se întinse după paharul cu apă. I-l turnă

în cap. *Duş rece instant.*

Don icni; deschise ochii larg şi apa îi curse pe faţă orbindu-l.

Când îşi şterse ochii o văzu cu paharul în mână. „Ţine-te bine de joystick..." îi spuse atingându-i nasul ud. Se ridică şi-i făcu cu ochiul înainte de a pleca.

„Excelentă tehnică, maiorule", mormăi pentru sine ştergându-şi fruntea udă. „Serios."

•

John activă sistemele automate de securitate şi traversă camera îndreptându-se spre soţia sa. Învelită în pături termale, Maureen stătea pe marginea patului periindu-şi părul - pregătindu-se pentru prima noapte într-o altă lume. *Lungă* era un cuvânt insuficient pentru a descrie această zi, gândi el copleşit; la urma urmei, poate că astfel de cuvinte nici nu fuseseră inventate.

„Te căuta Will“, spuse Maureen.

El dădu din cap, copleşit de oboseală când se aşeză lângă ea. „L-am trimis la culcare." Îşi frecă ochii şi fruntea dureroasă. „S-a hotărât să refacă robotul. Vrea să stea treaz toată noaptea şi să-mi arate proiectele..." Oftă, dorindu-şi ca Will să fi fost destul de mare pentru a înţelege care îi erau priorităţile.

Maureen lăsă peria. „Ciudate fiinţe, bărbaţii", spuse ea pe tonul ei binecunoscut. „Încercaţi atât de mult să nu semănaţi cu taţii... şi sfârşiţi prin a face aceleaşi greşeli."

Cuvintele ei fură ca o rafală de armă, făcând toate ororile acelei zile să se prăbuşească asemenea unei avalanşe asupra lui. „Nici măcar nu putem pleca de pe această planetă, darămite să ne întoarcem la traiectoria iniţială!" spuse

mânios. „Nu am timp să..." Se opri.

Maureen îşi feri privirea de parcă se străduia să nu-i răspundă la fel de răstit. Când în cele din urmă îl privi, el văzu regretul din ochii ei. Ea întinse braţele şi începu să-i maseze gâtul. „John, ascultă-l măcar..." zise. „Nu contează ce spune. Doar *ascultă.* Uneori, măcar în ochii taţilor, băieţeii trebuie să conteze înainte de toate."

John o cuprinse, ţinând-o strâns. Ştia la fel de bine ca şi ea că vorbele despre tatăl său dureau pentru că erau adevărate. *Jurase întotdeauna că nu va fi aşa; că îşi va pune familia pe primul plan şi că se va ţine de cuvânt.* De aceea porniseră împreună în această călătorie. „Când ajungem înapoi în spaţiu", şopti, „o să petrecem mai mult timp împreună. Promit."

Maureen privi afară fără a-i răspunde. El îi simţi trupul relaxându-se în timp ce se uita afară în noapte, de parcă el nici nu vorbise. O îmbrăţişă strâns, spunându-şi că ea era prea obosită pentru a înţelege, ori el era...

După un timp îl privi din nou şi îi zâmbi.

„Ce e?“ întrebă John perplex.

Zâmbetul ei trist se lărgi. „E plăcut să avem toată familia sub un singur acoperiş. Chiar dacă a trebuit să străbatem jumătate de galaxie pentru asta..."

•

Singur pe punte, Don pregăti nava de culcare; închise scuturile care protejau hublourile, sistemele redundante şi comenzile. Ieşi, îndreptându-se spre apartamentul său unde avea să doarmă tot singur.

Mergând de-a lungul coridorului slab luminat şi tăcut, o auzi pe Maureen Robinson spunând:

„Noapte bună, John" şi răspunsul soţului ei: „Noapte bună, Maureen".

Mai făcu câţiva paşi.

„Noapte bună, Judy", strigă Will.

„Noapte bună, Will", zise Penny.

„Noapte bună, Penny", spuse Judy.

West se opri dând din cap. *„Cred* că glumiţi!" spuse tare. Şi îşi continuă drumul. *„Blap*", se auzi Blawp.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Will Robinson stătea pe scaunul de comandant al tatălui său, frecându-şi ochii. Se trezise primul şi avea senzaţia că în timpul somnului mintea sa născuse noi idei pentru proiectul său de a construi robotul. Abia aştepta să le pună în practică. *Şi nimeni nu era treaz ca să-i spună că nu avea voie.*

Amintirea dureroasă a ultimei dăţi când tatăl său îl respinsese se estompă pe măsură ce trezea nava. Monitorul principal afişă BATERIILE SOLARE ÎNCĂRCATE. *Grozav.* Putea folosi toată energia pe care o dorea fără ca cineva să se enerveze. Apăsă un buton pentru a deschide scutul, nerăbdător să vadă pentru prima dată planeta la lumina zilei.

Se aplecă înainte, clipind când lumina solară pătrunse ecranele. Faţă în faţă cu acea privelişte, ochii i se măriră de uimire.

La aproximativ o sută de metri de navă, lucea hipnotic pe ţărmul sterp, înzăpezit, o poartă inelară incandescentă, ca aceea prin care trecuseră ieri în spaţiu. Dar dincolo de pragul acesteia vedea o zi de vară şi o lume acoperită de

o vegetaţie viu colorată.

Will sări din scaun şi alergă afară din cameră, ţipând: „Mamă! Tată!“ Evident, era timpul ca toţi să se trezească.

●

Strigătul său de deşteptare îşi atinse scopul cu o viteză uluitoare de această dată. Nu se întâmpla în fiecare dimineaţă ca familia să se trezească pentru a servi o poartă interdimensională, în loc de cereale şi suc.

Se adunară cu toţii în camera de zi, căscând şi încheindu-şi costumele, pentru un mic dejun din raţii înghiţite cu apă. Totuşi, nimeni nu se plânse, prea ocupaţi să privească prin ecrane poarta.

Judy se aşeză la masă. Don West intră şi se aşeză alături. Will îl văzu pe Don îndepărtând cu un gest ostentativ paharul ei de apă. Judy îl lasă, zâmbind şiret.

Will se întrebă ce se întâmpla.

Un uruit adânc traversă solul de sub navă; chiar şi aerul păru să vibreze, distrăgându-i atenţia de la ciudăţeniile surorii sale. Simţise primul tremur imediat după ce se trezise şi de atunci mai fuseseră câteva. Era ciudat că ieri nu simţiseră nimic.

„În regulă“, spuse tatăl său, „să începem. Maureen?“

Mama se ridică şi introduse datele pe monitorul central.

Comandase computerului să alcătuiască o hartă geologică a suprafeţei planetei. Dar Will nu mai văzuse ceva asemănător. Arăta complet bizar... ca un puzzle pus cap la cap de o gorilă.

„E imposibil“, spuse mama, arătând spre ecran în timp ce dădea glas propriilor lui gânduri,

„ dar plăcile continentale ale planetei nu se potrivesc."

„De asta mi-era frică“, murmură tata. Toţi se întoarseră să îl privească. Se uită spre ei, apoi coborî ochii în podea, gesticulând. „Cred că aceste cutremure sunt rezultatul deschiderii şi închiderii porţilor."

„Porţi către ce?" întrebă Penny. Extraterestra ei, Blawp, îi stătea în braţe privind peste marginea mesei. Era drăgălaşă, dar Will era fericit să aibă robotul.

„Spre viitor", spuse tata.

Maiorul West scoase un sunet ca un strănut de pisică. „Probabil că profesorul s-a lovit la cap în timpul aterizării", zise cu sarcasm.

Ce nătărău. Will se încruntă spre el. La fel şi Judy.

Tata se uită spre Don aşa cum îl privea pe Will ori de câte ori se străduia să nu îşi piardă calmul. „Gândiţi-vă puţin", spuse, privindu-l încă o dată pe Don înainte de a se întoarce spre ceilalţi. „Poarta care ne-a dus spre nava sondă. Tehnologia avansată pe care au folosit-o pentru a ne da de urmă în hiperspaţiu. Prietenul lui Don arătând atât de în vârstă..." Îi aruncă din nou o privire lui West. „Dacă am trecut într-o perioadă de timp aflată la ani de zile după ce Pământul a trimis o misiune de salvare?"

„Glumeşti!" spuse Don. Dar nu mai păru atât de sigur. „Călătoria în timp este imposibilă."

„Nu, nu este!" îl întrerupse Will nerăbdător. „Este doar improbabilă. Aşa cum era hipermotorul acum 100 de ani. *De fapt* imposibilul nu există." Dădu din umeri.

Tatăl său aprobă din cap fără a-l privi.

„Această lume ar putea fi împânzită cu porţi spre viitor."

„Deci dacă mergem în pădurea de afară", arătă Will spre ecranul exterior, „păşim de fapt în acest crater, peste ani."

„Într-adevăr, plăcile geologice din timpuri diferite nu s-ar potrivi", spuse mama, zâmbindu-i aprobatoare. „Asta ar explica nepotrivirea continentală. Dar, porţi în timp...?" îl privi din nou pe tata.

Tata ridică din umeri. „Şi pentru mine e greu de crezut", îi răspunse. „Dar dacă aceste uşi se deschid şi se închid chiar *în acest moment,* ca parte a unei avalanşe de fenomene naturale, ar putea sfâşia planeta."

Will simţi un fulger de inspiraţie sclipindu-i în minte. „Dacă uşile *nu sunt* naturale?"

„Will", tata îl privi ca şi cum *el* era acum nătărău, „acest tip de fenomene nu poate fi produs decât pe cale naturală."

„Nu", insistă Will, simţind cum frustrarea creşte o dată cu entuziasmul. „Aceste porţi sunt exact cele pe care am prezis că le va putea produce maşina mea temporală! Dacă cineva în această lume a construit un dispozitiv..."

Tata îl reduse la tăcere dintr-o privire. „Fiule, îţi apreciez contribuţia, dar acum nu e timpul pentru fantezii."

Will sări din scaun. „*Niciodată* nu mă asculţi!" ţipă la tatăl său. „*Niciodată.“* Părăsi camera în fugă.

•

John nu se clinti din capul mesei când Will o zbughi din cameră. Maureen văzu cum soţul ei se luptă să ia o decizie corectă, sfâşiat între iubire şi

datorie. Datoria învinse din nou. Dar în ochi ea îi văzu durerea înfrângerii şi simţi o strângere de inimă.

„Nu se poate şti când se va fărâmița complet planeta asta.“ John se ridică, adresându-li-se celorlalţi de parcă nu ar fi avut loc nicio întrerupere. „Maiorul şi cu mine vom merge să localizăm materialul radioactiv pentru miez. S-ar putea să avem foarte puţin timp la dispoziţie." Dădu din cap spre West, făcându-i semn că e timpul să pornească, şi se îndreptă spre uşă.

•

Will întrerupse meşteritul la pupitru, privind în sus când tatăl său intră în nişa robotului.

„Plec acum, Will", spuse tata.

„A*sta* da, surpriză", răspunse Will posomorât. Tata era deja echipat pentru misiune de parcă de-abia aştepta să plece.

Tatăl său traversă camera şi se opri privindu-l. „Will, tu eşti pentru mine cel mai important lucru din lume", zise tata cu blândeţe. „Sper că într-o zi vei putea înţelege acest lucru."

Will îşi feri privirea, muşcându-şi buzele când simţi cum îl podidesc lacrimile. „Dacă se întâmplă ca o dată să nu te mai întorci...?" spuse în cele din urmă, cu vocea tremurând.

Tata îl privi de parcă nu ar fi ştiut ce să-i răspundă, şi Will îşi văzu propria teamă reflectată în ochii tatălui său. În cele din urmă, tatăl îşi scoase plăcuţele de identificare pe care le purtase întotdeauna. „Ori de câte ori bunicul tău pleca în misiune", spuse, „mi le lăsa mie. Ca să le păstrez. Şi când ajungea acasă îl aşteptam întotdeauna să i le dau înapoi.“

Tata atârnă cu grijă lanţul de gâtul lui Will;

plăcuţele îi zornăiră pe piept. „Mă întorc, Will“, spuse tata cu vocea încordată. *„Promit.“*

Will se uită în sus spre el, cu ochii mari, fără a spune ceva. Tata îi răvăşi părul cu blândeţe, apoi se întoarse şi părăsi camera. Will îşi coborî privirea atingând plăcuţele. Cunoştea povestea cu bunicul care le lăsase tatălui său, promiţându-i întotdeauna acelaşi lucru... Ştia şi despre ultima dată, când bunicul nu se mai întorsese.

•

Don tresări ca trezit din gânduri când Judy i se alătură afară, la trapa principală. Purta un echipament termic de expediţie şi o armă cu puls agăţată de umăr. Presupuse că îl aştepta pe tatăl ei.

Chipul lui se însufleţi când o zări; dar mai apoi zâmbetul îi pieri. „Ascultă", murmură, privind în pământ, „În legătură cu noaptea trecută..."

Ei haide, pilotule. Ea zâmbi, dar el nu o văzu. „Continuă", îl încurajă, „poţi s-o faci."

Don îşi ridică privirea, arătând stânjenit, încrezător şi îndurerat în acelaşi timp. „Îmi pare rău...?"

Da! gândi ea. *Da, da, da!* „Vezi? Nu a fost prea greu."

Don se strâmbă. „Ca şi cum mi-ai vârî ace în obraji", spuse, cu un zâmbet şovăitor.

Ea clătină din cap. „Atunci o să înţelegi cum se simte o persoană spunând asta." îl privi în ochi apropiindu-se. „Încearcă să te întorci teafăr..." îşi încrucişă braţele, stăvilindu-şi dorinţa de a se întinde şi de a-l atinge.

El zâmbi larg şi veni mai aproape. „Mă gândeam că asta e ocazia perfectă să-mi dai un sărut pentru noroc... eşti de acord, doctore?"

Îl privi. *„Te gândeai.“* Îşi atinse fruntea. „Nu e tocmai punctul tău forte..." Apoi zâmbi serios şi spuse: „Săruturile trebuiesc meritate". *Ca şi respectul.*

Se uită la ea. Continuă să o privească, de această dată într-un mod cu totul nou... lăsând-o să intre în ochii lui, primind-o în gânduri. Înclină scurt din cap, zâmbind ciudat.

Tatăl ei ieşi din navă împreună cu restul familiei... toţi, cu excepţia lui Will, remarcă ea. Don îşi agăţă arma în spate, abia luându-şi ochii de la ea, zâmbind încontinuu.

Mama îi dădu tatei un mic dispozitiv de depistare. „Am un semnal fix de la materialul radioactiv. E dincolo de poartă."

Tata dădu din cap. „Să sperăm că porţile sunt stabile." Aruncă o privire spre poarta ce strălucea ca o mătase vălurind, la mică depărtare pe solul pietros, acoperit cu zăpadă. Ziua aurie de vară de dincolo de ea părea că le face semn să păşească prin oglindă…

Judy privi din nou spre tatăl ei, spre Don, încercând să-şi învingă teama care începuse să i se aştearnă pe chip. Era logic ca ei să plece; ei aveau pregătire militară. Dar...

„Pereţii craterului perturbă comunicarea." Mama dădu din cap spre stânca ruginie, îngheţată, cu atâta calm de parcă i-ar fi spus tatei să sune dacă avea să întârzie la cină. „Nu veţi putea comunica cu nava.“

Solul le tremură sub picioare; huruitul umplu aerul şi dispăru, de parcă le-ar fi atras atenţia că timpul era scurt.

Mama se întinse deodată şi atinse chipul tatei, „Întoarce-te acasă la mine, profesore...“

„Te iubesc, nevastă“, şopti, zâmbindu-i şi privindu-l în ochi.

Blawp se întinse de pe umărul lui Penny la îndemnul acesteia şi mângâie obrazul tatei, imitând gestul mamei, *„Fetiţă cuminte“,* ciripi. *„Fetiţă frumoasă. Cuminte*.“

Judy se holbă uluită, în timp ce Penny o mângâie pe Blawp pe creştet, zâmbind cu mândrie. Se uită din nou la Don în timp ce tatăl său îşi ridică arma pornind spre poartă. Don îl urmă privind peste umăr spre ea... spre familia ei... de parcă le-ar fi făcut o fotografie mentală. De parcă, orice s-ar întâmpla, voia să poarte cu el acest moment, mereu.

•

John ajunse primul în dreptul porţii şi rămase uitându-se fix. Întinse o mână, trecând-o prin iluzoria suprafaţă ondulatorie a porţii. Nu simţi decât o uşoară furnicătură când mâna sa se distorsionă în mod ciudat. „Uau“, murmură încet, retrăgându-şi mâna.

„Oh“, spuse West urcând lângă el. „*Asta* da, chestie ştiinţifică. “

John îl privi, prea uluit de ceea ce urmau să trăiască pentru a se mai supăra. În timp ce West se uita spre poartă, John văzu în ochii bărbatului mai tânăr ceva ce nu s-ar fi aşteptat să găsească: West se holba la poartă ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei ghilotine.

În apărarea hiperbarierei împotriva raidurilor inamice, la trecerea prin Soare, fusese fără frică; pentru că pilotarea unei nave era meseria sa şi îi cunoştea toate riscurile, îi înţelegea regulile. Dar nu era om de ştiinţă. John îşi simţi bătăile inimii accelerându-se, dar era din cauza nerăbdării -

entuziasm, extaz - pentru că era pe cale să trăiască ceva dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale unui fizician. Aceasta era ultima sa frontieră... Abia aştepta să păşească prin ea spre Necunoscut.

„Eşti speriat, maiorule?" zise cu un rânjet neaşteptat.

Apoi făcu primul pas.

•

Don îşi ţinu respiraţia când John trecu prin poartă; când imaginea i se distorsionă, sărind în viitor ca o dâră de fum, Don îngheţă, uitându-se fix prin fereastra timpului; până ce deodată îl văzu pe Robinson de cealaltă parte, privindu-l din ziua însorită. Îşi clătină capul, uluit. Apoi închise ochii şi-l urmă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Will îngenunchie pe podea în nişa robotului, răscolind prin containerele cu lucruri personale, pe care le împachetase doar cu două zile în urmă. Aruncă o privire spre robotul parţial asamblat, aşezat pe masa de lucru, evaluând posibilitatea folosirii jucăriei pe care o ţinea în mână, apoi o puse la loc.

Intră Penny, cărând un maldăr de agrafe de păr şi de obiecte electronice. Le răsturnă pe masă. Practic îşi *oferise* ajutorul când aflase cu ce se ocupa. Poate că maimuţica aia extraterestră avea capacităţi extrasenzoriale sau ceva de genul ăsta; în general Penny se purta mult mai drăguţ acum, de când o avea.

„Cam astea sunt lucrurile neimportante",

anunţă Penny. „Chiar şi inelul meu de buric."

„Mulţam, Pen", spuse zâmbind.

Se apropie şi privi în jos spre el şi spre cutia lui cu obiecte personale. „Vrei să vii afară?"

Clătină din cap fără a mai zâmbi. Nu mai părăsise nişa robotului din clipa în care tatăl său intrase pentru a-şi lua rămas bun. Nici nu voise; acesta era singurul loc unde cineva chiar avea nevoie de el. Robotul *avea nevoie* de el.

„Ascultă, ce ştie tata?“ întrebă Penny încet. „Poate că cineva *chiar* a construit o maşină a timpului." Îşi răvăşi părul aşa cum ar fi făcut tatăl său şi ieşi.

Will se ridică oftând plângăcios şi se aşeză la consolă. „Mă auzi, Robotule?" întrebă.

„Robotul este ponit“, răspunse. *„Modulaţia vocii tale este ciudată. S-a întâmplat ceva, Will Robinson? “*

Will îşi înăbuşi emoţiile şi nu spuse nimic.

„Înveselește-te“, spuse robotul.“O *să-ţi spun o glumă. De ce a trecut Robotul strada?“* Aşteptă o clipă pentru a primi un răspuns, apoi spuse: *„Pentru că era legat cu un electrod de găină!"* Robotul râse zgomotos.

Will îşi dădu ochii peste cap. „Avem ceva treabă..." spuse.

Când se întoarse auzi ecoul unei ciocănituri în peretele nişei. Ascultă, nedumerit.

„Seamănă cu vechiul cod Morse", comentă robotul.

„Ce zice?"

„Pericol, Will Robinson. Pericol", spuse robotul.

Will ieşi din nişă şi merse de-a lungul coridorului, urmărind ciocănitul până la sursă.

Sursa era camera unde era închis doctorul Smith. Will privi înăuntru prin ferestruica uşii. Smith stătea la masă, emiţând codul cu lovituri de cizmă. Îşi ridică privirea de parcă ar fi perceput prezenţa lui Will şi se opri din semnalizarea menită să îl atragă înăuntru.

Will ezită. Apoi luă un pistol cu laser din suportul de perete, îl codă pe vocea sa şi deschise uşa.

„Ai spus că e cineva în pericol." Se opri prudent ţinând arma astfel încât Smith să o vadă.

Ochii lui Smith se opriră pe armă ca gloanţele pe un magnet. „Cu toţii suntem. A fost înţelept din partea ta să te înarmezi." Se ridică de la masă, apropiindu-se de Will.

„Arma e reglată să tragă numai pentru mine, aşa că nu încerca vreo şmecherie", spuse Will tăios.

Smith dădu din umeri şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre hublou pentru a-i deschide scuturile glisante. „William, mă judeci greşit", spuse. „Vreau doar să vă ajut."

„Să ne *ajuţi?“* zise Will cu neîncredere. „Ai încercat să ne *ucizi*.“

Smith oftă enervat, întorcându-se cu faţa spre Will. „Dar acum destinele noastre sunt legate", arătă afară şi Will îşi dădu seama de adevărul cuvintelor sale. „Dacă tatăl tău şi idiotul de West dau greş nu voi avea nicio şansă să ajung acasă. Este în interesul meu ca ei să reuşească. Şi eu îmi urmez întotdeauna interesul." Privi afară, la peisajul straniu cu floră necunoscută, de dincolo de poartă. Acolo, departe, ceva emise un vaier inuman care îi făcu lui Will pielea de găină.

Smith îl privi din nou, de parcă sunetul tocmai

îi demonstrase spusele. „Ce monştri hoinăresc în pustiurile astea extraterestre?" Gesticulă spre hublou. „Nebunii ăia. Să călătorească cu ochii legaţi prin ţinuturile alea sălbatice... Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, va fi dificil să ne descurcăm fără ei."

Will se foi nervos. „Ce tot îndrugi acolo?" întrebă. „Se vor întoarce. Vor fi bine." Deodată nu mai fu sigur dacă vrea să îl convingă pe Smith sau pe sine.

Smith îl privi înnegurat. „Oare?" întrebă.

Will îşi muşcă buzele, simţind cum îngrijorarea şi frica îi strângeau stomacul. Privi pe fereastră la strălucirea stranie a porţii pe cerul divizat. „Cineva ar trebui să meargă după ei...“

„Will, ţi-o interzic", spuse Smith cu severitate. Clătină din cap. „Eşti un copil. Unul inteligent, cu siguranţă, dar eşti totuşi un copil. Planeta asta este probabil plină de prădători. Chiar dacă îi găseşti, ce te faci tu dacă sunt accidentaţi, răniţi grav, pe moarte... ce ai putea face *tu?* "

Chipul lui Will se înroşi. *Prea mic; întotdeauna fusese prea mic pentru a fi de ajutor!* Şi nici corpul robotului nu fusese terminat. „Dar tu eşti doctor", spuse cu o inspiraţie bruscă. Smith *avea nevoie* de ei pentru a supravieţui, îşi spuse. Smith trebuia să îl ajute.

Smith se întoarse spre fereastră cu mâinile încrucişate la spate. „Da", murmură gânditor. „Da, sunt..."

•

Penny îşi fixă picioarele pe învelişul exterior al navei, agăţată de o linie de racordare, lângă sora şi mama sa, alături de care suda şi sigila stricăciunile provocate de aterizarea forţată.

„Am nevoie de un aparat de microsudură", îi spuse mama ei, împingându-şi ochelarii de protecţie pe frunte. Arătă spre o gaură prin care o masă de cabluri şi de conducte flexibile se răsfrânseseră în afară, prin logo-ul ars al navei, bălăbănindu-se în aer.

Penny desprinse clema din echipament şi se lăsă pe funie spre sol. Îi plăcea să facă asta; căratul uneltelor semăna cu alpinismul.

Răscolind prin trusa de scule îşi observă camera-ceas, aşezată acolo unde o lăsase pentru siguranţă. O privi gânditoare, apoi o activă şi spuse: „După o lungă deliberare, Captiva Spaţiului a hotărât să accepte noul rol de membru al echipajului. La urma urmei e evident că Robinsonii *au nevoie* de ajutorul ei...“

Se opri din povestit când observă că Blawp nu mai cerceta cutiile cu scule şi nici nu se mai juca în preajmă cu pietricele.

Se ridică, cercetând cu privirea din ce în ce mai mult spaţiu până spre poartă. O văzu pe Blawp ghemuită la margine, adulmecând curioasă.

„Blawp!" strigă. „Blawp, vino de acolo."

Blawp privi în sus de parcă era cât pe ce să se întoarcă la strigătul lui Penny. Dar apoi se uită la pădurea ciudată ce lucea de cealaltă parte.

Şi trecu.

„Blawp!" Penny sări, scăpându-şi camera-ceas în goana spre poartă. „Stai!"

•

Will îl conduse pe doctorul Smith prin pădurea roşiatică de muşchi într-un câmp de flori care nu semănau cu nicio altă floare pe care o văzuse vreodată, cu petale luxuriante albastru-violete, unduind în adiere ca o mare indigo. „Uau,

asta-i culoarea preferată a mamei!"

„Ce nostim", comentă Smith încet, în spatele lui.

Will întoarse capul încruntându-se. Îşi dorea să îi poată arăta mamei lui florile; mai mult, îşi dorea să fie *aici* cu el. Dar, la îndemnul lui Smith, se furişaseră din navă fără ştirea nimănui. Smith îi spusese că mama lui va încerca să-i oprească şi vocea aceea insistentă din minte răspunsese afirmativ: ea ar fi zis că nu e bine; că nu era sigur pentru el să plece; că era prea mic... *Nici măcar mama nu ar înţelege.*

Îşi coborî privirea spre dispozitivul de depistare pe care îl ţinea în mână. Încă indica drumul către materialul radioactiv spre care plecase tata. De vreme ce nu fusese prezent pentru a-i spune tatălui său la revedere, nu văzuse în ce direcţie pornise dincolo de poartă împreună cu maiorul West. Era mai greu decât se aşteptase să îi găsească.

O altă zguduitură a solului se abătu asupra lor cu o putere mai mare decât toate celelalte, apropiindu-se cu o viteză înfricoşătoare. Smith îşi pierdu subit răsuflarea. Will se întoarse şi văzu la orizont cum aerul începe să se încovoaie într-o distorsiune rotitoare, asemenea apei supte într-o scurgere. În interiorul vârtejului florile îmbobociră şi se ofiliră în câteva secunde, copacii crescură şi se prăbuşiră, pe măsură ce peisajul care se răsucea unduind îmbătrânea cu fiecare bătaie de inimă.

„Fugi, copile, fugi!" urlă Smith, apucându-l pe Will de braţ şi împingându-l înainte. Alergară. Dar nimic viu nu putea întrece în viteză tornada temporală ce se abătea asupra lor.

Doctorul Smith se împiedică deodată şi căzu lat printre flori, trăgându-l pe Will după el.

* * *

Pasul greşit îl aruncă pe Smith cu faţa în jos într-o miasmă de pământ umed şi de petale strivite. Aproape că nici nu observă, cu tot uruitul şi zgâlţâitul care îi asaltaseră simţurile. Închise ochii, apucând tulpinile plantelor, strivindu-le într-o strânsoare mortală, aşteptând să fie lovit de inevitabila primejdie...

După un alt moment fără sfârşit deschise din nou ochii. Îşi înălţă capul şi se întoarse încet pentru a privi în urmă.

Poarta strălucitoare se oprise inexplicabil la zece metri de ei, cruţându-i de o moarte timpurie.

Dincolo de poartă se afla un nou peisaj stabil, cu mult mai bătrân, mai întunecat, şi mult mai dezvoltat decât cel în care se găseau. *Oh, Dorothy,* gândi, acum chiar că nu *mai suntem în Kansas.* Îşi dădu seama deodată că Will nu mai era în raza sa vizuală.

„Will?“ strigă. „Will!“ Băiatul fusese chiar lângă el. Cu siguranţă că nu...

Capul lui Will se ivi brusc dintre frunze. „Grozav... “ gâfâi privind dincolo de Smith, cu ochii strălucind. Se ridică în picioare şi ţâşni spre poartă. Se opri la mică distanţă, răzbătând cu privirea în cealaltă realitate. Apoi trecu.

„William, aşteaptă !“ ţipă Smith mult prea târziu.

Will îi făcu semn cu mâna, zâmbind. „E ca şi cum ai trece dintr-o cameră într-alta!" strigă.

„Îmi stăpânesc cu greu veselia." Smith se încruntă, ridicându-se cu greu.

Will verifică din nou dispozitivul de urmărire

şi privi în depărtare. „Semnalul lui tati vine de aici!“ strigă arătând spre pădurile întunecate. „Haide, doctore Smith.“ Porni prin pădurice fără a privi în urmă.

Smith rămase uitându-se după el. *„Urăsc* copiii“, spuse fără să se adreseze cuiva. În mintea sa existau pentru un unic scop: ca obiect de tocmeală. Cine spusese „Cel ce face copii oferă destinului“...? Nu prea conta. Singurul lucru important acum era să îi ajungă pe ceilalţi. O dată West eliminat, Robinson ar face orice pentru a-şi proteja fiul... Trase adânc aer în piept şi o porni spre poartă.

Această trecere mai adânc în timp nu fusese nici pe departe atât de neplăcută sau de năucitoare pe cât se temuse. Pătrunse în pădurea supradezvoltată, umedă şi dezgustătoare, luptându-se să îl ajungă din urmă pe super-entuziastul puşti Robinson. Se ţinea bine, dar nici în tinereţe nu avusese energia hiperactivă pe care părea să o aibă acest copil.

Vegetaţia acestei lumi era aproape exclusiv formată din ciuperci, atingerea ei era la fel de respingătoare ca atingerea unei pâini mucegăite, în pădurice, lângă un izvor tulbure, se împiedică de ceva; se uită în jos mai atent la paşi.

Când porni, ceva din hăţiş îi atrase atenţia - ceva făcut de mâna omului. O bucată turtită de metal. Se opri, îndepărtând frunzişul până ce văzu clar formele artificiale. Se încruntă şi mai mult.

Will apăru deodată din faţă, dintre copaci. „Ce ai găsit?" întrebă.

Smith lăsă frunzişul să cadă la loc şi se grăbi să ajungă în dreptul lui Will, prinzându-l de umeri când acesta încercă să arunce o privire. „Hai, hai,

fiule, nu e timp de pierdut" spuse rapid. „Să mergem." îl înghionti pe Will, zorindu-l în pădure înainte ca acesta să poată vedea însemnele mormintelor. Trei. Cu numele lui Maureen, Penny şi Judy Robinson.

•

„Blawp? Blawp?“ Fremătând de îngrijorare Penny îşi croi drum prin pădurea chihlimbarie de muşchi, aflată de cealaltă parte a porţii. *Cum o va putea găsi aici?*

Deodată auzi de undeva, din faţă, un *blap* slab, familiar. Alergă înainte, urmărind sunetul prin desiş, până ce îi răsări în cale o stâncă roşiatică. Suprafaţa ei bătută de timp semăna cu un ciudat tărâm al minunilor, plin de steiuri şi de grote. Blawp era acolo, într-un spaţiu deschis, printre vârfurile acoperite cu muşchi, ţopăind, *ciripind* şi *blapă*ind. Penny nu înţelegea de ce.

Poate că era doar speriată pentru că se pierduse. „Blawp", înaintă dojenind-o, „nu poţi să *fugi* aşa!"

Blawp începu să ţipe isteric când ceva bufni între ele, umplând-o pe Penny de praf. Penny se poticni, tuşi şi alungă praful din faţa ochilor. Când acesta se risipi văzu ceva *imens* ivit, după cât se părea, de nicăieri.

Rămase cu gura căscată văzându-l clar: era un fel de extraterestru de două ori cât ea. Braţele masive şi creasta spinării ca de aligator erau acoperite cu ţepi; vârful bont al cozii era ţintuit cu ghimpi, ca un buzdugan. Avea o faţă ca de urangutan şi ochi binoculari bulbucaţi.

Rămase cu răsuflarea tăiată, dorindu-şi să simtă frica. Dar înainte ca mintea sa înmărmurită să transforme şocul în frică, văzu funda roşie,

decolorată şi zdrenţuită, legată în jurul unuia dintre degetele creaturii...

Blawp văzu funda în acelaşi moment. Se aruncă asupra namilei extraterestre ţipând cu furie.

„Blawp, nu!“ strigă Penny, întinzându-se prea târziu pentru a o prinde.

Blawp se înălţă în aer şi ateriză pe braţul masiv al creaturii; apucă marginea roasă a fundiţei, trăgând cu o gelozie mânioasă.

Penny rămase blocată, din ce în ce mai uimită când văzu că gigantul nu o striveşte pe Blawp ca pe o muscă, ci se uita în jos spre ea... *cu drag?*

Blawp renunţă la atacul ei nebunesc când extraterestrul nu reacţionă pentru a o împiedica. Se aşeză pe braţul său îndoit, studiindu-i curioasă chipul. Apoi se uită la funda din jurul încheieturii ei, la funda din jurul degetului celeilalte, de la una la alta — dându-şi seama de ceea ce Penny observase deja: că cele două fundiţe, cu excepţia timpului care trecuse pe una dintre ele, erau una şi aceeaşi.

Încet, pas cu pas, extraterestrul gigantic se apropie de Penny. Penny rămase locului, paralizată de dorinţele contradictorii de a sta şi de a fugi, când făptura întinse spre ea o labă enormă. Îi atinse obrazul cu o blândeţe uluitoare. „Fetiţă cuminte“, spuse. „Fetiţă frumoasă. Cuminte.“

Penny o privi lung, cu ochii plini de lacrimi de emoţie. Asta *avea să fie o povestire extraordinară...*

* * *

John şi Don West trecură printr-o altă poartă, urmând semnalul aparatului de depistare spre

sursa de combustibil, încă iluzorie. Fiecare nouă realitate în care intrau părea mai sumbră decât precedenta, chiar şi prin simplul fapt că îi îndepărta tot mai mult de un loc sigur, de cei care contau pe succesul lor.

Şi totuşi, cu fiecare trecere printr-o altă poartă temporală, John îşi simţea gândurile limpezindu-i-se şi mintea mai vie. „Extraordinar. Cred că fiecare poartă pe care o trecem ne transferă pe noi înşine mai departe în timp. “ *Permanent în viitor. Niciodată în trecut... De ce?* Şi dacă traversau timpul şi nu spaţiul, era posibil să meargă în cerc, umblând în mod paradoxal pe aceeaşi bucată de teren, care îmbătrânea treptat...

Paradoxală este însăşi călătoria în timp - sau cel puţin teoriile despre acest lucru. Toate teoriile studiate părură deodată, comparativ cu realitatea prezentă, la fel de simpliste ca un desen de copil.

„Fantastic“, murmura West, îndoindu-şi umerii şi trecând de pe un picior pe altul, în timp ce privea ţinuturile erodate, de culoarea ruginei.

John se întoarse pentru a privi poarta lucind în aer. „Imaginează-ţi un câmp energetic care ar putea manipula singularităţile spaţio-temporale pentru a produce acest tip de efecte de vortex bine localizate! “ Clătină din cap cu uluire când avalanşa de idei izbucni în mintea sa ca un foc de artificii. Nu mai avusese un sentiment de uimire atât de pură şi de extatică din copilărie, din vremea în care lucra la teorema sa despre hiperspaţiu. „Uau! Şi Einstein şi Tagamishi au speculat că la un nivel cuantic sau chiar subcuantic... “ Privi spre West.

West se holba la el cu o căutătură pe care o

cunoştea prea bine: aceeaşi privire plină de neînţelegere şi de exasperare pe care, în copilăria sa, o văzuse până şi în ochii părinţilor, ori de câte ori încerca să le împărtăşească lumea uluitoare din mintea sa.

John îşi coborî privirea, apoi se uită aiurea ridicând din umeri.

Porniră din nou, trecând peste o câmpie aridă, punctată de smocuri dese de vegetaţie trilobată. Movilele chihlimbarii i se păreau similare cactuşilor.

„O să fie un urcuş pe cinste“, spuse West după un timp, rupând în sfârşit tăcerea stânjenită pe care o păstraseră până atunci. Arătă spre roca roşiatică erodată de care se apropiau. În ochii tânărului, John văzu ecoul tuturor momentelor culminante de risc maxim şi revărsare de adrenalină pe care West le trăise, al momentelor în care se simţise plin de viaţă, şi dovedise Morţii acest lucru. *Pentru că viaţa nu e o repetiţie generală; cu greşeli sau fără, aceasta era singura şansă de a crea amintiri care să merite să le rememorezi.*

John îşi aminti deodată de tatăl său, în ipostaze în care nu o făcuse de ani de zile: *cum tatăl său îl dusese în rezervaţia naturală din vecinătatea casei pentru a face alpinism, excursii, la schi. Nu din obligaţie sau pentru că Bătrânul dorea să îşi călească fiul tocilar, ci pentru că era extraordinar, era distractiv. Pentru că îi plăcea să stea acolo în acel refugiu debordând de frumuseţe pământeană. Amândurora le plăcea.*

„Ştii“, spuse, zâmbind uşor, „tatăl meu te-ar fi plăcut."

West îl privi surprins şi zâmbi de plăcere şi

mândrie.

Când ajunseră la stâncă începea să se lase asfinţitul. John îşi cercetă din nou dispozitivul de depistare. „*Fir-ar să fie.* “

„Fir-ar să fie?“ repetă West aproape încruntat. „«Fir-ar să fie» nu e de bine.“

„Sunt un prost“, spuse John furios, uitându-se în sus. Aceasta era sursa semnalului. Dar nu se găsea nimic aici. Doar un perete de stâncă; un punct mort. „Semnalul pe care l-am urmărit este miezul lui *Jupiter,* reflectat în rocile astea.“ Se întoarse, privind în direcţia de unde veniseră.

Când se mişcă, o săgeată de lumină îi lovi pe neaşteptate ochii dinspre nivelul solului. Se uită în jos.

Stătea pe o lespede de metal acoperită cu praf roşu.

Se dădu înapoi. West ridică bucata de epavă, încruntându-se din cauza efortului, şi o şterse cu mâna.

Pe suprafaţa ei, încă lizibil, se afla logo-ul lui *Jupiter Two.*

John înjură încet. „Metalul ăsta e vechi de zeci de ani..." Atinse suprafaţa patinată.

West dădu drumul bucăţii de metal de parcă l-ar fi ars; căzu în praf la picioarele lui. „Ce coşmar mai *e* şi ăsta?“ Cercetă cu privirea peisajul extraterestru, apoi se uită la John, cu un fel de disperare. „Unde naiba suntem?“

„Nu, maiorule... “ John clătină din cap. Avusese dreptate cu mersul în cerc. „Întrebarea este *în ce timp* suntem?"

Aerul supraîncălzit pocni când o descărcare de energie îl lovi pe West în spate, îmbrâncindu-l înainte.

John se aruncă la pământ şi se rostogoli în spatele unui afloriment de piatră. Scoase arma şi începu să tragă. Alte lovituri explodară în pietrele din faţa sa. Se lăsă în jos; ridicându-se din nou pentru a lansa o nouă rafală.

Biciul energetic îl atinse în spate, ca şi pe West, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Cei doi bărbaţi erau întinşi în praf.

Robotul se ivi dintre roci, cu trupul cicatrizat de trecerea unor ani lungi şi grei. Îşi ridică braţele, cu cleştii întinşi.

•

Urmând semnalul, Will şi doctorul Smith îşi continuară drumul prin ţinutul sumbru şi nepromiţător, dincolo de o altă poartă. Lăsaseră cu mult timp în urmă jungla în expansiune, pătrunzând într-un deşert pietros, roşiatic unde solul erodat părea brăzdat de urme de pneuri. Cei doi sori atârnau jos pe cerul purpuriu, aruncând umbre lungi şi sinuoase cu margini vagi, ca într-o dublă expunere.

Acum coborau un povârniş printr-un labirint de bulbi de cactuşi ţepoşi. Unele plante erau de înălţimea lui; îl făceau să se simtă ca prins în mijlocul unei turme de lemingi, târât spre un dezastru necunoscut.

Locurile acestea stranii încetaseră cu ore în urmă să i se mai pară grozave; acum totul era chiar mai mult decât înfricoşător şi deprimant. Îşi dorea atât de mult să fie înapoi cu familia sa, încât chiar începu să simtă ceva familiar în acest peisaj fioros...

„Mă simt de parcă ne-am învârti în cerc“, spuse nefericit.

„Urmează doar semnalul tatălui tău, tinere

William“, repetă Smith cu o răbdare încordată.

Will privi din nou dispozitivul de depistare şi direcţia pe care o indica. „Oh, rahat“, zise în şoaptă.

„Un băiat cu inteligenţa ta nu ar trebui să înjure“, spuse Smith dezaprobator.

Will arătă înainte. „Uite."

Smith privi în direcţia indicată. „Oh“, spuse în cele din urmă. „Suntem chiar în rahat."

În faţa lor, la ceva distanţă, strălucind ca un far în ultimele raze de lumină ale sorilor ce apuneau, era *Jupiter Two.* Era aşezat lângă acelaşi perete de piatră roşie, pe malul craterului... dar nu aşa cum şi-l amintea.

Acest *Jupiter Two* fusese devastat. Secţiunile inferioare dispăruseră; învelişul deteriorat se deschidea sub cerul liber; metalul său era desfăcut ca o conservă veche. *Mama. Penny. Judy* - începu să alerge în josul pantei cu un ţipăt.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

John se cutremură când îşi veni din nou în fire, în ciuda voinţei sale. Încercând să-şi ridice capul, refăcu în memorie, cu ochii închişi, filmul ultimei amintiri: *Ambuscadă. Împuşcături. Dar erau încă în viaţă...*

Se afla în interiorul unui fel de construcţie; una care probabil că supravieţuise unui dezastru teribil. Spaţiul vast era în mare parte întunecos, umbrit; în câteva puncte izolate ardeau lămpi şi ultimele raze de lumină încă pătrundeau prin găurile căscate în pereţi. Era evident o tehnologie avansată - console de computer, panouri de

comandă, ecrane - dar cea mai mare parte părea defectă de ani de zile. Pe alocuri licăreau câteva ecrane, monitorizând funcţionarea defectuoasă a unor sisteme.

Era întins într-un colţ gol al camerei, de parcă ar fi fost aruncat acolo ca un gunoi. Se răsuci şi îl găsi pe West alături, ars şi lovit, încă în stare de inconştienţă. *Dar viu, slavă Domnului...* Se întrebă, morbid, dacă şi el arăta la fel de rău.

„Ia te uită", se auzi o voce de bărbat de undeva de pe suprafaţa stricată. „Totul se poate întâmpla dacă ştii să aştepţi."

John se chinui să se ridice, sprijinindu-se de peretele din spate. Cineva stătea de partea cealaltă a camerei, în întuneric. „Ce e locul ăsta?“ întrebă John.

„Probabil că şocul ţi-a afectat creierul", spuse străinul, sardonic. „Priveşte în jur. Nu recunoşti locul? Eşti acasă."

Acasă? John se uită fix la chipul din umbră. „Nu se poate..." *Oh, Dumnezeule. Era* Jupiter Two.

„Ce ai făcut cu nava?" Se ridică în picioare şi durerea îi dispăru într-o teamă subită, îngrozitoare. *„Unde e familia mea?“*

„Familia ta e moartă", spuse bărbatul. „Toţi sunt morţi şi îngropaţi."

„Nu...“ spuse John în şoaptă, simţindu-şi sufletul copleşit.

Bărbatul din umbră se ridică în lumină, pentru ca John să îi vadă chipul. Avea aproape vârsta lui John; hainele îi erau murdare şi uzate, părul şi barba blonde lungi şi neîngrijite. Semăna cu un pustnic abia ieşit din peşteră. *Şi totuşi ar fi putut fi fraţi...*

„Nu o să uit niciodată dimineaţa aceea",

spuse necunoscutul, „acum 20-30 de ani? Ce spuneai: «O să mă întorc. Promit.» Dar ştiam prea bine... *Nu te întorci niciodată acasă.* "

Se apropie încet de unul dintre panourile arse. „Fără tine familia ta nu a avut nici-o şansă. Câţiva păianjeni au supravieţuit după distrugerea navei sondă. Au ajuns pe planetă şi au atacat. Încă mai aud ţipetele femeilor..."

„Cine *eşti* tu?" întrebă John cu o voce răguşită.

Necunoscutul se apropie în acel moment, oprindu-se într-un cerc de lumină artificială. Îşi duse mâna la piept întinzând spre el ceva zăngănitor. „Nu mă recunoşti, tată?“ Metalul mat luci în lumină: *erau plăcuţe de identificare.* „Sunt Will, fiul tău."

•

„Penny? Penny?“

Penny îşi ridică privirea când mama sa şi Judy ţâşniră din desişul în spaţiul cavernos, unde ea era aşezată cu picioarele încrucişate, împreună cu cei doi Blawp. Zâmbi.

Se opriră cu pistoalele laser în mâini, uitându-se fix la creatura imensă care mângâia cu blândeţe obrazul lui Penny.

„Penny?" gâfâi mama. „Puiule, eşti bine?“

Penny dădu din cap ridicându-se. „E-n regulă, mamă", spuse vioaie, făcându-le semn să coboare armele. „Nu or să ne facă niciun rău. Crede că sunt prinţesa ei, sau cam aşa ceva…"

Se întrebă cum reuşiseră să o găsească aici, până ce îşi aminti de camera-ceas… probabil că au auzit-o strigând-o pe Blawp. Porni în întâmpinarea lor, ţinând-o pe Blawp în braţe. Extraterestrul gigant şovăi, cu chipul plin de

admiraţie şi de veneraţie.

Când mama sa şi Judy se apropiară la fel de timid cum o făcuse şi creatura extraterestră, le făcu prezentările. Extraterestrul le acceptă calm, lăsând-o pe Judy să o examineze, de parcă şi-ar fi amintit ce se întâmplase cu o zi în urmă... sau cu ani.

„După câte îmi dau seama", murmură Judy întorcându-se spre ele, „creatura asta este însărcinată. Dar...“ Ridică mâinile.

„Spune, doctore", zise mama.

Judy făcu o faţă întrebătoare. „Fiecare formă de viaţă are un tipar biologic unic. La fel ca amprentele digitale, nu există două identice. Doar că..."

„Doar că amprenta biologică a creaturii gigantice şi a micuţei noastre Blawp coincid. Nu-i aşa?" încheie mama, privind cele două extraterestre cu o stranie expresie întipărită pe chip.

Judy o privi fix. „De unde ştii?"

Mama privi suprafaţa erodată a peretelui craterului şi pe Blawp stând în braţele lui Penny. „Pentru că eu cred că Blawp şi noua noastră prietenă sunt una şi aceeaşi."

În sfârşit, gândi Penny. Familia sa şi-ar da seama de anumite lucruri *mult* mai repede dacă ar învăţa să aibă încredere în propriile instincte. Bine măcar că şi-au *dat* seama... Zâmbi, privindu-le cu mândrie. *Asta o să fie cea mai tare dintre* toate *povestirile ei.*

•

Robotul îl împinse brutal pe John, cărând trupul inconştient al lui West pe braţe, urmându-l pe Will care îi conducea pe coridoarele goale spre

camera motoarelor, complet răvăşită, a lui *Jupiter.*

„Tată, îţi prezint... eternitatea." Will arătă spre ceea ce fusese odată iniţiatorul hipermotorului. John se opri în mijlocul camerei, uitându-se la schimbări şi înapoi la ce devenise fiul său... simţind cum cursurile convergente ale realităţii şi ale coşmarului coşmarului se unesc.

Un balon lucitor de energie era suspendat sub iniţiatorul hipermotorului, plutind deasupra bazinului. În interiorul balonului se răsuceau imagini incoerente, dar fără a fuziona în ceva recognoscibil.

Eternitatea...? John îşi dădu seama că privea eternitatea: că dispozitivul era un fel de permutare a porţilor temporale care îi conduseseră aici. Reuşise Will să găsească o cale de a controla forţele din spatele acestor fenomene?

Robotul îi dădu drumul lui West fără prea multă grijă. Impactul îl trezi; se răsuci gemând. „Unde suntem?“ spuse cu o voce îngroşată, ţinându-se cu mâinile de cap când John îl ajută să se ridice.

John îi aruncă o privire lui Will. „Cred că ne-am întors pe *Jupiter* la câteva decenii după plecarea noastră", murmură.

„Uite, tată, ce au creat «zborurile fanteziste ale imaginaţiei mele»!" îi ceru Will, refuzând să-l lase pe John să se concentreze asupra altui lucru. „Ţi-am folosit hipermotorul ca să-mi construiesc maşina timpului!"

West rămase cu gura căscată când bărbatul adult îi spuse lui John „tată". După o clipă, înjură încet, de parcă ar fi pus cap la cap toate fragmentele imposibile şi ar fi văzut ce dau

împreună.

Will se îndreptă spre ceea ce odinioară fusese scaunul de comandant al lui John. Consola era aşezată în mijlocul unei încurcături de cabluri, ca plasa unui păianjen dement, cu circuitele cibernetice legând hipermotorul de ceva de deasupra rampei rulante. „De-a lungul anilor m-am luptat să stăpânesc teribila forţă a timpului. Toate experimentele mele de a crea o poartă stabilă au eşuat. Până acum.“ Apăsă un buton al consolei şi activă un generator, care lumină un cilindru cu combustibil activ ce aparţinuse odată unităţii originale a motorului navei.

„Materialul miezului", şopti West. Voalarea ameţită îi dispăruse din voce şi ochii i se limpeziseră. „Dacă am putea duce asta înapoi pe *Jupiter Two* al nostru..."

John dădu din cap fără a-şi lua privirea de la fiul său. Să creezi o poartă stabilă... *Dumnezeule,* gândi, *Will nu pusese stăpânire pe un fenomen natural, îl generase.* Maşina timpului a lui Will crease porţile temporale instabile... şi ele distrugeau planeta asta.

„O dată cu materialul miezului este complet introdus în consola de comandă", spuse Will pe un ton ridicat, „voi deschide o uşă destul de stabilă pentru ca o singură persoană să călătorească o singură dată prin timp şi spaţiu. Astăzi voi schimba istoria!" Will introduse o altă comandă şi John văzu balonul de energie coborând în aer, până ce dispăru în bazinul hipermotorului de dedesubt. Pe un monitor apăru imaginea Pământului.

„Eu mă *voi* întoarce acasă", spuse Will cu privirea arzând, „În ziua în care ne-ai luat în

misiunea asta blestemată. O să opresc lansarea. O să fac ceea ce *tu* nu ai putut face niciodată! *Voi salva familia.* Vă voi salva pe toţi!" Vocea îi tremura.

Privind şi ascultându-şi fiul, John fu copleşit de durere. *Dumnezeule, Will era nebun... anii de singurătate îl făcuseră să îşi piardă minţile.* Îl dezamăgise pe Will - îi dezamăgise pe toţi cei pe care îi iubea - şi acest lucru era de mii de ori mai îngrozitor decât orice acuzaţie pe care o aruncase vreodată propriului său tată.

Clătină din cap, limpezindu-şi gândurile. „Will, uită-te în jur.“ Făcu un gest cu mâna. „Forţa maşinii tale temporale distruge planeta! Dacă are acelaşi efect şi pe Pământ? Dacă, ajungând acasă, distrugi Pământul?“

Will îi întoarse spatele, pornind spre consolă. „Mă duc acasă", repetă. „Mă duc să-mi salvez familia."

„Will, sunt tatăl tău!“ spuse John cu disperare. „Trebuie să mă asculţi!"

Will se răsuci, cu faţa o mască de ură. „Stai să-ţi spun eu cum e cu *tata“,* zise. *„Tata* era o fantomă. Şi-a târât familia în spaţiul adânc şi întunecat şi i-a *pierdut* acolo. *Tata* nu vine să ne salveze!" Se îndreptă spre consola ce controla gaura de vierme spaţio-temporală, fără a mai privi în urmă.

Don se ridică încet, cu expresia feţei oglindind o mare de emoţii. Se uită spre John, înapoi la bărbatul de patruzeci de ani care era fiul lui John şi clătină din cap.

Un singur gând stăpânea acum mintea lui John, lăsându-l la fel de neputincios ca atingerea morţii.

•

Will se strecură prin crepusculul adânc, îndepărtându-se de roca acoperită de muşchi şi de bucăţi de fuselaj, croindu-şi drum împreună cu doctorul Smith spre gaura luminoasă din învelişul lui *Jupiter Two.*

Smith îl prinse de braţ, oprindu-l brusc. „Imediat ce intrăm", şopti Smith gesticulând, „vreau să tragi în tot ce mişcă."

Will îl privi cu o căutătură surprinsă. „Dar nu ar trebui să aflăm..."

„Will", spuse Smith, cuprinzându-l deodată de umeri, „lasă-mă să-ţi spun câte ceva despre viaţă. După fiecare colţ aşteaptă *monştri.* Eu ştiu. Vezi tu, eu *sunt* unul dintre ei. Şi noi, monştrii..." Will încercă să scape din strânsoarea lui Smith; privirea adâncă a doctorului îl ţintui ca pe un fluture sub un pahar „... nu ne temem să-i devorăm pe băieţei. Pentru a supravieţui trebuie să fii pregătit să ucizi."

Will se desfăcu din strânsoarea lui Smith. „Pot s-o fac", spuse tare. Ştia că Smith nu crede, nu mai mult decât credea el însuşi.

„Ascultă-mă, băiete!" zise Smith furios. „Am traversat lumea asta cu tine. O să-mi risc viaţa - dar *nu* o să renunţ la ea." Arătă spre lumea extraterestră din jurul său, spre dâra de lumină ce ieşea din nava distrusă. „Cine ştie ce pericole ne aşteaptă? *Tu* nu ne poţi proteja, fiule. Dar eu pot. Şi o s-o fac. Deci îţi cer acum să ai încredere în mine..." întinse mâna. „Will. Dă-mi arma."

Will ezită, dorindu-şi ca mama sa să fie acolo pentru a-i spune ce să facă; dorindu-şi ca tatăl său să apară într-un mod miraculos, pentru a nu mai fi nevoit să ia această decizie... Încet, dădu drumul

armei. Desfăcu încuietoarea. „Permite folosirea armei de către oricine", ordonă.

Amprenta vocală confirmată", răspunse arma.

Îi întinse arma lui Smith.

„*În sfârşit !* " mâna lui Smith se întinse ca un şarpe în atac. Îl apucă pe Will de gât, ţintuindu-l, şi îi puse arma la tâmplă. Will ţipă închizând ochii.

„O scurtă lecţie de supravieţuire, în această lume sau în oricare alta“, şuieră Smith. *„Să nu ai niciodată încredere în nimeni. “*

Smith îi dădu drumul, împingându-l înainte. „Adu-ţi aminte de asta când o să mai creşti... “ spuse cu vocea otrăvită de ură, „dacă o să mai creşti. Acum mişcă!“

Will porni amorţit, stăpânindu-şi lacrimile.

•

John stătea alături de fiul său adult, privind bazinul hipermotorului; acordându-i în sfârşit lui Will toată atenţia pe care acesta şi-o dorise. În perimetrul lucitor al bazinului, amortizoarele compresau încet balonul amorf de energie într-un coridor de imagini coerente. Un inel de foc plasmatic în creştere înconjura o sferă pătată în albastru şi alb în care, pe măsură ce privea, apărea din ce în ce mai clar imaginea Pământului.

Era posibil să călătorească prin timp *şi* spaţiu controlând destinaţia cu o acurateţe perfectă... fără a avea nevoie de o hiperbarieră. Fiul său o dovedise. *Proteus* o făcuse... Realiză ceea ce nu avusese timp să ia în considerare mai înainte: fie că se întorseseră pe Pământ sau nu, lumea lor era în siguranţă. *Omenirea ajunsese la stele.*

În spatele lor, West alunecă în întuneric spre consola hipermotorului şi spre materialul miezului.

Dacă ar reuşi să menţină atenţia lui Will concentrată aici, West ar avea o şansă de a acţiona. Îl izbi dureros faptul că nu avusese timp să îl asculte pe Will cum o făcea acum. Că aprecia inteligenţa sclipitoare a fiului său abia acum, când era pe cale să îl trădeze, când Will pornise un experiment care putea distruge la urma urmelor Pământul.

„Pot face ceea ce tu nu ai putut niciodată", repetă Will ca pe o mantră. „Pot să-i salvez pe toţi."

„Nu te teme!" se auzi o voce sarcastică de undeva, din cameră. *„Smith* e aici."

John se răsuci şi-l văzu pe Smith intrând în spatele robotului împreună cu Will... fiul său - fiul său speriat, în vârstă de zece ani - ţinând în mână o armă. Smith scoase un fel de dispozitiv din buzunar şi, cu o singură mişcare, îl plasă în spatele robotului. Braţele robotului se ridicară şi apoi se lăsară pe lângă trup. *Un dispozitiv de control.*

„Will!" strigă John înaintând.

„Nu mişca, profesore Robinson", spuse Smith cu o privire rece, ridicând arma, „ori această stranie reuniune de familie va fi întreruptă în mod tragic." Privi într-o parte. „O să *te* rog să te îndepărtezi de consola aia, maiorule." Îi făcu lui West semn să se retragă.

West împietri, holbându-se la Smith şi la Will. Apoi traversă camera pentru a i se alătura lui John, fără a protesta.

Smith era aşezat în spatele robotului, introducând comenzi în dispozitivul de control. „Ştiam eu că asta o să-mi prindă bine." Smith privi cu un rânjet satisfăcut când robotul se porni

deodată, ridicându-şi braţele. „Hai să mai încercăm o dată dansul asta“, mormăi după ce îi reprogramă cipul. „Tu eşti marioneta. Eu sunt păpuşarul. *Pricepe* bine de astă dată... Robotule, vei răspunde numai la vocea mea. Porneşte dezintegratoarele electrice."

Cleştii extensibili ai robotului începură să lucească în timpul formării unei încărcături electrice. Rânjetul lui Smith se lăţi. „Ce uriaş cuminte!"

John îşi luă privirea de la Smith, observând expresia de pe chipul fiului său, care se holba la maşina timpului. „Ai făcut-o", murmură Will. „Exact aşa cum mi-am închipuit-o! Redirecţionând miezul hipermotorului. Dar sistemul spaţial de livrare... sursa de energie modificată! La astea nu m-am gândit niciodată."

Avatarul lui Will îl privi pe acesta cu un zâmbet amar. „Viitorul nu este aşa cum îţi pare la zece ani..."

Smith traversă camera şi lipi arma de capul adultului Will. „Spune adio trecutului tău", zise. „Viitorul tău este alături de mine... Plec acasă în locul tău."

Adultul Will se întoarse pentru a-l privi pe Smith; o expresie amuzată i se răspândi pe chip.

„Un moment cam ciudat pentru distracţie, nu crezi?" îl repezi Smith. „Ce te rânjeşti?"

Adultul Will dădu din umeri şi arătă în jur. „Priveşte în jurul tău, doctore", spuse. „Priveşte această lume ostilă. Chiar crezi că un băieţel ar fi putut supravieţui aici de unul singur?"

Ochii lui Smith se îngustară; se încruntă încurcat.

Cu coada ochiului, John prinse o mişcare şi

văzu cum *ceva* - răsări ca o umbră fluidă dintre umbrele profunde care învăluiau pereţii şi colţurile.

O voce străină şi totuşi îngrozitor de familiară răsună piţigăiat: „Nu te teme, Smith e aici..." Umbra pătrunse în spaţiul luminat, pe picioarele ce răsunară cu un clinchet inuman. Purta o pelerină neagră, cu glugă, încropită din bucăţi de costum, tuburi şi circuite. Mantia îi acoperea trupul mic, descoperind cu greu străfulgerarea unei feţe acoperite cu chitină tehno-organică argintie. Ceea ce odată fuseseră păr şi barbă se transformaseră în filamente ţepoase, care îl duseră pe John cu gândul la antenele sau membrele unei insecte. Ochii reflectau lumina metalic. Dar, fără umbră de îndoială, era doctorul Zachary Smith.

„Bună, doctore", spuse hibridul cu o voce hârâită, înaintând spre Smith, „ce drăguţ să *mă* văd din nou, după atâţia ani." Un braţ fulgeră de sub mantie, lovind arma din mâna tremurătoare a lui Smith. Hibridul se îndreptă spre el, studiindu-i faţa. Smith se dădu înapoi de parcă ar fi vrut să se facă mic şi să dispară.

„Înţepătura păianjenului a avut nişte efecte secundare dubioase..." Hibridul îl apucă pe Smith şi îl răsuci, descoperindu-i cămaşa sfâşiată - rana pe care o căpătase pe când fugeau de păianjenii-extratereştri de pe nava sondă. John văzu că rana se infectase în timp ce tehnovirusul începea să invadeze corpul lui Smith.

Smith văzu şi el. Se desprinse din strânsoarea hibridului cu chipul plin de teroare.

„Dar aptitudinile mele singulare mi-au oferit un avantaj în lumea asta cârcotaşă.“ Hibridul se

întinse, mângâind obrazul adultului Will. Pentru prima dată John îi văzu mâna... care cu greu mai semăna a mână.

„După ce femeile au fost ucise cu bestialitate", spuse hibridul, insinuant, *„eu* am devenit tatăl pe care Will nu l-a avut niciodată.“

John îşi încleştă pumnii în tăcere; alături, West se strâmbă dezgustat.

Deodată, hibridul îl apucă pe Smith de mâini, târându-l împrejurul camerei ca pe o păpuşă, într-un vals grotesc între trecut şi prezent. „Trei decenii de agonie mi-au arătat cât de mult am greşit“, scrâşni, aplecându-l pe Smith până aproape să-i rupă coloana. „Dar tu, doctore. Ambiţia ta primară mă umple de ură de mine!“ îl răsuci pe Smith ca pe o zdreanţă, îl învârti la loc. „Vezi tu, m-am uitat în mine şi te-am văzut *pe tine.“*

Brusc, îl ridică pe Smith deasupra capului; când pelerina se desfăcu, John văzu mai multe braţe de păianjen atârnând de-a lungul trupului. Cu o forţă teribilă, hibridul îl aruncă pe Smith în cealaltă parte a camerei, proiectându-l afară printr-o deschizătură în perete, peste rocile de dedesubt.

„Oricum, nu m-am plăcut niciodată..." mormăi hibridul strângându-şi pelerina. Cuvintele căzură ca un linţoliu în camera cufundată în linişte. Se întoarse spre robot. „Ucide-i pe toţi."

„Nu!" spuse tăios adultul Will. John îl privi cu o speranţă subită, dar Will nu le acorda atenţie.

Hibridul îşi încrucişă mâinile-cleşti ca o călugăriţă în rugăciune. „Fii rezonabil, fiule", spuse blajin. „O dată ce poarta ta temporală va fi gata, planeta asta o să se fărâmițeze..." Ridică un

cleşte argintiu spre sprânceana solzoasă cu un straniu gest teatral. *„Oh,* dulcea eliberare a eternităţii! Doresc să pier aici pentru nobila ta misiune, ca toată suferinţa noastră să nu fi existat...“ îi aruncă o privire lui John. „Dar egoistul tău *tată* va încerca să te oprească." Îl privi din nou pe Will.

Will îl fixă impasibil şi inflexibil pe hibrid.

Hibridul oftă adânc şi uman. „Foarte bine... Robotule, du-i în navă şi ţine-i acolo. *Dacă* mişcă îi ucizi."

Robotul înaintă ascultător.

* * *

Maureen îşi ridică privirea de pe ecranul aparatului pe care îl ţinea, când un alt tremur zgudui sub picioare solul, provocând pretutindeni mici alunecări de teren prăfoase. Păsări sau ceva asemănător ţipară luându-şi zborul, reamintindu-i de gravitatea situaţiei în care se aflau. „Trebuie să ajungem la navă", îi spuse lui Judy. Judy aprobă şi se uită după Penny.

Penny nu era acolo. Nici cele două Blawp.

„Penny?" strigă Maureen cu inima strânsă.

Deodată apăru Blawp a lor agitându-se în spaţiul deschis, încercând să o ia de mână şi să o tragă după ea. Blawp strângea în pumn o mulţime de fundiţe colorate - cele pe care Penny le purta întotdeauna.

„Unde e, fetiţo?“ întrebă îngrijorată Maureen când Blawp scutură fundiţele în aer. Blawp alergă în desiş continuând să le facă semne să o urmeze.

Maureen o privi pe Judy; Judy ridică din umeri. *Ce altceva puteau face?* O urmară.

•

In interiorul lui *Jupiter Two,* în camera

dezasamblată a motoarelor, amortizoarele de câmp creau în pasajul de energie temporală o imagine mai clară şi mai precisă a Pământului... strângându-şi focalizarea până ce John zări orizontul familiar al oraşului Houston. În lumea prezentă cutremurele îşi sporeau frecvenţa, zgâlţâind construcţia instabilă în care se găseau.

Robotul înaintă pentru a-i împinge afară din cameră. John îl ridică pe fiul cel mic pe umeri în momentul în care maturul Will trecu de consola de comandă spre platformă. În urma lui, hibridul escaladă eşafodajul fără efort. Când Smith urcă mai sus, John văzu din nou ieşind de sub mantie braţele inumane şi picioarele cu gheare.

West icni deodată alături de el. „Sac de ouă..." rosti Don cu faţa lividă. John văzu în ochii lui amintirea lui Jeb Walker. *Proteus* apăru brusc şi în mintea sa; îşi aminti deodată holograma cu ceea ce echipajul adusese de la suprafaţa planetei.

„Will!" ţipă. „E un truc! Smith poartă un sac de ouă - dacă o să rămână aici să moară de ce e pe cale să *depună ouă?"*

Energia licări între cleştii Robotului care se apropia, *porniţi spre navă sau veţi fi distruşi",* spuse.

Îl urmă pe Don afară din cameră, purtându-şi fiul pe care s-ar putea să îl mai poată salva.

•

Will privi cu buzele strânse cum robotul îi scoate din cameră sinele mai tânăr împreună cu tatăl său şi cu Don West - amândoi nu mai bătrâni decât ultima oară când îi văzuse, din simplul motiv că *nu erau* mai bătrâni... Trecuseră printr-o deschizătură în timp cauzată de el. Timpul nu mai

era un râu, ci o mare vastă, ai cărei curenţi distrugeau stabilitatea acestei lumi.

Anticipase saltul în timp care va distruge planeta; dar nu visase niciodată că îşi va revedea tatăl, tânăr şi viu. Erau oare mama şi surorile sale vii acolo, cândva; pe cale să fie ucise într-un mod cu totul nou, dar la fel de teribil...?

Când podul rotitor ajunse în poziţie deasupra platformei superioare, hibridul sări alături de el. Pentru prima oară după ani de zile, trupul mutant al lui Smith îi şocă privirea. Uitase cât de hidos se transformase, până când văzuse omul care fusese.

Smith se uită în vortexul temporal spre imaginea Pământului dinăuntru, din ce în ce mai aproape de locul potrivit, de momentul potrivit. „E *aproape* timpul...“ spuse vesel scoţând o imitaţie de chicot. „Chiar sunt un *om de fier.“* Nimic nu părea să îl bulverseze. Dar, în fond, Smith îşi azvârlise cât colo sinele mai tânăr, cu tot cu amintirea omenescului din el, aşa, imperfect, cum era...

Ăsta nu ar trebui să fie un moment fericit, gândi Will. O fi petrecut el treizeci de ani singur, doar cu caricatura asta monstruoasă de om, dar nu uitase complet cum se comportau oamenii normali. *Părinţii săi îl învăţaseră asta, şi surorile sale...*

Ridică privirea. „Spune-mi din nou, bătrâne monstru, cum au murit fetele?"

Smith clătină din cap. „Am mai vorbit despre asta, fiule..."

„În toţi aceşti ani, păianjenii nu au mai apărut", insistă Will, îndepărtându-se de panoul de control. „*De* ce?"

Smith îl fixă un moment îndelungat. Apoi buzele strâmbe i se lăţiră într-un zâmbet. „Hai să uităm trecutul", mormăi.

Will se întoarse spre consolă, refăcând parametrii porţii temporale, îngustându-i diametrul, micşorând imaginea domului de lansare aflat la celălalt capăt.

„Atenţie, copile", îl avertiză Smith. „Plasma din jurul porţii tale poate face bucăţi un trup uman. Nu ai făcut poarta prea mică?"

„Nu şi pentru mine", răspunse Will cu răceală. Se întoarse pentru a privi ochii inumani ai lui Smith. „Dar, de fapt, nu *eu* plec, nu-i aşa...?" Vocea i se înăspri. „Nu păianjenii au ucis fetele - ci *tu.* Doar că nu am vrut niciodată să accept asta. M-ai lăsat în viaţă pentru că aveai nevoie de mine. Să construiesc asta pentru tine!" Arătă spre vortex.

„Sărman, *sărman* băieţaş." Smith îşi aruncă pelerina; patru picioare posterioare grotesc deformate se desfăcură din chircire. „Chiar ai crezut că o să te las să pleci acasă...?" Un al doilea rând de braţe alungite i se desfăcură de-a lungul trupului. „Să las să se piardă tot ce am devenit?" Forma obscenă a gâtului se înălţă, ieşind din carapacea toracelui umflat, până ce Smith ajunse la o înălţime de zece picioare, dezvăluind hidosul adevăr ascuns până în acel moment. *„Uită-te la mine!“* îi porunci. „Nu mai sunt un biet om... Sunt un *zeu.“*

Îşi deschise sacul de ouă de la talie şi Will văzu mulţimea mişcătoare de păianjeni. „În mine se află sămânţa unei rase de stăpâni. Vom coborî pe Pământul neajutorat. O întreagă planetă peste care să domneşti." Îşi întinse braţele cu iuţeală,

apucându-l pe Will de bluză, târându-l. Gura lui Smith se căscă peste gâtul lui Will, în timp ce murmura: „O întreagă planetă cu care să te hrăneşti..."

CAPITOLUL DOUĂZECI

Will stătea alături de tatăl său, resimţind o altă undă ce lovea lumea în destrămare. Ghirlandele de conductă se porniră să se bălăbăne, rămăşiţele să se îngrămădească, echipamentele stricate să scârţâie şi să zornăie, până ce depozitul în care fuseseră vârâţi păru că prinde viaţă... ca şi robotul ce străjuia la uşă.

Robotul arăta aşa cum îşi imaginase el că va fi când îi va termina trupul: cu cele două braţe multifuncţionale, dotate în faţă cu circuit electric de dezagregare; braţul cu cleşte, tot ceea ce putuse găsi în lăzile cu piese de schimb cu mult timp în urmă. Sistem de tracţiune cu şenile... Dioda aia rotundă era un cap pe cinste - chiar se aprindea când vorbea robotul. Singurul lucru pe care nu şi-l imaginase a fost să îl audă ameninţându-i cu moartea.

„Eu o să fug pentru a-i distrage atenţia", îl auzi pe Don West şoptindu-i tatălui său. „S-ar putea să ai timp să fugi împreună cu Will." Arătă spre echipamentul stricat din jur.

Will ascultase cum cei doi încercau să găsească o cale de a scăpa de aici. Dar ştia că având robotul drept paznic, orice ar încerca ar echivala cu o sinucidere. Smith luase robotul prizonier aşa cum făcuse şi cu ei. Era un sclav la ordinele lui, indiferent de dorinţele sale. Doar

dacă...

Se ridică în linişte şi se furişă de lângă tatăl său. Pas cu pas, traversă camera îndreptându-se spre uşă.

„Opreşte-te sau Robotul distruge!“ Robotul se întoarse în direcţia lui cu electricitatea arcuind între cleşti. De cealaltă parte tatăl său şi Don West priveau împietriţi de teamă când robotul îşi întinse braţele spre el.

Will rămase locului, încercând să nu pară speriat. „Robotule, îţi aduci aminte de mine?“ întrebă. „Îţi aminteşti ce te-am învăţat? Despre prietenie?"

Robotul se opri la jumătatea mişcării de parcă i-ar fi cântărit cuvintele, *„Prietenia înseamnă să acţionezi cu inima, nu cu capul“,* răspunse în cele din urmă.

Will dădu din cap. „Am nevoie de ajutorul tău acum, robotule. Pentru că suntem prieteni."

„Eroare de logică“, spuse robotul. „«*Prietenia*» *nu se procesează.“*

„Lasă logica!" insistă Will. „Acţionează cu *inima.“*

„Robotul nu are inimă. Robotul este acţionat de un generator de puls cu fuziune.“

„Tot ce mişcă are o inimă", spuse Will blând. Se gândi la maturul Will şi lacrimile îi apărură din nou în ochi. Le alungă.

„Programul meu a fost modificat pentru a alunga emoţiile.“ Robotul rămase ferm în faţa uşii. *„Orice încercare de a trece de protocoalele de comandă poate duce la topirea reţelei neurale.* "

Planeta dudui şi se cutremură din nou sub ei. *„Te rog,* Robotule", imploră Will, „dacă nu ne laşi să trecem o să murim cu toţii! Te rog din nou, ne

ajuţi? Vrei să-mi fii prieten?" *Salvase odată viaţa Robotului, îşi mai amintea? Putea să-şi amintească?*

Robotul mai rămase nemişcat un moment. Apoi duse braţul la spate către dispozitivul de control ataşat de Smith pe procesor. *Robotul încercă să-l dezactiveze* — comenzile încălcate — *încerc să redirecţionez - pericol -* ucide-i, ucide-i…“ Ridică cleştii în poziţie de atac; electricitatea începu să arcuiască între ei. Will îşi muşcă buzele, abţinându-se cu greu să nu fugă când se încărcară la maxim şi ţinti.

În ultimul moment, braţele robotului se ridicară trăgând - descărcarea energetică făcu o gaură în tavan şi robotul smulse triumfător dispozitivul de control.

„Ai reuşit!" răsuflă Will uşurat.

„*Robotul îl va salva…* eu o *să-l salvez pe Will Robinson“,* spuse Robotul cu mândrie. „O *să-mi salvez prietenul. “*

•

Maureen şi Judy o urmară pe disperata de Blawp prin desişuri până ce Maureen văzu că nu mai poate înainta... ridică privirea şi descoperi că Blawp le condusese înapoi la poarta pe unde intraseră. Dincolo de inelul de foc aștepta *Jupiter Two.*

O urmară pe Blawp dincolo, la timp pentru a o vedea pe Penny apărând din spatele navei şi luând-o pe Blawp în braţe.

„Penny?" strigă Maureen neîncrezătoare, apoi cu o exasperare gâtuită: „Penny?"

Penny stătea pe rampa de intrare, făcându-le semn să urce repede, de parcă ele erau cele ce plecaseră pe neaşteptate. Alergară imediat spre

navă; se găseau deja în liftul care le ducea pe punte când Maureen întrebă în sfârşit, *„Unde* te-ai dus?“

„A trebuit să îmi respect o promisiune", răspunse Penny, cu logica minimală a unui copil de paisprezece ani.

Maureen oftă. Înainte ca ea sau Judy să poată pune o altă întrebare, un alt cutremur urui prin navă, alungându-le gândurile.

•

John stătea pe rampă împreună cu Don West, privind spre camera motoarelor şi spre lumina stranie pe care o radia. Sub picioarele lor, solul se zgâlţâi şi urui.

„Fără miez nu vom avea destulă putere pentru a ieşi de pe orbită", spuse Don sumbru.

John aprobă din cap. „Vezi dacă te poţi întoarce pe *Jupiter.* Eu o să încerc să iau miezul şi ne vedem acolo."

West se încruntă. „E o neînţelegere", spuse. Îşi duse mâna la piept. „*Eu sunt* cel care rămâne în urmă. Eu sunt cel care nu are nimic de pierdut."

John clătină din cap... şi, văzând expresia de pe chipul lui Don, avu deodată certitudinea că luase decizia corectă. „Orice s-ar întâmpla, când planeta va începe să explodeze, tu execuţi decolarea."

West îl prinse de braţ. „John, familia are nevoie de un *tată!“*

„Echipajul are nevoie de un *pilot“,* arătă John spre ruinele contorsionate ale navei în care se aflau. „Nu pot pilota nava la fel de bine ca tine. Eşti cea mai bună şansă a lor de supravieţuire."

„Dar...“ Don îl privi, brusc pierdut.

„Ascultă-mă, Don“, spuse John încet. „Ştiu că

nu ai vrut niciodată postul ăsta. Dar cred că până la urmă te vei dovedi a fi o dădacă de nota zece. Aşa că maşina e a ta acum..." Coborî privirea. „Ai grijă de ei."

Don îl privi un moment ce păru nesfârşit. Apoi, în sfârşit, şopti: „Noroc", şi-i întinse mâna.

John îi răspunse la salut; realiză când îi dădu drumul ce goale îi erau mâinile. „Mi-ar fi de folos o armă", zise privind în jur.

Will şi Robotul apărură în spatele lui.

„Tată!" *„Profesore!“* spuseră la unison. *„avem un plan.“*

•

Robotul întinse un braţ, deschizând un panou fixat pe corpul lui. Will vârî mâna şi scoase componenta pe care o lipise acolo cu o zi în urmă... şi care îi servise de minune robotului timp de treizeci de ani. O făcuse din medaliile de aur obţinute la târgul de ştiinţă; se simţise mândru - şi revanşat - pentru că le găsise o întrebuinţare realistă. Avu din nou aceleaşi sentimente când îi întinse tatălui său componenta. Discul cu dinţi ascuţiţi se putea compara cu steaua unui ninja.

Tatăl său îşi coborî privirea spre ea, apoi din nou spre el, fără a spune un cuvânt. Dar îmbrăţişarea bruscă a tatălui său şi ceea ce ochii lui exprimau îi spuseră lui Will tot ceea ce dorise întotdeauna să audă.

Când tatăl său o porni spre camera motoarelor ţinând steaua, arăta exact ca un erou, ceea ce Will ştiuse întotdeauna că era.

Don West îi întinse mâna. Will o prinse şi Don îl conduse în cealaltă direcţie împreună cu Robotul.

•

În camera motoarelor, hibridul îl îmbrâncea pe Will spre balustrada platformei. „E timpul să mori, fiule..." şopti, şi gura i se căscă larg.

„*Nu* sunt fiul tău!" Will ridică pumnii cu toată forţa pe care i-o conferea furia şi îl pocni pe Smith peste faţă. Smith se dădu înapoi.

Will se eliberă; se întoarse când un semnal de alarmă începu să ţiuie pe panoul de control.

Dar Smith nu îi lăsă timp şi platforma nu îi oferi spaţiu. Smith îl ajunse din urmă şi îl îmbrânci în întunecimea de dedesubt.

„Adio..." mormăi Smith rânjind. Se îndreptă spre panoul de control fără a arunca vreo privire în urmă.



Don îi duse pe Will şi pe robot departe de navă, cât de repede fu posibil; nu pentru că timpul se scurgea cu repeziciune, ci pentru că nu voia ca Will să vadă sau să audă dacă tatăl său păţea ceva. O luară în jos pe panta pietroasă de sub nava în ruină, poticnindu-se în întuneric când solul se cutremură din nou. Spera să-şi amintească suficiente repere pentru a-i duce înapoi la adevăratul *Jupiter,* spera cu disperare ca porţile să fie acolo unde le văzuse prima oară.

Nu erau. Nu făcu nici trei paşi şi se poticni în momentul în care, chiar în faţa lor, tăişul unei noi porţi arzătoare despică spaţiul dintre rocă şi epava navei. O lume mai tânără, scăldată în lumina soarelui, îi chema de cealaltă parte. *Dar ce timp era?*

„Uite!“ ţipă Will, arătând altceva decât poarta.

Don se întoarse şi îl văzu pe Smith căzut grămadă pe pietre, acolo unde îl aruncase copia

sa mutantă. Will alergă şi se ghemui lângă Smith.

Don îl urmă fără chef. Îngenunche lângă Smith, verificându-i pulsul. „Fir-ar să fie“, mormăi, „Încă respiră.“ Niciunul nu ar fi trăit coşmarul ăsta dacă Smith nu i-ar fi trădat. *Cum se făcea că viaţa nu dădea fiecăruia ce merita, măcar o dată —?* Don se ridică şi întoarse spatele trupului inconştient al lui Smith. Se îndreptă spre poartă. *Dacă cineva merita o mână moartă, ăsta era Smith.*

„Nu-l putem lăsa aici“, protestă Will.

Don se uită spre el. „Bineînţeles că putem." Îi făcu lui Will semn să-l urmeze. Privirea lui Will se umplu de o confuzie uluită.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată face ceva, solul începu să se cutremure din nou, mult mai tare, uruitul fiind acoperit de o rafală vâjâitoare. O altă poartă li se deschise chiar deasupra capetelor aruncându-se asupra lor ca pâlnia unei tornade.

Don îl înşfăcă pe Will şi fugi, sărind în jos, pe pantă până la nivelul solului. Falia se opri la jumătatea peretelui craterului. Malul superior al craterului dispăruse, înlocuit de o poartă incendiară; în interior Don văzu o mare de roci topite.

Se întoarse ţinându-se cu greu pe picioare, când o altă poartă înaintă spre ei din stânga, în timp ce planeta vuia şi uruia. Solul se mişca acum constant şi sunetul Armagedonului îi asurzea. Teroarea îi crescu în suflet până la limita suportabilului.

Don îl prinse pe Will când puştiul se împiedică, ţinându-l în picioare. *Nu avea timp să intre în panică.* Dacă pierdea acum, erau ca şi

morţi.

„Toate porţile astea duc în timpuri diferite!" strigă Will.

Zgomotul şi zgâlţâiala se înteţeau, părând că roca de sub picioarele lor era pe cale să se evapore. Don privi disperat fiecare poartă fără speranţă. „Dar care ne duce acasă?"

•

Judy privea prin ecran, neputându-şi lua ochii de la scena de afară, în timp ce îşi ajuta mama şi pe Penny să pregătească nava pentru decolare. Afară porţile se deschideau şi se închideau ca nişte bule arzătoare într-o supă spaţio-temporală clocotindă. Cu greu se mai putea recunoaşte ceva din peisaj; nici nu mai ştia încotro să privească în timp ce îi căuta cu privirea pe tatăl său, pe Will şi pe Don să-i vadă luptându-se pentru a ajunge înapoi pe navă. *Dacă ea nu ştia nici măcar încotro să privească, cum puteau ei să ştie care poartă îi aduce acasă?*

Privi peste umăr. „Penny", strigă, „activează toate torpilele."

Penny ridică ochii de la staţia de lucru, clătinând din cap. „Dar focoasele nu funcţionează"

„Fă-o!“ ordonă Judy şi începu să introducă noi comenzi în consola din faţa sa. Lucra ca apucată, văzând cum monitoarele se luminează în verde când fuseră lansate torpilele. „Foc!" Introduse comenzile finale pentru a le stabili traiectoriile. „Deci marinarii ăia au desenat forme pe cer...“ Lovi un buton. COMANDĂ ACCEPTATĂ clipi pe monitoare.

Se dădu un pas înapoi, privind rachetele care se ridicau; urmele lor strălucitoare îi indicau modul în care se dispersau sus în aer.

„Detonare", raportă Penny. „Doar flamele iniţiale." Mai multe luminiţe se aprinseră sus pe cer. „Ca să-i ajute să găsească drumul spre casă", murmură. *Te rog, te rog...*

Apoi zâmbi, muşcându-şi buzele când luminile căzură în formaţie, pictând pe indigoul cerului de seară chipul gigantic al lui Duffy Duck.

•

„Porţile se prăbuşesc!" strigă Will arătând spre ele.

Don îşi ridică privirea din locul în care stătea îngenuncheat, încercând să îl trezească pe Smith, când poarta însorită ce străbătea roca dispăru deodată. Se uită la expresia întipărită pe faţa lui Will nesigur dacă să se simtă optimist sau înfricoşat: *înfricoşat.*

„*Oh...* Durerea... durerea..." gemu Smith, revenindu-şi în cele din urmă.

Don îl văzu pe Smith ridicându-se. *N-ai cunoscut-o nici pe jumătate, mizerabilule...* Se ridică înainte de a săvârşi vreun act regretabil pentru a-l reduce pe Smith la tăcere. Era soldat; Smith era inamicul. L-ar fi doborât fără să clipească dacă Will

Robinson nu ar fi fost acolo, privindu-l în felul acela, făcându-l să-şi amintească faptul că el era unul dintre băieţii de treabă...

„Don!“ ţipă Will.

Don se întoarse. Privind spre poarta cu iarnă văzu o constelaţie lucitoare apărând brusc pe cerul nopţii. Râse cu un sentiment de incredibilă uşurare.

Era Duffy Duck. *Ca să-i ajute să îşi găsească drumul spre casă...*

„*Pericol, Will Robinson!*“ spuse robotul

deodată. „*Pericol!*“

Solul tremurător se desfăcu în spatele lor ca o gură căscată. Robotul îl înşfăcă pe Will în timp ce acesta se târa înainte, luându-l în spate în timp ce se îndrepta spre poartă. Don văzu cum poarta începe să licărească. Îl ridică pe Smith, târându-l în timp ce alerga după ei spre poarta ce se dematerializa. *Dacă nu va ajunge în rai pentru asta, sigur va ateriza în iad...*

„Sări!“ strigă. Robotul se aruncă înainte prin poarta tremurătoare, ducându-l pe Will la adăpost. Cu un efort supraomenesc Don trecu împreună cu Smith de prag exact în momentul în care poarta se închise.

•

Maureen privea afară prin ecran, simţind cum fiecare respiraţie înseamnă o nouă durere, pe măsură ce pământul din jurul lui *Jupiter* se fărâmiţa ca o pâine veche. Unde erau... *unde erau?*

„Mami“, strigă Penny deodată, „ei sunt!“

Maureen văzu grupul de siluete sărind prin poarta ce se închidea şi pornind-o împleticit spre navă, pe solul distrus.

Penny alergă să le deschidă intrarea. Lui Maureen i se opri respiraţia până îi văzu pe toţi înăuntru, îl strânse pe Will, teafăr, în braţe, pentru ca apoi să-l lase în braţele lui Penny.

Cu o uşoară uimire o văzu pe Judy îmbrăţişându-l pe Don West în acelaşi fel, de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul... Dar o făcu, şi el se dădu înapoi, ducându-şi mâna la inimă, îmbujorându-se şi zâmbind totodată. „O să-mi tatuez numele tău chiar aici“, spuse.

În spatele lui era... *robotul? Smith?* Şi... şi...

„Unde-i John?" întrebă ea.

West o privi şi zâmbetul îi dispăru. Se uită spre intrarea goală. „Poarta s-a închis în spatele nostru... Era singura lui cale de întoarcere. Îmi pare rău." Clătină din cap.

Nava fu zguduită cu putere; pentru un moment crezu că-şi simte propria viaţă dezmembrându-se. Exploziile care urmară o aruncară din nou în realitate.

„Trebuie să încercăm să ne ridicăm", spuse Don, şi ea văzu suferinţa din ochii lui.

Trase adânc aer în piept. „Am iniţiat deja numărătoarea inversă pentru decolare."

O privi uluit.

Ea făcu un semn cu capul spre copii şi spuse cu îndârjire: „O să salvez cât mai multe vieţi cu putinţă, maiorule".

* * *

Şocurile zguduiră rampa camerei motoarelor, unde hibridul se afla la consolă pe platforma de control, urmărind coborârea înceată a materialului miezului. Când monitorul indică INTEGRALITATEA PORŢII 95% aruncă o privire în jos prin gaura de vierme spaţio-temporală, contemplându-şi cu aviditate întoarcerea acasă.

„Tata spunea întotdeauna că răul îşi găseşte adevărata formă."

Se întoarse surprins, dar nu alarmat când îl văzu pe John Robinson alături pe platformă. Zâmbi zărind ura pură din ochii lui Robinson; savurând acest moment aproape la fel de mult cum îl va savura pe cel de după întoarcerea pe Pământ. *Robinson avea dreptate... avea atâta dreptate.* Aceasta făcea mult mai dulce victoria asupra spaţiului, asupra timpului şi asupra sa. *Îşi găsise*

adevărata formă şi era atât de bine. „Ar fi trebuit să mă ucizi când ai avut ocazia", spuse lărgindu-şi zâmbetul pentru a-şi dezveli colţii.

„Nu“, zise Robinson cu fermitate. „Nu am putut ucide omul. Dar pot omorî monstrul." Se aruncă înainte, lovind faţa hibridului cu o armă cu tăişuri ascuţite în formă de stea.

Hibridul se dădu înapoi şi arma rată ţinta. Se aruncă asupra lui Robinson. Cele patru braţe şi reflexele sale mult mai dezvoltate proiectară fiinţa umană rostogolind-o pe platformă. Dintr-o săritură, hibridul ajunse în locul în care căzuse Robinson. Acesta rămase împietrit, privindu-l cu o furie neajutorată.

„Scuteşte-mă de furia celui drept." Hibridul îşi întinse gâtul, deschizându-şi fălcile. „Cred că am timp de o gustare înainte de călătorie..."

CAPITOLUL DOUĂZECI SI UNU

John scrâşni din dinţi, rămânând nemişcat pe platforma tremurătoare printr-un efort puternic de voinţă, în timp ce capul hibridului se apropia cu fălcile întinse spre beregata lui.

În ultimul moment scoase arma; steaua cu tăişuri de cuţit prinsă în pumn despică faţa hibridului. Sângele roşu-argintiu ţâşni şi curse peste crusta tehno-organică; hibridul se trase înapoi surprins.

Apoi îşi întinse din nou capul cu o expresie de dispreţ batjocoritor. „Oh, durerea. Durerea.“ Îşi arătă dinţii.

De această dată, John răspunse la rânjet. „Ăsta e doar începutul.“ Fentă spre faţa hibridului,

apoi sfâşie membrana vâscoasă a sacului de ouă.

Acum hibridul icni neîncrezător când progeniturile sale ieşiră din sac roindu-i pe trup, căţărându-se pe carapace spre pârâiaşul de sânge argintiu ce i se scurgea din obraz.

„Îţi aduci aminte de nava sondă?“ rosti John cu vocea înveninată de dorinţa răzbunării. „*Monştrii ăştia îşi mănâncă răniţii*.“

Expresia hibridului se schimbă; îşi ridică repede o mână spre chipul însângerat. „Nu“, hohoti. „Opriţi-vă. *Nu!“* Se poticni spre spate, îşi pierdu echilibrul din cauza zguduirii platformei şi căzu peste margine.

John sări în picioare şi alergă înainte.

Hibridul îşi făcu vânt peste balustradă, căzând cu o bufnitură pe platformă. Cele opt picioare cu gheare care îl salvaseră în timpul căderii abrupte se zbătură ca nişte şerpi în atac în momentul în care o porni după John.

John îl împinse, izbindu-l cu umărul în spate. Hibridul se împiedică şi căzu din nou peste balustradă.

În cădere hibridul îşi înfipse o gheară în hainele lui John, târându-l de pe platformă.

Simţind că alunecă, John îşi desfăcu braţele căutând cu disperare un punct de sprijin. Apucă grilajul de metal, oprindu-şi alunecarea pe măsură ce hibridul îşi continua căderea... În pasajul spaţio-temporal.

Timpul însuşi păru că se opreşte, când John privi hibridul prăbuşindu-se spre vortex... când, într-o clipă ce păru fără sfârşit, i se adeveriră cele mai sumbre temeri. Se ţinu bine şi se rugă, aşa cum nu se mai rugase niciodată, ca legile ordinii universale să nu-i fi abandonat lumea fără noroc...

nu încă.

Dar în loc de a trece prin vortex spre Pământ, trupul în cădere al hibridului se lovi de cercul de plasmă incandescentă din perimetrul pasajului.

John scoase un oftat de uşurare.

Se uită apoi în jos auzind urletele hibridului. Privirea îi era la fel de impasibilă şi de rece, mintea la fel de goală ca şi spaţiul dintre stele. *Răzbunarea este un blestem,* spusese întotdeauna tatăl său. În sfârşit înţelese cu inima şi cu mintea de ce Don West trebuise să distrugă *Proteus...*

„N-ai decât să mori cât de încet pofteşti“, mormăi când infernul înghiţi silueta monstruoasă a hibridului.

John îşi trase corpul lovit peste marginea platformei sprijinindu-se de încrengătura de suporţi metalici, simţind durerea la fiecare mişcare. *Trebuia să ajungă la consolă; să oprească numărătoarea inversă şi să ia materialul miezului înainte ca...*

Privirea îi fu atrasă în jos de o sclipire bruscă pe rampa căzută în bazinul hipermotorului. Se opri să privească. O siluetă umană nemişcată era întinsă dedesubt pe rampă.

Will. Cel ce zăcea pe pantă era fiul său - fiul său adult. Trupul lui inconştient era ţinut să nu cadă în bazin doar de lanţul de argint prins într-o îmbinare a grătarului de fier... *De plăcuţele de identificare pe care, după atâţia ani, încă le purta.*

Chiar în momentul în care John privi în jos un alt şoc zgudui camera motoarelor. Trupul lui Will alunecă milimetric în momentul în care verigile lanţului începură să se desfacă.

Will... trebuia să îl salveze.

Privi din nou în sus. Cilindrul miezului

coborâse aproape complet. Nu mai avea timp. *Încă un moment şi va fi prea târziu să îl oprească.*

Nu le putea face pe amândouă.

Datoria sau iubirea... Întotdeauna ajungea la această alegere. Întotdeauna alesese cadrul general: *binele suprem, povara responsabilităţii; credinţa vană că doar el putea salva lumea.* Renunţase la atâtea lucruri pe care şi le dorise cu adevărat, pierduse atâtea momente care contau cu adevărat: *experienţele reale, profund umane care făceau ca viaţa să merite să fie trăită şi ca oamenii să fie salvaţi de ei înşişi.*

Şi uite unde ajunsese.

John se balansă peste platformă şi îşi dădu drumul.

Căzu lângă Will exact în clipa în care legătura slabă a lanţului se desfăcu; îl prinse pe Will de încheietură când începu să alunece. Cu ultimele forţe, John îl trase la adăpost de focul infernal de plasmă care îl ucisese pe hibrid.

Îşi încrucişă picioarele aşezându-se pe jos. Ţinându-şi fiul în braţe, îi mângâie părul şoptind, „Hai, fiule... trezeşte-te...“

●

Don privea afară cum solul din jurul lui *Jupiter Two* scuipă magmă, zgâlţâit de convulsiile ucigaşe ale acestei lumi necunoscute. *Privea iadul...*

Verifică din nou monitoarele pupitrului de comandă; nava era la putere maximă - maximum pe care îl putea obţine - aşteptând semnalul. Bătea nervos cu degetele în panou; îşi muşcă buzele. *Nu mai rămăsese nimic recognoscibil; nu se putea ca cineva să fie prins acolo şi să mai trăiască...*

Maureen se aşeză alături în scaunul vacant al

lui John şi îşi legă centura. „Cumva tot continuam să sper că o să apară“, şopti fără a-l privi. Se uita fix la încă o lume adusă în pragul ruinei de greşelile umane.

În cele din urmă se uită spre el de parcă ar fi acceptat inevitabilul. „Să mergem, maiorule", spuse cu o privire directă şi limpede. Arătă cu capul spre comenzi.

Don atinse butonul; simţi propulsoarele aprinzându-se, gata să-i dea tot ce puteau în această încercare de a duce nava înapoi în spaţiu, acolo unde îi era locul.

Dar nu va fi de ajuns. Îşi reprimă gândul. John Robinson îşi sacrificase viaţa pentru a-şi încredinţa familia în grija lui Don... *pentru că se pricepea cel mai bine la ceea ce făcea.*

Va salva familia pe care o iubise John... familia lui acum. *Văzuse astăzi lucruri pe care încă nu le putea crede; ce mai conta un miracol, pe lângă toate astea?*

„Floare la ureche..." mormăi ca pentru sine. *Floare la ureche.*

Jupiter se clătină pe picioarele de sprijin când solul începu să se sfărâme, prăbuşindu-se pretutindeni în jurul navei.

„Adio, dragostea mea", spuse Maureen încet.

El îşi ridică privirea şi văzu lacrimile reţinute lucindu-i în ochi. Se uită din nou spre comenzi. „Pornim propulsoarele primare", spuse. „Acum!"

Vibraţia cauzată de pornirea motorului depăşea cutremurul solului; suporţii de aterizare se retraseră la comandă. *Jupiter Two* se desprinse de peretele craterului ce se fărâmiţa, începând să urce...

•

„Hai fiule. Trezeşte-te...“ John îl legăna pe Will în braţe, protejându-l cât putea de mult de şocurile care zguduiau podeaua şi care făceau reţeaua de cabluri şi conducte să se legene.

În sfârşit fiul său deschise ochii. „Tată?" spuse Will cu uimire.

John îi zâmbi. „Credeam că te-am pierdut."

Un surâs uluit înflori încet pe buzele lui Will. Dar deodată expresia sa se schimbă şi spuse, „Miezul..." Se ridică în genunchi cu greutate, la timp pentru a vedea cilindrul miezului scufundându-se în panoul de control. O rază orbitoare de lumină clară se lansă amplificată dinspre iniţiatorul hipermotorului, atingând bazinul; sifonând fiecare particulă din energia miezului radioactiv al cilindrului pentru a stabiliza pasajul spaţio-temporal de dedesubt. Monitorul platformei afişă POARTA COMPLETĂ.

Will se întoarse încet spre John, clătinând din cap. „Puteai să iei miezul şi să fugi înainte de a fi prea târziu... În schimb, m-ai salvat *pe mine...“*

John îşi privi fiul, îi observă uimirea şi simţi cum se rupe ceva înăuntrul lui. Îl copleşi o durere mult mai chinuitoare decât orice simţise vreodată, o durere eliberatoare... „Nu s-a pus problema să fac o alegere", şopti. „Nu te puteam lăsa să cazi. Tu eşti băiatul meu."

Will deschise gura, dar, înainte de a putea răspunde, tavanul se desfăcu asemenea unei cutii de carton dezvăluind o poartă. Cerul din spatele ei ardea într-un maelstrom de roşu şi auriu de parcă lumea de dincolo ar fi fost inundată de o furtună puternică de foc.

•

Don se lupta cu comenzile în timp ce *Jupiter*

Two încerca zadarnic să azvârle din spate greutatea a peste opt mile de cer şi să evadeze de pe suprafaţa planetei.

Dedesubt, solul sfâşiat de explozii orbitoare se rostogolea şi se unduia. Stânci masive se îndoiră ca o bucată de plastic născând cu violenţă munţi ce erau mai apoi înghiţiţi la fel de rapid în miezul planetei. Nava se scutura atât de rău încât crezu că învelişul avariat se va rupe la îmbinări, şi totuşi nu se ridicau. „Nu luăm altitudine! “ strigă răguşit, deşi Maureen vedea asta cu proprii ei ochi.

Un val imens de pietre se înălţă direct în calea lor, ridicându-se peste ei; tot ceea ce îi rămăsese de făcut era să privească, cu mintea golită, când începu să se prăvălească: lespezi gigantice de piatră se desprinseră de pe creastă, căzând asupra lor...

O umbră se lăsă deasupra lui, deasupra comenzilor. Se întoarse în scaun pentru o ultimă privire... o văzu pe Judy luându-i în braţe pe Penny şi pe Will, îi văzu pe toţi - fiecare chip oglindind imaginea morţii.

O privi din nou pe Maureen cu ochii arzând de durere. „Îmi pare rău.“, fuseră ultimele lui cuvinte.

Avalanşa de bolovani îi strivi ca pumnul destinului. *Jupiter Two* explodă, înghiţit de foc, victimă a răzbunării planetei muribunde.

•

Will stătea alături de tatăl său pe platforma de control, privind împreună cum, dincolo de poarta incandescentă, *Jupiter Two* se lupta să se ridice, să facă imposibilul... numai că fu pur şi simplu doborât de pe cer, distrus în interiorul unei mingi strălucitoare de foc.

Tatăl său se prăbuşi pe balustrada platformei; Will văzu în ochii lui agonia oarbă a omului ce pierduse totul - familia, speranţele, visele. „Nu i-am putut salva“, şopti tatăl său.

Will îşi feri privirea nemaiputând suporta. Ochii săi se îndreptară spre coridorul temporal încă stabilizat de energia direcţionată a materialului miezului ce strălucea deasupra. Acum îi arăta interiorul domului de lansare în ziua începerii misiunii... pe el însuşi în costumul criogenic, la vârsta de zece ani, îndreptându-se *spre Jupiter.* Inocent, plin de speranţă, neştiind ce viitor îl aşteaptă...

„Au trecut atâţia ani“, spuse încet, „şi amintirea e încă vie. Soarele nostru. Pământul nostru. Sunt singurele lucruri la care m-am gândit. Să merg acasă...“ Se întoarse spre consola de control şi începu să introducă noi instrucţiuni schimbând paradigmele spaţio-temporale. Imaginea din poarta temporală se înceţoşă şi se fragmentă, derulându-se în urmă ca paginile de carte întoarse de vânt.

„Cu mult timp în urmă“, continuă, deşi tatăl său nu mai asculta, „i-ai spus unui băieţel că într-o zi va înţelege cât de mult îl iubeşte tatăl său.“

Acum o altă lume se oglindea în trecere: văzu cum apare *Jupiter Two,* încă funcţionând, încă intact... cu câteva momente înaintea distrugerii.

„Tot ce vedeam era nevoia ta de a merge înainte cu orice preţ.“ Se întoarse spre tatăl său. „Nu mi-ai arătat niciodată iubirea ta. Am pierdut-o. Furată de timp...“ Clătină din cap. „Nu am putut niciodată să văd cât de mult îţi pasă... până în acest moment." Zâmbi. *Acum va recupera tot ceea ce timpul îi luase.*

În cameră, o altă poartă se ivi ca un ferăstrău, măturând pereţii şi o parte din tavan; dincolo zăcea un întuneric bulversant, înfricoşător.

Will se întinse după mâna tatălui său şi îl aduse pe platformă spre pasajul de trecere care îl aştepta.

•

Maureen se aşeză alături de Don în scaunul vacant al lui John şi îşi legă centura. „Cumva tot continuam să sper că o să apară“, şopti fără a-l privi. Se uita fix la încă o lume adusă în pragul ruinei de greşelile umane.

În cele din urmă se uită spre el de parcă ar fi acceptat inevitabilul. „Să mergem, Maiorule“, spuse cu o privire directă şi limpede. Arătă cu capul spre comenzi.

Don atinse butonul; simţi propulsoarele aprinzându-se, gata să-i dea tot ce puteau în această încercare de a duce nava înapoi în spaţiu, acolo unde îi era locul.

Jupiter se clătină pe picioarele de sprijin când solul începu să se sfărâme, prăbuşindu-se pretutindeni în jurul navei.

„Adio, dragostea mea“, spuse Maureen încet.

În spatele lor, Penny rămase cu gura căscată. „Uite!“ strigă.

Don şi Maureen îşi ridicară privirea în momentul în care tavanul începu să se rotească asemenea unui vârtej, căpătând transparenţă, de parcă un experiment alchimic îl transformase în apă.

Şi dincolo de suprafaţa sa vălurită se afla John, privind în jos înspre ei, alături de maturul Will care zâmbea. Will îşi puse o mână pe umărul tatălui său şi îl privi adânc în ochi. „Nu mă face să

aştept încă o viaţă de om pentru a afla ce simţi“, spuse blând, zâmbind cu duioşie.

Brusc îl împinse pe John înainte, peste marginea platformei, în trecere...

•

...şi prin ea spre celălalt capăt.

John plonjă prin tavanul fluid aterizând greu pe podea. Maureen sărise din scaun şi îngenunchease lângă el înainte ca Don să decoleze, miraculos, a doua oară. Ea privi din nou în sus, spre poartă şi bucuria sa fu subit umbrită de durere văzându-şi fiul - fiul de mult pierdut - atât de aproape şi totuşi imposibil de ajuns. Fetele şi Will-copilul se adunară în jurul ei, privindu-l cu o uimire tăcută.

„Vino cu noi!“ îi strigă John întinzându-i mâna. Dar pasajul se fărâmița deja, ca şi lumea de dincolo de el ce se dezintegra sub privirea lor.

„Nu pot!" clătină Will din cap. „Am avut energie pentru o singură persoană, o singură călătorie, îţi aminteşti?"

„Will?" strigă Maureen ridicându-se în picioare, ajutându-l pe John să se ridice.

„Ce bine e să te văd din nou, mamă", spuse Will zâmbindu-i de deasupra. „Ce bine e să te văd în viaţă." Imaginea lui se înceţoşă când suprafaţa limpede a porţii începu să se învolbureze. „Nu mă uita..."

„Niciodată, puiule. Niciodată!" Maureen se urcă pe marginea consolei de alături, cu chipul scăldat de lacrimi, chinuindu-se să atingă mâna ce se întindea de sus. John o ţinu strâns, ridicând-o până ce degetele lor aproape că se atinseră...

Apoi poarta se închise şi el dispăru. Pentru totdeauna.

Don îşi muşcă buzele privind în altă direcţie.

Penny rămase cu ochii mari, nemişcată, strângând-o pe Blawp în braţe; Will stătea alături clipind des. Judy îşi lăsă mâna pe braţul lui Don, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze că erau încă din carne şi oase. El o cuprinse cu braţul.

John o coborî încet pe Maureen de pe marginea unde stătea urcată, privind fix spre tavanul gol. „A sacrificat totul pentru familia sa..."

Îl privi printre lacrimi. „A învăţat asta de la tatăl său", şopti cu vocea frântă. Îl cuprinse cu braţele, îngropându-şi chipul în umărul lui.

Will se apropie de ei şi rămase privindu-i. „Tată?" întrebă aproape ezitant, când mama sa se desfăcu din îmbrăţişare ştergându-şi ochii. Se întinse spre tatăl său când acesta îşi coborî privirea şi îi puse plăcuţele de identificare pe care le ţinea în mână. „Mă bucur că te-ai întors", spuse, încă clipind prea des.

John îngenunche lângă Will, îmbrăţişându-l. „Am vrut doar să ştii", îi spuse, „te iubesc, fiule. Te iubesc tare mult." Will îl îmbrăţişă la rândul său aşa cum ar fi trebuit să o facă întotdeauna, aşa cum dorise întotdeauna.

Afară solul se ridica şi uruia făcând nava să se clatine când suporţii se dezechilibrară. Don îi dădu drumul lui Judy şi se întoarse spre comenzi. „Planeta se sfărâmă în jurul nostru."

John se ridică şi toţi se împrăştiară spre staţiile de lucru. „Situaţia?" întrebă. Afară un bubuit teribil îi dădu răspunsul.

„Suntem blestemaţi", gemu Smith când Don trecu pe lângă el.

Don se opri răsucindu-se când i se reaminti deodată într-un mod atât de neplăcut că celălalt

continua să trăiască - şi că rezervoarele lui *Jupiter* erau încă pe jumătate goale.

„Suntem *blestemaţi*...“

Se răsuci şi îl pocni.

Se uită în jos spre corpul lui Smith întins inconştient pe podea. Îşi scutură mâna. „Mamă, ce bine a fost." Trecu peste Smith frecându-şi încheieturile şi îşi continuă traseul spre postul său.

Expresia lui John era un amestec de exasperare şi de profundă înţelegere. „Fă-ne să zburăm."

Don se lăsă să cadă în scaun, introduse un CD şi porni propulsoarele principale în sunetul muzicii care îi însufleţea mintea ca adrenalina.

•

Vibraţia cauzată de pornirea motorului înlocui cutremurul solului. *Jupiter Two* se desprinse liber de peretele craterului ce se transforma violent şi începu să urce, când suprafaţa sfărâmicioasă de sub navă explodă în interior.

Don trimise în motoare toată energia de care mai dispunea nava; *Jupiter* prinse puteri şi se cutremură, luptând prea din greu, având prea puţină propulsie împotriva forţelor irezistibile care o trăgeau în jos.

Se chinui să stabilizeze înălţimea şi deriva navei, să menţină destulă altitudine pentru a supravieţui, atingând totuşi viteza şi momentul de care aveau nevoie. „O să încerc să ating viteza de desprindere." Privi prin hublou, când o umbră se lăsă peste comenzi.

„*Nu!“* icni John. „Nu avem materialul miezului! Puţul gravitaţional ne va trage în jos!“

Don îl deturnă disperat pe *Jupiter* de la traiectoria stabilită în momentul în care convulsiile

planetei înălţară chiar înainte un perete de stâncă de şapte mile imposibil de trecut; se întrebă ce *naiba* altceva credea Robinson că putea face. „Ar fi posibil să...“

„Nu o să reuşim!" spuse John cu chipul sever. „Ai încredere în mine. *Ştiu.“* Expresia sa opri protestul lui Don. „Trebuie să coborâm."

„Ce?" hohoti Don neîncrezător.

„Prin planetă, în momentul în care se rupe."

„E o nebunie!" spuse Don mânios. Nava se împotrivea comenzilor sale ca un animal turbat.

„Nu am timp de ceartă!" replică tăios John. „Îţi dau *un ordin direct,* maiorule."

Chipul lui Robinson se risipi când Don îi întâlni privirea: *oglindind imaginea fiecărui nenorocit arogant, încăpăţânat şi prost care dispusese în viaţă de prea multă putere...* Şi deodată privirea i se limpezi. Îl văzu pe John Robinson. „Da, domnule comandant." Zâmbi.

Se întoarse spre comenzi, simţindu-şi inima împietrită la vederea insurmontabilei altitudini a peretelui muntos, ridicat deasupra lor ca un val înspumat care începe să se prăbuşească...

Sub ei crusta contorsionată a planetei fu despicată de o prăpastie atât de vastă şi de lată încât păru că se înghite pe sine, şi el crezu că poate vedea în jos, cu claritate, miezul lichid.

Opri motoarele. Nava şovăi un moment agonizant, suspendată între rai şi iad, în timp ce pretutindeni împrejur coliziunile frontale între plăcile continentale ridicau şiruri muntoase până în stratosferă ca pe nişte apărători şifonate. Pliurile greoaie de piatră derapară pe o suprafaţă alunecoasă de magmă, căzând spre buza deschizăturii căscate, închizând-o...

Apoi *Jupiter Two* plonjă direct prin prăpastie şi planeta o înghiţi ca pe o muscă. În spatele lor fălcile de piatră se sfărâmau în timp ce bucăţi de planetă intrau în coliziune spulberându-se.

Împreună cu echipajul său, *Jupiter* cădea ca Alice prin vizuina iepurelui, într-un univers de lumină orbitoare şi presiune distrugătoare, precedând cu câteva secunde avalanşa de crustă planetară. *Prins între ciocan şi nicovală...*

Don controla acum căderea liberă cu mintea incredibil de limpede; de parcă depăşise demult limitele experienţei posibile, încât ori înnebunise, ori devenise complet raţional. „*Zboară prin planetă.*" *Asta* era nebunie curată. Şi totuşi erau încă în viaţă...

Deocamdată. Viteza lor creştea exponenţial cu gravitatea ce-l absorbea pe *Jupiter* spre miezul planetei. Temperatura şi presiunea exterioară aveau să crească până ce ori una ori cealaltă îi va ucide pe toţi.

Fir-ar să fie, gândi, *nu am făcut chestia asta şi ieri?*

Se folosiseră de câmpul gravitaţional solar pentru a mări viteza când nimic nu mai mergea bine. Îşi aminti de Soarele ce îi trăgea înăuntru: *căldură, presiune... şi viteză.*

Se întinse în scaun pentru a privi monitoarele. Bineînţeles. La asta se referise John. Doar că John se aşteptase ca şi el să se prindă. *John,* gândi, *dacă o să supravieţuiesc, jur că mă întorc la şcoală pentru un doctorat în astrofizică...*

O umbră îi trecu peste chip. Se uită în sus şi afară cu ochii măriţi.

Deasupra, înainte, curgea un întreg ocean printr-o fisură în albia fărâmițată, revărsându-se

spre *Jupiter* ca potopul originar.

Noe mă cheamă. Răsuci nava ca pe o clătită argintie şi forţă propulsoarele, proiectându-se printr-o parabolă arcuind cu mult deasupra; o ridică spre cascada imensă, îndepărtându-se de lespezile grele de plăci continentale.

„Ţineţi-vă de nas“, ţipă. *Dacă exista o cale spre interior, trebuia să existe una şi spre exterior.* Nava trecu de marea-cascadă tăind-o ca o rază laser, zburând contra curentului spre libertate.

Jupiter ţâşni prin suprafaţa oceanului - într-un alt vacuum; Don viră sălbatic când un iceberg zbură pe lângă ei şi căzu înapoi la fel ca fundul oceanului ce se distrugea. Îndreptă nava spre o pâlnie rotitoare de bolovani fără a-i păsa ce era, pentru că la celălalt capăt al găurii se vedeau stelele.

Nava fu proiectată prin culoarul de pietre. Se aflau în interiorul unui con vulcanic care se fărâmița, după câte îşi dădea seama - *şi nu era unul inactiv.* Lavă îngheţată şi roci cât casa zburară către el: *un ultim obstacol, un ultim asalt înainte ca această lume să le redea libertatea...* şi deodată totul se transformă în cel mai bun joc de realitate virtuală pe care îl jucase vreodată.

„Rock and Roll.“ Rânji, lăsând adrenalina să-l măture înspre Zona unde o navă aflată în interiorul unui vulcan putea face imposibilul; unde rachetele de piatră şi bombele de lavă fluidă nu îl puteau atinge vreodată, nici pe el, nici nava, nici pe cei la care ajunsese să ţină la fel de mult cum ţinea la propria viaţă.

Îl făcu pe *Jupiter* să danseze pe muzica lui, făcând slalomuri şi piruete prin furtuna de rămăşiţe, fără un singur pas greşit sau vreo

secundă de ezitare.

„O fereastră", îi arătă Judy de alături

Aprobă cu o mişcare din cap. „O văd!“ împinse nava spre deschizătură. Lumina de la capătul tunelului era un cer înstelat.

Nava ţâşni în noapte prin gura vulcanului, urcând fulgerător printre fragmentele atmosferei disipate.

Lumea fără nume se distruse în urma lor, prăbuşindu-se în ea însăşi, în timp ce ei trecură de bariera strânsorii ei mortale, evadând în adâncurile tăcute ale spaţiului.

EPILOG

Don se ridică din scaun, întinzându-şi muşchii tensionaţi când în sfârşit îşi relaxa trupul. Putându-se opri acum să se uite spre stele, se întoarse să-şi privească echipajul... familia. John îl privea din scaunul copilotului, cu mândrie şi ceva mai mult decât puţină invidie în zâmbet. Don rânji vârându-şi mâinile în buzunar, de parcă nu făcuse mare lucru.

Judy veni lângă el când ceilalţi începură să se mişte. „Bună treabă, pilotule", spuse încet.

El se întoarse şi zâmbi larg. „Deci“, spuse, „acum am câştigat sărutul?"

Îl sărută cast pe obraz. „Asta ai câştigat."

Dumnezeule, ce-ar trebui să...? Ridică din umeri şi dădu să se îndepărteze..

Judy îl prinse şi îl răsuci. „Asta e pe datorie." Îşi aruncă braţele în jurul lui, lipindu-şi trupul de el când îl sărută, îndelung şi pasionat, pe buze. Îi dădu drumul.

Don se clătină, amuţit.

Ea zâmbi, ridicându-şi sprâncenele. „Peşte îngheţat, hmm?"

Privi spre animăluţul lui Penny care începu să emită *blap*-uri tari şi insistente; distragerea îl salvă din încurcătura de a trebui răspundă în vreun fel.

Privirea amuzată a lui Maureen îi părăsi şi se îndreptă spre Blawp. Zâmbetul ei se estompă când o mângâie blând pe Blawp. „Biata de ea... E complet singură."

Dar chiar în timp ce vorbea, Penny luă puiul agitat, îndepărtându-se. Maureen spuse, „Penny, de ce mă priveşti aşa? *Penny*? "

Penny se opri în dreptul uşilor glisante, departe de Maureen. „I-am promis lui Judy că o să am grijă de ea..." murmură, stăpânindu-şi un zâmbet vinovat. Ochii ei întunecaţi se umbriră fulgerător. „Nu o puteam lăsa singură." Se întoarse privind spre coridor şi strigă, „Poţi ieşi acum."

O creatură imensă păşi în cameră, dezvăluindu-şi silueta pe măsură ce se apropia. În momentul în care trupul său imposibil fu complet vizibil, Don îşi dădu seama că nu putea fi decât un adult din specia lui Blawp. Clătină din cap. *Şi eu, care credeam că urangutanii sunt urâţi...*

Penny o lăsă pe Blawp să-i sară din braţe... *Mama? tata? — asta o să fie o povestire tare interesantă -* legăna puiul cu mulţumire. Penny strălucea de fericire, în timp ce Will stătea lângă perechea extraterestră privind în sus, fascinat. Maureen oftă, de parcă şi-ar fi pus deja problema cu ce să hrănească animalul.

John îl privi pe Don cu un zâmbet obosit.

„Acum, dacă am putea găsi şi drumul spre Alpha Prime..."

Will îi aruncă o privire tatălui său, luminându-se la chip. Îi făcu semn robotului.

„Dacă îmi permiteţi, profesore“, spuse robotul dinspre locul în care păzea trupul din fericire inconştient al lui Smith. O schemă holografică a galaxiei apăru deodată în mijlocul punţii. Don recunoscu printre stele silueta familiară a lui *Jupiter Two.* În colţul îndepărtat al camerei se afla un alt punct strălucitor: Alpha Prime. *„Tabelele stelare ale fiului dvs.“*

„Este o hartă“, spuse Will entuziasmat apropiindu-se de John.

John zâmbi şi îl cuprinse cu un braţ, dând din cap în semn de apreciere. Privi din nou în sus, spre harta stelară, astfel încât doar Don văzu umbra fugară de regret din ochii lui.

Alarmele ţiuiră deodată, pretutindeni pe punte. Don se întoarse la comenzi scanând ecranele. În urma lor, planeta fără nume pulsa în roşu puternic. Privi cum se umflă ca o băşică furioasă şi cum explodează, împroşcând energia acumulată şi resturi vaporizate, intr-un cântec de lebădă care avea să-şi trimită pentru totdeauna ecoul în spaţiu.

La viteza cu care se deplasau, Jupiter era în siguranţă. Până ajungea la ei unda de şoc, valul de plasmă avea să fie destul de disipat pentru a deveni inofensiv...

Don verifică încă o dată monitoarele, pentru a fi sigur. Pe ecran, miezul lumii care imploda se tot strângea, micşorându-se cu fiecare secundă, de parcă ar fi încercat să se resoarbă complet.

Înjură uimit când jumătate dintre datele de

pe panou depăşiră deodată limitele. „Câmpul gravitaţional al planetei se prăbuşeşte!"

„Vom fi absorbiţi", spuse Maureen privindu-şi soţul.

„Nu ne putem îndepărta la timp.“ Clătină din cap.

„Hipermotorul?“ Judy se uită spre tatăl său, apoi spre Don.

Don aprobă arborând un zâmbet, în timp ce se aşeza la comenzi ridicându-şi scaunul spre dispozitivul de control. John îşi ocupă locul şi extrase cheile. Îi aruncă una lui Don.

„Ţineţi-vă bine cu toţii..." murmură Maureen, cu vocea exprimând mai mult ironie decât spaimă.

Penny dădu ochii peste cap, spunându-i mamei sale. „Şi iar o luăm de la capăt."

„Grozav!" spuse Will rânjind.

•

Miezul planetei fără nume suferi o implozie orbitoare în noapte, în momentul în care hipermotoarele lui *Jupiter Two* porniră. Preţ de o fracţiune de secundă, nava deveni o a doua stea în întuneric.

Apoi, ca şi lumea rămasă în urmă, se pierdu în spaţiu.

CUPRINS

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

Cea mai nouã carte a autoarei Joan D. Vinge, cîştigãtoare a **Premiului HUGO**: adaptarea sub formã de roman a scenariului filmului *Pierduţi în spaţiu*, cu **Gary Oldman**, **William Hurt şi Mimi Rogers**.

„Vãzurã cum discurile argintii de pe învelişul navei-sondã încep sã se mişte, agitîndu-se asemenea crustaceelor deranjate de o maree subitã. *Sînt vii*...

Unul cîte unul se ridicarã pe nişte membre asemãnãtoare picioarelor fusiforme de crab...*Nu, nu ca nişte crabi. Ca nişte pãianjeni. Pãianjeni împlãtoşaţi*. Maureen privi cu o fascinaţie oripilatã cum extratereştrii alergau fãrã sã facã zgomot peste învelişul lui Proteus.
Şi cum începurã sã disparã, unul cîte unul. Îşi dãdu seama abia acum cã învelişul navei, din aliaj aparent neted, era de fapt ciuruit de gãuri acoperite cu un fel de membranã vie. *Intrau în navã*."

Joan D. Vinge, *Pierduţi în spaţiu*.

ISBN 973-98995-3-6